

Supracoperta și coperta de *Petre Vulcănescu*

Desene din manuscrise

PS9.0/A76

TUDOR ARGHEZI

SCRIERI

4

16939

2008 - Prof. P. Turgui

VERSURI

EDITURA PENTRU LITERATURĂ

FABULE

FABULA

Roșul neputînd, pe vremuri, să crîcnească,
frînt în jug,
Fără ca să fie'n tîrguri spînzurat ori pus pe rug,
Totuș, fiindcă trebuința de-a cîrti e omenească,
Cuteza, ascuns în pilde, ticluit să se rostească.
Strecurată între durere, lege și fărădelege,
Pilda fiecare după mintea lui o înțelege,
Încît, mai întortochiată în urzeala ei oleacă,
Nu mai ațîța stăpînul și-ncepea și lui să-i placă.
De altfel, și chiar mustrarea ce i-o face înțeleptul
Vine mai frumos cîrmită decît otova,

de-a dreptul,
Și se cade și blestemul, pentru cît mai mult folos,
A fi spus și scris frumos.

Pildă, fabulă, zicală, snoavă, haz și ghicitoare
Au slujit să-l mai mîngîie omului de tot ce-l

doare,
Însă fabula-i o pildă'n care omul, cum o face,
Pune a vorbi pe față'n locul lui pe dobitoace.
Și cu toate că nu schimbă lesne răul arătat,
Povestind, de o cam dată cugetul îi împăcat.
Prefăcîndu-se pe sine'n fiară, oaie sau maimuță,
Nu-și mai iartă nici stăpînul, nici pe sine

nu se cruță.
Lupul, mielul, leul, mînzul, cîine, șoarece, pisoi
Stau în fabulă, de sfadă, ca la teatru, cîte doi.

Cel mai tare-l gîtuiește pe mai slabul, cel mai
des;
Cel puțin așa, pe timpuri, era tîlcul înțeleș.

Puricînd letopiseșii slovelor, din fir în păr,
Fabula e născocirea unui rob, într-adevăr.
Grec neștiutor de carte, zdrențuros, urît

și șchiop,
Se chema cu o poreclă și i se zicea Esop.
Bănuiala, în grecește, care-ncearcă să te prindă-și
Că te vezi, după poreclă, în Esop ca în oglindă.
Dar pe cît era de slut,

Pe atît deșteptăciunea îl făcuse mai temut.
Vezi că mintea și gîndirea, fie veacul cît de prost,
Au avut întotdeauna, n lume, cît de cît un rost,
Căci ca pila, amîndouă rod și lanțurile grele,
Care se desfac pe-ncetul, slabe ca niște curele,
Cu o vorbă scăpărată, ca din bici, într-o scînteie,
Plăsmuirile lui repezi aveau toate cîte-o cheie.
El ajuns-o marfă vie și, din bîlci în bîlci,

vîndut
Ca un cal și ca o vită, o lua iar de la-nceput.
Cocoșat, pipernicitul era ieftin la cîntar.
Un cumpărător, o dată, îl pusese bucătar,
Că știind în slutul casei cîtă minte se ascunde,
A crezut că-șa mai lesne, încurcîndu-l,

să-l înfunde.
Deci, îi porunci să-ducă cei mai bun și dulce-n
lume,

Pregătind ospăț de prieteni într-o zi din an
anume.

El aduse limbi, din piață, numai limbi,
în coșuri pline.

Și mîncînd tot limbi mesenii, erau gata să leșine.

Cei mai dulce decît limba? zise robul.
Ea mîngîie,
Farmec dă și mulțumire, proslăvește și tîmîie.
La alt praznic, nu știu care, la chemat stăpînul
iar.

Să-mi aduci acum, îi spuse, cei mai rău
și mai amar.
Și Esop tot limbi aduse, răspunzînd că, și suavă,
Nu se pomenește-n lume mai a dracului otravă.

Fabula de-atunci încoace s-a lărgit
cu toate-acestea,

Soră geamănă cu gluma, păcăleala și povestea,
Și o mai lărgim, cu voia cititorului, și noi,
Adunînd în cusătură cîteva alțițe noi.
Într-o fabulă dibace, adevărul, din belșug,
E țesut în frumuseșea graiului, cu meșteșug.
Poate fi cînd poezie, cînd surș, cînd pișcătură,
După cum se-ntoarce acul și izvoadele te fură,
Altădată-n căpțușeală, pe furiș, dar azi pe față.

Fabula cu care-ncepem ține locul de prefață.

BĂȘICA DE SĂPUN

— «O să-ți povestesc din cer»,
Zise umbrela din cuier.
— «Eu aș vrea ceva să spun
Din azur», zise bășica de săpun.
— «Am și eu un cuvânt, —
Zise răzătoarea de ciubote, — despre pământ».
— «Despre lumină n-am isprăvit»,
Zise dintr-o cutie un chibrit.
— «Cînd o să vorbesc și eu, —
Zise tigrul de cîrpă, — tremură cerul
cu Dumnezeu».

— «Nu mă siliți, încă nu m-am vărsat»,
Zise paharul de apă, gol și crăpat.
— «Glasul mi-l voi ridica
Profetic», zise trâmbița de tinichea.
— «Sînt cu zăvor și cu cheie»,
Zise nasturele care se descheie.
— «Virful meu fulgeră și străpunge, —
Zise lancea de mucava, — unde ajunge».

Toate aceste obiecte minunate
Uitaseră că sînt imitate.

ȘOIM ȘI FATĂ

Vulturul prigonit de vînt
Căta scăpare la pămînt,
Și fulgerul îl răsturnă în fereastră.

Acolo înșira pe ață albastră
Mărgele, o domniță, ca'n povești.
— «Intră! îi zise. Șoimule, tu ești?
Te-am cunoscut de mult și te aștept,
Dar te loviși de turnul meu în piept.
Nu erai tu, pe sus, peste palate,
Rotindu-te'n singurătate,
Cînd te-am chemat din frumusețile pustii,
Și tu te afundai mai tare'n sihăstrie,
Viteaz în zbor, învierșunat în luptă
Cu negura neîntreruptă?
Semeț de slavă, slava te'ncovoaie.
Ți-a frînt avîntul, te-a zvrilit în ploaie.

Binevenit fii, șoimule, în casă.
O să te'mbrac în zale de mătasă
Și o să-ți pui brățări în ghiare,
Înele cu mărgăritare
Și pene mari de aur între pene.
Să te înnalți între stihii viclene,
Să tragi din nou hotar punctat cu stele,
Pajura mea, împărăției mele.

Decît să mi toarcă mîțele împrejur
Măcar fi plăcut, firește, un vultur.
Ascultă, e mai cald aci ca'n pisc și ceață,
Vreau să se joace șoimul cu ghemul meu de ață.
Și îți voi mai face un dar domnesc.
Cu lanț ușure ghiarași împletesc.
O să te pui pe steaguri, pe bani și pe peceți
Și ai să nveți ce n'ai visat să nveți.
Pe o parte împăratul, pe cealalta hultanul.
Al doilea pe țară. Ce vreau, vrea și sultanul.

Ia vin' să vezi cum se trăiește
Adevărat și bine păsărește.
Pietrușii, mierle, granguri, ciocîrlii
Se simt la larg în colivii.
În curte, fericitele orătenii,
Le poți vedea, sînt sumedenii.
Privighetoarea cîntă mai frumos,
Ochii de cînd c'un vîrf de ac iam scos.
Nu mai putea
Cînta, aripa deși vedea.
Cu ce mă laud însă sînt coconii
Mei scumpi, cumiși și blînzi, claponii.
Găină și cocoș, cam pe din două,
Ei sînt aproape'n stare să și ouă.
Nu turbură, nu strigă, nu cer nimic. În pace
Șin ascultare, fraged, și sufletul le tace.
Vultur ursuz, ia pildă șiți înmoaie
Pana de fier, ca lina de aghiță și oaie.

Ai dat ceva? Un zbor pierdut agale
Între Tării și stele, în spirale.
Și ca să te putem avea,
Noi te'am făcut de bronz și tinichea.

Nu ți'a plăcut nici zahărul, nici cușca,
Și abia de te'am ajuns cu pușca.
Nici preaslăvitul împărat
Nu te'a putut avea neîmpăiat.
De acum al nostru ești de viu.
Și o să îți aleg și un nume. Nu vrei să îți zic
scatiu? »

La pipăitul fetei, între dalii,
Șoimuși lăsa, deschise evantalii,
Aripile în mîinile gingașe,
Rămas ca un copil fără cămașe.
Își deslușu de voie bună
Ghiara rănită de furtună.
Încovoaiata unghie de fiară
I se îndulci, muiată'n mir și ceară,
Și s'a simțit întrînd într'altă fire,
Blajină, de tămăduire.

— « Dar ce văd? zise fata de împărat,
Care'l văzuse numai în zbor și legănat.—
Stăpîn pe uragan și peste vii și morți,
Mă mir de ghebă, cum o porți.
Numai în zbor ești învățat
Să nu fii strîmb și cocoșat?
Cum poți să fii de zbor în stare
Cu cîtă mai movila în spinare?
Nu mă șeptam, spun drept, să fii atît
De împiedicat și de urît.
Ți'aș face și o mărturisire,
Eu te'am văzut mai sprinten, mai subțire,
Și urmărind în slavă drumul tău
Te'aș fi crezut mai falnic, mai flăcău.
Mă uit mai bine. Gîndul mi se ncurcă,
Erai vultur și ai rămas o curcă.

Te-aş pune-n curte, dacă nemîncate
Ar mai rămîne curci adevărate».

Dar adormind, domniţa l-a uitat.
A doua zi nu l-a mai căutat,
Şi nici a treia, nici a zecea zi
Gîndul domniţei nu se mai trezi.

Vultûrul vede vînt şi vrînd să zboare
Dă de tavan şi cade pe covoare.

Cine te-a pus, domniţă, s-o răsfeţi,
Să-i dai făgăduiala altei vieţi
Sălbatecei şi negrei zburătoare,
Dacă o uiţi în turn, la închisoare?
Ea nu mai e, domniţă, fieşti milă,
Nici pasăre de curte, nici acvilă.

FLAUTUL DESCÎNTAT

Argatul, auzind că-l cheamă,
S-a turburat, de bună seamă,
Şi ce mira mai mult oierul
E că-l chema la curte chiar boierul.
Stăpînul, trîndăvind în slava lui,
Nici cînd nu se arătase şi nicicui,
Şi simbriaş la staule de-o viaţă,
El nu ştia măcar cum e la faţă.

Gospodăria lui de prin Amiazamare
Se cîrmuia de sus, din depărtare,
Cu mori, cu turme, cu bucate.
Doar pe la cîştiuri, din cetate,
Trăgeau în sate, într-acoace,
Încăpătoarele cerdace,
Carele-nnalte (putini, boloboace,
Coşuri şi papuri) încărcînd cu plin
Caş, miere, grîu, porumb şi vin.

Sămînţa brazdei grase, muncită strîns şi crunt,
Din spicul cu mustaţă, zbrîlit, cu miez de unt,
Şi sacii grei cu aur de mălai —
Plecau în coviltirile cu cai.

Portocalii, știuleții împlețiți cu boaba mare
Ca niște faguri de mărgăritare,
Culeși cu patru fote curate, de pănuși,
Leșeau din subsuoara cocenilor, păpuși.
Și toate, vii, ogoare și prisacă,
Urneau din bătătura uscată și săracă,
Și se ducea puhoiul plăvanilor, agale,
Ca satele, devale.

Ba oamenii puteau să creadă
Că sînt purtați ca o cireadă,
Nu mi mai aduc aminte și am uitat cu cîte
Gîrbace și ce feluri de joarde și de bîte.
Căci între oameni și stăpîni
Era un gol zidit, ca la fîntîni,
În care apa suie'n gol de-a gata,
Tîrîte sus cu lanțul și găleata.
Izvorul nu se poate nici uita
În ochii celuia ce bea,
Nerăbdător țîșnirea să i-o soarbă
Cu gura lacomă și oarbă.

Din pricină de ziduri și de gol
Și pasărea lua calea de ocol.
Poruncile peste moșie
Veneau pe la isprăvnicie.
Ispravnicii, pe lîngă ei,
Aveau alți mulți isprăvniciei,
Și aceștia calfe, ucenici
Mai mari, mai mijlocii, mai mici;
Dar fiecare se mputernicise
Cu un crîmpei din pravilele scrise,
Și fiecare și ascundea la sîn
Fărîma lui de petec de stăpîn.
Trimise, spuse și umblate,
Poruncile ajungeau schimbate,

Și tot mergînd din ins în ins
Soseau pe dos, parcă ntr'adins.

Stăpînul, n-aveai voie, ca pe moaște,
Nici de-a'l zări, necum de-a'l mai cunoaște.
În dreptul buzelor și al feții
Făceau de strajă logofeții,
Și dintre ei spătari, scutari,
Păzeau frunțașii cărturari.
Stăpînul de ogoare și de ape
Era un bun al slugilor de aproape,
Și cînd voiai să-ți vezi cîrmacii
Ți-șeau nainte psalții și tilmacii.
Lai fi privit:
Lai fi mînjit.
Lai fi rugat:
Lai fi spurcat.
Cînd lacrima nu știe de zăbavă,
Oftatul nu e de ispravă,
Necazul însă nu tîhnește
Și nu-i pe boierește.
Te-apucă, taci! și taci dacă te doare,
Că se deoache pofta de mîncare.
Și nu știi ai, ca vai de capul tău,
De nu-ți era mai bine cînd îți era mai rău,
Nedumerit, ca vai de tine,
De nu era mai rău cînd îți era mai bine.

Porni cam pe la toacă. . .
Mai mult decît să-l bată, ce putea să-i facă?
O să-l omoare? o să moară.
Nu moare doar un rob întîia oară.
Ajunse, după ornic, pe la șase,
Cînd soarele se uită printre case
Și cată înapoi.
Cu chivăre, la ușe, și suliți, erau doi.

Porunca e poruncă. Lău lăsat,
Ciobanul a intrat,
Murdar de nădușeală și de praf.
Lă dus din spate un vătaf,
Trăgându-și prin belșuguri de odoare,
Ca vai de lume, bieteale picioare.
Și nu putea să-și vie-n fire.
Era ca o biserică și ca o mînăstire,
Clădită parcă de Satana.
Parcă-i simțea duhoarea și pulpana
Foșnite prin unghere.
O altfel de-ntocmire și putere
Decît la stîna și la plug,
Altfel de meșteșug
I se vădeau argatului la curte.
Lău mirosit cîini lungi cu labe scurte,
Lău miorlăit pisicile, cu blană
Molatică și nazuri de cucoană,
Trîntite-n perini cît sofaua
De-o lene tremurată ca damblaua.
Umblînd în colivii să se atirne
Lău rîs și papagalii cu pliscurile cîrne.
Un maimuțoi dădea-n căruță
Un alt soi de maimuță,
Iar un vultur cît omul, subt zăvor,
Smucea de o cătușe bătută pe picior.
Săli mari în care timpul tînjea și adormise,
Și cimitire-nchise.
În lustrul pardoselii de lespezi reci, de ceață,
Zăcea o licărire de cremene și ghiăță.
Păreții, de la podină la grinzi,
Unii dădeau într-alții cu oglinzi,
Și împătrit de zece ori, în coadă,
Veneai, în loc de unul, o grămadă.
Și te sfiai de sine-ți ca de niște
Străini iviți în priveliște,
Din ape sure, lungi ca niște strane.
Avea și glasul umbrăntre icoane,

Dînd zvonuri pe șoptite din tăcere,
Din încăperea-n încăperea.
Ion, văzîndu-se o sută,
A dat să strige:— « Doamne-ajută! »
Și glasul lui, ca-ntr-o pustie
Stîrnită, s-a făcut o mie.
Se răzgîndea și șovăia să calce
Pe scoarțe și covoare cît o falce:
Nu mai văzuse de cînd e, Ion,
Odăi cît o pășune și preș de un pogon.
În străni, cu papuri la spinare și șezut,
I se părea că vede ce nu s-a mai văzut.
Și ca o capră șchioapă, pe trei căi,
Se-mpiedica de praguri și odăi.
« Bine-o trăi boierul, își zise, și nu-i chip să
Nu-l jinduiască omul. Dar mai bine lipsă. »
—« Doamne! ofta ciobanul abătut,
Mai rău tu nu mai fi bătut. »
Și se sucea tiptil prin casă,
Înfrișat că spaima îl apasă.
Și îi venea să-mpungă-n zid, să mugă,
Cătînd cu ochii ușe, ca să fugă.
Că-și aducea mîhnit aminte
De tihna lui de mai nainte
Și încerca dintre comori să scape
Ca din răsparul unei ape.
— « Nici n-ai venit și vrei să pleci? » îi zise
Stăpînul, care-l auzise.

— « Ce faci la curte? » lă-ntrebat.
— « Cioban sînt, sărut mîna, și argat. »
— « Și cum ești poreclit? »
— « Ion », răspunse prea smerit.
— « Și ce simbrie ai? »
— « Ițari, obiele și o chilă de mălai,
Și-un miel de Paște, cînd îs mulți, cucoane. »

— «Şezi còlea, lingă mine, jos, Ioane, —
Zise boierul, hotărît şi tare. —
Mai am o întrebare:
De unde-ai învăţat să cînţi din flaut?
Că de-aia te-am chemat, ca să te laud.
Ba, te-am chemat şi pentru altceva. . .
Vezi casa asta? E a ta.
Nu poţi rămîne fără parte,
Argat şi slugă pîn' la moarte.
Te-am auzit cum cînţi şi mi place.
Apropiete, vino mai încoace.
Şi şezi aci, pe jilţul meu.
E'al tău, ţi-am spus, fă ce zic eu.
Stăi bine, ce te ghemuieşti?
Tu nici nu ştii ce meşter eşti
Şi ce cinstire ţi se mai cuvine
Faţă de unul nensemnat, ca mine.
Nu am o fată, că ţi-aş da-o ţie,
Ca'n basme, o domniţă cu împărăţie.
De-aci nainte, vreme nouă,
Vom face viaţa pe din două,
Deşi prea bine înţeleg
Că ţi se cade totul pe de-a-ntreg.
Car trebui, cu-adevăr,
Tu să fii domn, şi eu argat.
Flautul tău e flaut descîntat.
Văzuşi de ce te-am fost chemat?
Ghiersul ţi-e dulce, graiul ţi-e ales
Şi are tîlcuri bune, cu-nţeles.
Tu trebuie, de-aci nainte,
Să faci numai atîta: ghiersuri şi cuvinte.
De o cam dată-ţi dau din toate
O legiuită, sfîntă jumătate.
Întinde mîna, ia-le:
Nu-s ale mele, 's-ale tale.
Ţi-ajunge? Nu mă sor cu cotul
Şi, dacă vrei, zisei că-ţi dau şi totul.»

Ion îşi zise: «Doamne, cel din cer,
De spaimă-mi vine iar să zbier.
Nu e aievea, ăstă-i vis
Şi numai Duhul rău mi l-a trimis.»
Că-ntr-adevăr, Ion argatul
Îl desluşea'n boier pe Necuratul.
— «Stăpîne, zise, nu mai ştiu:
Sînt sănătos, sînt mort, sînt viu?
Un lucru ştiu, că sînt năuc.
Cînt şi eu ca o cioară, ca un cuc,
Şi niciodată nu m-aş fi gîndit
Că fac ceva deosebit.
Eu am crezut, să fie zicala mea iertată,
Că flautul nu-mi face o ceapă degerată.
Îl cerc şi eu, aşa, ntr-o doară,
Şi suflu'n el şi-acum cantîia oară.
Berbecilor tăi, poate, le plăcuse
Şi babelor cu caiere pe fuse,
Şi asculta la flaut şi un ied.
De-mi spui şi dumneata încep să cred.
Ia seama însă, doamne, voia bună
Să nu ne dea de gol şi de minciună.
Am auzit odată că mai-marii
Se sărutau la chef cu lăutarii
Şi că treziţi, a doua zi, de greaţă,
Îi trimiteau la ştreanguri cu dis-de-dimineată.
Ori, poate, neavînd boier în loc,
Umbli cumva să-ţi baţi de mine joc?
Că n-are rost să pui pe mine preţ
Şi să mă faci din slugă cîntăreţ.
Lasă-mă slugă, nu mă vreau stăpîn,
Ca să mă ţiu de domni şi să-i îngîn,
Să-mi fie frică de le-oi zice ba,
De voi tăcea cînd ei m-or întreba.
Că mă cam sperii de-ntrebare
Şi nu prea intru'n voia lui cu fiecare
Şi n-am la toată vorba nici răspuns.
Am un stăpîn: nu-mi este de ajuns?»

Cu ceialalți, mai mici ca dumneata,
Îmi e mai lesne a mă descurca.
Scăparea bacilor desculți
E că nu vor stăpîni prea mulți.
Dacă mă fac boier poate căsi bine;
Nu te mai țin de rău, în gînd, pe tine.
Ca săși ferești, Ioane, tu, gîtița, de ștreang,
Dator ești tuturorora metanie și hang,
Și poate că, dintr-una într-alta, niciodată,
Așa e boieria, nu scapi față curată.
Și facem, mi se pare, și tîrla de ocară,
Stînd pe la ușe, ploconit la scară.
Rînjit în silă, pînă la urechi,
La musafirii tăi, și noi și vechi.
Să casc de cască ei și, la sudalme,
Să mă ridic și să le bat în palme
Și să mă strîmb și să mănchin,
Să zic la toate: „bine“ și: „amin“.
E greu să mă mai țugui, să m'ascut,
Că niciodată nu m'am prefăcut.
Orice-aș mai fi, o să rămii ce-am fost,
Ion, ciobanul de la oi, cel prost.»

— «A daîndărăt nu se mai poate,
Ți-am așezat și drepturile toate.
Uite și cheile de la palat.
L'am pregătit și așteaptă încuiat.
Are odăi cu arme și podoabe,
Fecioare dintre roabe,
Uleiuri, mirodenii, te mîngîie
Cu bun miros de rodii și tămîie.
Desprinse pletele, mai jos de șale,
Așteaptă pipăitul degetelor tale.
Leapădă straiiele frumos,
Dă chica și căciula jos,
Și lasăte în voia lor, la fete,
Alt chip săși facă, palid, mări băiete.

E un palat, cum ai săl vezi,
Pe dinlăuntru cu grădini și cu livezi,
Poteci de sticlă, ca atlasul,
Leagă amyrgul brazilor cu iazul,
Și apa de mătase
A mir și trandafir și ea miroase.
Ioane, nu ești om de rînd,
Și vreau de-acolo să te aud cîntînd.»

— «Bine, jupîne, zise, mă voi duce.»
Și din opinci la creștet el și-a făcut o cruce.
«Vezi, Doamne, — s'anchinat, — încalte,
Nu m'ai ferit de treptele înalte.»
Și zise'n sine: «Ai sajungî ciocoi.
Cum ne mai înțelegem amîndoi?
Între boieri și între vădane,
Mai pot săși zic, eu, ție, mă, Ioane?
Cînd te ndrăgesc mai mării nu-i semn bun,
Mai bine mi da o pungă cu tutun
Și un amnar ori un chibrît,
Și-aș fi și eu mai mulțumit.
Că domnii aștia sau te duc în poală,
Sau te alungă'n pielea goală.»

Cînd a intrat, aidoma s'a și întîmplat.
Era o țară, nu era palat.
«Prințul» Ion era de mult dorit,
Dar straiiele nu și le-a primenit.
Femeilor ce l-au cuprins cu grabă
Le-a spus: — «Duceți-vă, vedeți-vă de treabă».
Pe robii ncovoiăți în temenele
L'a slobozit de munci și cazne grele,
Iar bucătarilor, care ncepeau să frigă,
Le zise: — «Mie dați mi mămăligă.
Voi să mîncați bucatele, vînatul
Și tot ce are mai gustos palatul.

Eu cu atât mă mulțumesc,
De felul meu sînt pustnic și postesc.
Deschideți mare poarta mea,
Să intre și să iasă cine vrea.
Toți oamenii-n cămașe albă
Au dreptul la dreptate și la jalbă.»
El nu se-atinse nici de pat
Și s-a culcat încins și îmbrăcat,
Zgîrcit pe bită, frînt,
Lipit, ca rădăcina, de pămînt,
Și-și zise: « Spune gîndul, să-l ascult,
Că asta n-*o* să ție mult »,
Și mai străin de cînd trecu hotarul,
Și-*o* aduse într-*o* seară și măgarul,
Și ciinii, în palatul mohorît,
Și oile, să-*i* ție de urît.

A stat ce-*a* stat acolo, cu hrisov,
Între răchiți și trestii, în ostrov.
Un timp de vreme, soarele
A luminat și-ntunecat izvoarele,
Și luna-și lua lin drumul prin zăvoaie
Culcată pe un nor, ca pe o oaie.
Chiar într-*o* noapte de furtună mare
Veni vătaful domnului călare.
— « Ai să te muți, Ioane, din conac,
Că flautele n-*u* mai plac.
Are auzuri și urechi mai multe,
Și alte scule vrea s-*o* asculte.
Dar lasă-ți flautul în cui,
Cu suflu-n el, că suflul e al lui. »

JUDECATA

Domnul a chemat odată
Arborii la judecată,
Ca să vadă ce rod are
De cu vară fiecare,
Că de cînd nu mai gustase
Roadele, se-nstrăinase.

— « Îți e de-*a* mai mare dragul,
De frumos și-nnalt cei fagul.
Uriașule ce ești,
Spune nouă ce dorești. »

Cît e de fâlos și tare,
Fu jignit de întrebare
Și, uimit că-*i* cercetat,
S-*a* gîndit, s-*a* căutat. . .
Scoase dintr-*o* hîrtioară
Un crîmpei de cuișoară.
— « Ce nimic la ce zăplan! . . .
O să mai aștept un an.
Și de-*o* fi iar de pomană
Te voi face buruiană. »

— « Dar stejarul? Să-și arate
Vîrfurile-n-cununate.

Ține cerurile în brațe,
Vrea de stele să se cațe
Lumea întreagă să o cuprindă.
Rodul tău?»

— «Un sfirc de ghindă.»

— «Mi se pare că gorunii
Sînt cam neamuri cu păunii...
Numai umbră în codrii mei
Și nici ea nu dă din ei.
Umbra n-are rădăcină
Și-i țărină de lumină.
Se muncesc de-o veșnicie
Și-au rodit o gămălie.»

— «Unde-i bradul, că nu vine?»

— «Auzi și-i e rușine.»
Bradul iese înaintea
Drept, în sfintele veștminte.
— «Atît faci, sfinția ta,
Mînățarci de mucava?»

— «Plopii astupă zorile
Și adună ciorile.
Nu știu salcîmii ce vor
A păzi cu ghimpii lor.
Salcea, păcatele mele,
Face moțuri și nuiele.
Barem dudul face dude,
Ia, niște burice ude,
Dar dă schitului un pic
De miere și borangic.»

Folosind atunci prilejul,
Iată-l că sosi și vrejul,
Nechemat, cum a putut,
Și, tîrîș, a străbătut
Spinii, pirul, praful moale,
Cu dovleci de opt ocale.
— «Am adus niște urcioare.
Luați-mi-le din spinare.»

De cînd mi le-am aninat
De grumaz, m-au deșelat.
Nu sînt, Doamne, prea puține
Și, cum vezi, îs toate pline.
Le-aduc, hăt! din Sucevița
Și n-am rupt nici cobilița.»

MÎHNIRI DE TÎNĂR CĂRTURAR

Cum să o las? Nici ea nu m-a lăsat
Pîn' la bacalaureat.
Și nici să mă gîndesc nu-mi vine.
Că toate clasele le-a preparat cu mine,
Teme grecești și versiuni latine.
Nu m-a făcut, sărmana domnișoară,
Cosmografia mai ușoară?
Nu m-a sucit urechile tot ea
Cînd nu-mi intra deloc în cap cîte ceva?

Dar, Doamne, i-ai dat voie să se nască,
Și ai făcut să o cunosc, să mă cunoască.
Tu i-ai permis să facă două doctorate,
Tu ai ținut-o în universitate,
Să-nvețe reguli și cuvinte.
De ce m-ai scos-o tocmai mie înaintea
Și cum,
Să mă frămînt așa de mult acum?

E galeșă, fără-ndoială, simțitoare,
Sufletul ei mai dulceși ca o floare,
E bună, și gingășe, și blajină,
Dar, Doamne, e cît o mașină.

O voce de portar, de-ngrijitor,
Un pas, o claviculă, un picior,
Fără pereche, Doamne! Și ce gură!
Ce pipăit! Ce zîmbet! Ce căutătură!

Cînd m-a mărturisit, pe scară, tinerește,
Că suferă și mă iubește
Și că m-a așteptat
Să cresc,
M-am înfricoșat,
Tată ceresc!
Am simțit înțîia oară
Cum bate-o inimă de profesoară.

Are treizeci de ani mai mult ca mine,
Opt coți înălțime,
Dar în făptura ei ceva virginal.
Știe pe dinafară Iliada, în original,
Sonetele lui Petrarca,
Pe Goethe, pe Calderon de la Barca.

M-a spus cu glas de pitulice:
— « Să-mi zici Beatrice »
Și, ca un strănepot,
Am văzut că nu pot.
Eu îi zic domnișoară,
Și m-înfloară
Să nu-i vorbesc cu sfială
La persoana a doua plurală.

Dacă mă mîngîie, mă doare.
Mîna îi e ca o răzătoare.
Nu-i o ființă, Doamne,și un dulgher,
Deprins cu sculele de fier,

Cu bușteni, cu grinzi, cu răngi și rindele,
Vai de păcatele mele!

Mă contemplă languroasă
Și mă răsfață delicat cu șoapta cea mai groasă.
Doamne, cel ce faci firul de iarbă,
Numai mustăți nu are și barbă.
Ce să mă fac, Doamne, acuș?
Nu e fată de măritat, e un lăcătuș
Cu ochelarii, mari, pe nasul mic,
Calcă-n pantofi cu călcâie de gumă
Și merge rigidă, solemnă, ca un dric
Împiedicat în brumă.

Ce să-i spui Dascălului sentimental?
Că e un cal,
Ca un cal de cioclu,
Cu valtrap și binoclu?
Că miroase a pipă
N-ar fi nimic, Doamne, dar țipă!
Să-i spui că ar fi mai bine
Să-și depărteze nițeluș inima de mine?
Nu vreau să fiu bărbat de doică!
Să mă legene o troică,
Un camion, un car!
De-ar fi de două ori mai tânără, măcar!

S-a răstit la mine să o sărut
Și, Doamne, n-am putut.
Nici nu m-am priceput.
Și m-a bătut!

Cînd ne-ntîlnim, e ca o șiră de paie
Lîngă o copaie.

Mise frică, Doamne, șovăi în contraste,
Între fericire și năpaste,
Că domnișoara nu vrea să moară
Nici profesoară, nici domnișoară.

Fă ceva. Dă o muscă, dă o boală!
Sau fărâșă iar de școală.
Năpîrlește-mă, Doamne, de tuleie,
Fărâșă femeie
Sau fărâșă iar băiat.

Să mai dau un bacalaureat.

NATURĂ MOARTĂ

*Sufrageria nu știu să fi vorbit vreodată
În stihuri ori în proză—și cred căm orice gen
Să le surprindă graiul, ar fi rămas mirată
Însăș urechea Domnului Jean de la Fontaine.*

Tacîmurilor, linguri, furculițe și cuțițe,
Le-am auzit revolta pe șoptite
În spălătorul din bucătărie.
—« Noi nu slujim decît cu farfurie
Și stăm numai atît la masă
Cît se dumică felul de mîncare grasă,
Și repetăm o singură figură:
Din gură'n blid și de la blid la gură.

În farfuria'ntinsă ori adîncă
Ajuți boierii timpul cît mănîncă.
Tot rostul nostru e să stăm aproape
De mîna celor ce-au să se îndoape.

Din strălucita mea tovărășie
Trec în lighean, de-a dreptul în leșie.
Icre, stacôji, sos franțuzesc
Totuna mi's, că tot mă murdăresc,
Și, tot trecînd prin pipăiri și guri,
Nu mai cunosc mîncarea de lături.

Nuș vrea să-mi fac păreri, dar cînd ne-au luat,
Spuneau: „Sînt de argint curat“.»

Dar adevăruși numai pe cutie
Și'n galantar, unde stă scris: « Argintărie ».
Nu te-ai întors în cîrpă niciodată,
Să-ți vezi și coada că țîa fost gravată?

CONSOLĂRI

S-au prins tovarăși buni cu rînduiala,
Hîrdăul, fedeleșul și găleata,
Vroind să nfrunte laolaltă nicovala,
Ciocanul, jarul, spada și săgeata.

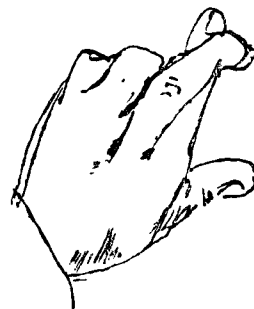
La drept vorbind, nu-i nici o trebuință.
Noi vom sili uneltele să stea.
Auzi tu, ce nesocotință,
Să faci oțel în loc de tinichea.

Materialele de cinste, eu te nvăț,
Să știi și tu, ca om, că la bătaie
Nu sînt acelea ce stau băț,
Dar celelalte, care se ncovoai.

Și sculele nevoilor de acum
Nu sînt acelea care mpung și nțeapă.
Capacitate trebui' și volum,
Ca să primească n ele și să ncapă.

Iată putințele ce ți se cer.
Împacă-te cu dreapta chibzuială.
Cugetul tău să fie cu coadă și mîner,
Și visul tău să fie ca o oală.

Nu-i bine, oare, să te simți
Cu fundul lîngă gură, scumpă troacă?
La ce folos o za cu niște zimți
Și scînteierea lor de promoroacă?

DIDACTICĂ

Tocindu-ți plumbul pe hîrtie,
Încerci cuvîntul cum se scrie,
Și cumpănești silabă cu silabă.
Unai prea tare, alta e prea slabă.
Un cîntăreț, de pildă, dintr-o țară,
Înspăimîntat odinioară
De pana lui, știută drept măiastră,
S-a aruncat în haos pe fereastră.

Ești cărturar de stihuri și povești
Și tot le dregi și nu le nimerești.
Aș vrea să am un fel de știre
Cu ce fel te alegi de mulțumire.
O mulțumire ascunsă, gîndesc, ca un păcat
De care te simți parcă vinovat,
Nu îngîmfarea stearpă că mi-ai mai dat o dată
O copie de sute de alții repetată.
Te-au laudat, firește, cu tine ce-i de-o seamă
Sau cei mai slabi de înger sau chibzuiți, de teamă.
Cînd fapta nu întrece o laudă, nu-ți pare
Că lauda-n linsoare aduce-a defăimare,
După cum și necazul, urzit într-o insultă,
Vădește adunată-n pizmaș otravă multă?
Vrei să faci aur dintr-un ban de plumb
Și un lucefăr dintr-un bumb.
Eu te citesc, amice, ș-aș vrea un plod mai nou
Să se străvadă-n zare prin felul tău de ou.

Lasă mai ouat și alții, tot moale și clocit.
Îl iei și fără coajă, cum e, și te-ai mînjit.
Cătînd fărîmele de poleială
Te-ntreb: nu te încercă, spui drept,
nici o-ndoială?

Nu ți se pare, ție, că prins în rotogol
Te-nnalți în jos și te-implinești în gol?
Că ești jucat de-o undă ce te-nneacă
Și de năluca apei, ca o nucă seacă?
Bogată chică, minte-n ea săracă.
Ești ca un nor, agale topit îndelungat,
Șovăitor cu sine mereu și destrămat.
Secunda hotărăște, înnalță și afundă.
Poți bizui tu prețul pe clipă și secundă?
Cuvinte! Ce temeiori ai pus și pe cuvinte,
Cînd unul te sughite și celălalt te minte?
Aspectul și silaba! cununa ta firavă
S-a adunat din cioburi și hîrburi, cu zăbavă.
Ești mîngîiat că-n miezuri și-n chipul dinafară
Cuvintele cu alte cuvinte se măsoară?
Că ce-ai judecată de ceață? că și-acum
Și mîine ții în palmă fuior un fir de fum?
Ce să aleg din tine, să fie bun păstrat?
Nimic nu stă de sine în sus, nerăzimat:
Se sprijină cuvîntul tîrîș, pe alt cuvînt,
Și ai și tu un petec de umbră pe pămînt,
Și nici măcar un petec întreg, căci nula-și lasă
Și umbra găunoasă.
Cearcănul vînat pune un stigmat
Ochilor tăi de biet halucinat.
Ești obosit de-o vană osteneală
Cătînd alt soi de pană și cerneală,
Ca să-nvelești cu licăriri de paie
Un ban de o lăscăie
Și să faci galben dintr-un firfiric.
Iată-ți-o viața: n-ai putut nimic.

Târîțe, rumeșuri și pulbere și zoană,
Vre un zulf din coadă cu copcă de zorzoană.
Și din otravă în otravă,
Ai adunat comoara ta de pleavă,
Și cînepă tocată, silind să te ridici
Cu două ajutoare, cu foarfec și lipici.
În zorii zilei noaptea te deșeală.
Ești istovit și mort de oboseală.
Îți amorți și pana în mîna,
Pe care ai tîrîțo prin ghimpi o săptămîină.
În tine ține noaptea, dar vezi că în răsărit
Catapeteasma zilei de aur s'a trezit,
Și împrejurul tău, voioasă, munca.
Sună cetatea și răsună lunca.
Șesul arat se țese în covoare,
Și în straie albe omul calcă pe ogoare,
Și suie brazda pînă în cer,
Unde veghează plopul mari de fier.
Ești ostenit de silă, cărturare,
Te chinuie o slovă, o ntrebare,
Și în loc să-ți dea odihnă, ți-a tulburat-o, dragă,
Și ai mai pierdut o vreme și alt cîrmei de vlagă.
Ridică-ți nasul din hîrțoage
Și pune-ți Pegasul la iese între mîrțoage.
Nemistuitul jar de soare
Dă foc la vetre și cuptoare
Și fulgeră pe pluguri și în zăbale,
Pe apa frămîntată de roți, ca niște zale,
A morilor, pornite să macine lumina
Amestecată cu mălaiul și făina.
Ascultă valea, satele, cocoșii.
Sau deșteptat pe lanuri parcă și strămoșii
Brăzdînd-o în lung, fișie cu fișie;
Atîta lume albă și pe moșie.

Faurul face pentru cai și boi
În săptămîina mare încălțăminte noi,
Potcoava ciocănită s'a învîrtit ovală.
N-auzi gemînd ciocanul, bătut pe nicovală?
Se zbate fierul smuls din vîlvătaie,
Se împotrivește, rabdă silit, dar se ncovoiaie.
Pe mii de nicovăi, în trîntă
Fierul cu fier și focul se descîntă.
Clocotul urcî în slăvi a jertfă sfîntă,
Și sculele, cărbunii și tropotele cîntă,
Pe cînd, în viața vastă, pe timpul tău decliv,
Tu îngheți pe cîte o rimă și aștepți un adjectiv.

BALADA MAEȘTRILOR

În dāsagi, pe umār, vāru-meu Pācalā
Aducea:n tīrg ouā și smīntīnā:n oalā.
Numārīnd la mīnā cīt e săptāmīna,
Cumpānea cu ouā brīnza și smīntīna,
Și pornea de joia și cu bulzi de caș,
Sā'i ajungā vīneri marfa în oraș,
Cīnd, din casā:n casā, pentru fiecare
Domn, avea vreo turtā și prin buzunare.
Advocați și doftori și adeseori
Cīntāreți și pictori, dascāli și actori.
Dintr'un timp aude un cuvīnt ciudat,
Care fuse:aproape greu de învățat.
Cīnd vorbeau pe scarā:n uși ori pe ferestre,
Domnii, mușteriii, își ziceau «maestre».
Cīte cinci și zece de:astfel de pedeștri,
Adunați la poartā, toți erau maēștri.
«Ce:o mai fi și asta? se:ntreba Pācalā,
Cā n:am auzit:o:n piațā, nici la școalā.
Poate:n Capitalā este și rămīne,
Ca:n Gāiești, cum fuse „neică“ sau „jupīne“.»
Dar vāzu că vorba «maestre» stīrnește
O înviorare, parcā:i franțuzește,
Și la bătrīnețe și la tinerețe.
El, un an de zile puse să o:nvețe.
Cei chemați cu vorba care i se spune
Înfloresc în sine:ndatā. Ce minune?
Cum le zici «maestre» în ce:aveai de spus,
Gītul li se:nnațā de trei ori mai sus,

Omul e mai ager, mai vioi, mai sprinten,
Ca un roib agale, îndemnat de pinten.
Și Pācalā:și zise: «Vorba asta scurtā
E ca mīngīierea porcului pe burtā.
E cu farmec dulce și, din strīmb ori ciung,
Simți că te lāțește și te face lung.
Insul se mīndrește, limba:i se deznoadă
Și ia vīnt și, vesel, dā:n nādragi din coadă.
Māi ce bine:mi prinde!
Am aflat și harul
Sā:mi pui în picioare bine și măgarul.
Cum ajung acasă, vād eu cīt îi este
De fudul auzul, și:o să:l strig: Maestre!»

CUIUL

Într-o vreme, la nceput
Și într-un leat nemaștiut,
Care, nu pot să însemn,
Casele erau de lemn
Și ulucile de scînduri,
Ca și azi, întinse rînduri,
Puse strîmb și cap în cap
Și proptite cu proțap.
Dar zburau cu fiecare
Vînt mai tare,
Case, garduri și pătule;
Și în timpurile toate
Grijile erau destule.
Le adunai împrăștiate
Și ncepea din nou și iar
Truda muncii în zadar,
Ca să scoli din clătinare
Iarăș doagele n picioare
Și din nou să le anini
Cu te miri ce rădăcini.

Năzdrăvan, cum altul nuși,
Un băiat al nimănui
Născoci, atunci, un cui.
Și la scos și arătat.
Cuiul nou o săptămînă
A umblat din mînă n mînă.

A fost strîns și pipăit,
Pus pe limbă, mirosit,
Nici un om nu înțelege
Cuiul țeapăn cum să lege,
Fără funii și curele,
Scîndurile între ele.
Năzdrăvanul și golanul
Îl înfipse cu ciocanul.

Zice unul: — « Dragul meu,
Așa cui făceam și eu,
Poate chiar mai dichisit,
Însă, vezi, nu m'am gîndit ».

COMOARA

Un croitor zăcea bolnav
Și aiurind în pat, gîngăv,
Parcă da să se ntelegă
Că mpungînd o viață ntreagă
Ar fi adunat comoară.
Și pe cînd trăgea să moară,
Avînd și patru feciori,
Meșteri toți și buni croitori,
La chemat și au sosit
Să ia parte la sfîrșit.
Dar trecînd într'alte zodii
Le vorbea croitoru'n dodii,
Și cuvîntul « despărțire »
Ei la u luat drept « împărțire »
Și așteptau să se mpărțească
Avuția părintească.

Întristați, binențeles,
Nerăbdarea le da ghies.
Tatăl, cînd o fi adunat,
Pe furiș, desi om bogat?
Se ntrebau, puși pe cîrtit,
Unul și altul ispitit.
Îl știau sărac lipit.
Navea barem prăvălie
Și lucra pe datorie.

Locuise ntr-o chilie
Toată viața cu ei toți,
Ba avea și trei nepoți.
Din ce so fi procopsit
Fără pic de alt venit?
Șterpelind de la croială,
Din postav, din căptușeală
Retezînd un cot mai lung
Peste coții cîți ajung?
Sau da bani pe amanet,
Adunînd, încet încet?
Va să zică, așadar,
Mai era și cămătar,
Și ei nici naveau habar.
Cinstea lui în meserie
Era, deci, fățarnicie.

Zeci sau sutele de mii,
Împărțite ntre copii,
Se ivea, tulburătoare,
Și o altă întrebare:
Ce so să aibă cel mai mare?
Ce so să aibă cel mai mic,
Cam firăv și cam pitic?
Ce or să aibă, din copii,
Și ceilalți doi mijlocii?
Unul și altul, scunzi, înnalți,
Rîvnind partea celorlalți,
Findcă banii adunați
Bagă vrajba între frați
Și, vorba săracului:
« Banu-i ochiul dracului »,
Pe averea adunată
Erau gata să se bată.

Ei visau moșii și case
Și vroiau să se și lase
De croit și de cusut,
Să dea bani cu împrumut,
Să trăiască din dobîndă,
Și să cumpere și vîndă,
Fiecare buzunar
Ajungînd milionar.

Tinerii moștenitori
Au și plîns de vreo trei ori,
Bucuroși în sinea lor
Ca orice moștenitor.
Strînși grămadă lîngă pat:
— « Iată de ce v-am chemat, —
Zise tatăl, mai trezit,
Slăbănog și chinuit, —
Mie ceasul mi s-a venit.
M-am gîndit întîia oară
Să vă las și o comoară,
Soră bună cu belșugul,
Cum v-am dat și meșteșugul.
Moștenirea-i o povață:
Nu uitați nicicînd în viață
Nodul să-l faceți la ață. »

VOLUMUL ȘI CRÎMPEIUL

O carte proastă, dar legată'n piele,
Cu aur pe cotoare și cu stele,
Luxoasă, lustruită și bogată,
Stă'n raft ca o cucoană bosumflată
La teatru — care se prefăce
Că piesa lăudată îi displace.
E singură'ntr-o lojă și-i e cald.
Poartă'n urechi cerceii de smarald,
Brățări pe brațe și, la gît,
Mărgăritare — și i s-a urît.
O plictisesc ansamblul și detaliul
Șiși face vînt la piept cu evantaliul.
E decoltată pînă'n toate celea
Și, ca și cartea groasă, și arată toată pielea.
Din raftul de alături, subțirea cărțulie
Se ntreabă cu sfială, din palida-i hîrtie,
Dacă'nțelesul cărții și scrisul se măsoară
Cu luxul și grosimea'n cotor de dinafară.
Easi descusută, foile îi ies,
Deabia se descifrează de jerpelitate.
Se vede cît de coloză fost și-i o ispită
Prin cîte mîini trecuse, citită, răsцитă,
Pe cînd vecinul mîndru, de drept aristocrat,
Stă'n raft, ca'ntr-o vitrină pantoful nencălțat.

Broșura se smerește și întreabă:
— « Cucoană, ești o carte a unui om detreabă,
Dar cum se face, voi
Să știu, de ce atâtea foi,
Atâtea pagini, poate că o mie?
De ce citămai teancul de hîrtie?
Mă ar fi, mărturisesc, rușine
Să am atîta hoit pe mine.

Te ai revărsat și curgi ca un potop.
Cerneala dumitale nu are fund și dop?
Condeiu, cînd e ager și nu minte,
Un gînd îl spune-n cîteva cuvinte.
Ți-e mătură condeiu și mîna cît copita,
De te lățești atîta și cu nemiluita?
Probabil, autorul se bucură, nu glumă,
Că a frecat fărîma să dea atîta spumă
Și că și-a scris-o, cartea, cu săpun.
Nu-i vorbă, pămătuful pare bun
Și pe bărbie-alunecă mai bine.
În scris, nefericirea-i clăbucul că nu ține.»

ACUL ȘI AȚA

Nenea Acul, țata Ața
Își pierdură dimineața
Pe un cot
De postav sau șeviot.
Nu prea știu porecla lor,
Pentru că nu sînt croitor.

Acul zise: — « Ce ai azi
De te încurci mereu și cazi?
Cînd te rupi și cînd te nnozi
La un fir cu două cozi. »

Ața zise: — « Tu mi-o spui,
Cînd mă duci așa, haihui?
Ia mai bine ține-ți gura
Și fă drept împunsătura.
Văd că lucrul nu ți-e drag,
Coși de-o zi la un nădrag
Și nu te-am văzut în stare
Să pui niște buzunare.
Te ai întors de atîtea ori
De la bumbi la cheotori,
Și cu toate că ți-am spus
Că-i pui strîmb, mai jos, mai sus,
Ca un încăpățînat
Tu nici nu m'ai ascultat.

Și clientul și patronul
Au văzut că pantalonul
Încercat a treia oară
Tot îl roade
Și nui vine cumsecade.
Ia nu te mai îngîmfa,
Luaste-ar naiba să te ia.
Cine treaba nu șio știe
Ia o altă meserie. »

Zise Acul: — « Stai nițel.
Cîrpa nfruntă pe oțel?
Te-am simțit de-o vreme, Ață,
Că ajungi cam îndrăzneată.
Altă treabă nu mai ai,
De te ții de mine scai?
Nu mai pot să fac un pas,
Că-mi dai una peste nas.
Numai să nu-ți pară rău.
Fii, mă rog, de capul tău.
Nui destulă o rușine,
Ca un maț cîatîrni de mine?
Mult o să te mai rabd și car?
Parcă ți-aș fi fost măgar.
Nu vezi c'ai îmbătrînit?
Cicăleala te-a băbit
Și, din neagră, ai albit.
Tu ești ce fuseseși: Ața?
Îți dă, uite, și mustața.
Cînd m'am însurat cu tine
Nu te săturai de bine.
Ai uitat, de cînd te-am luat
De pe ghem, că ți-s bărbat? »

— « Uite cine mă învață!
Îi răspunse țafa Ață.

Un sfrijit, un găunos,
Încrezut bărbat frumos.
Uită și el că, la zor,
L-am primit, de milă, chior.
De maș lua după sudalme,
L-aș cîrpi și două palme. »

La această sindrofie
A sărit dintr-o cutie
Acul bont cu gămălie,
Care nu se prea pricepe
Cît și celălalt să-nțepe.
Unde-l pui acolo șade,
Că e tare cumsecade.
Și sa mai vîrît să fie
Și o copcă mărturie.
Și un nasture, tiptil,
De cămașe de copil.
Mai pîndea și un crocodil
Cu gingiile căscate
Pînă pe la jumătate,
Gros în fâlci și ascuțit:
Foarfecel de croit.

Dar cînd fuse — de o dată —
Cearța mai întăritată,
A intrat, cum sa făcut,
O mașină de cusut.

SCÎNDURA

Un om umbla să bage'n casă
O scîndură de brad, cam noduroasă.
Nusi vorba că avea noduri, dar tocmai
ca sajungă,

El scîndura aleasă și o alesese lungă.
De șase coți ori șapte, de printre hodoroage,
Se pregătea pe ușa odăii lui să bage,
Și chibzuind cum face de isprăvit căratul,
Șa repezit pe ușa cu o scîndură de-a lătul.
Dar se lovi'n pãrete, parcã-l împinse dracul,
De se știrbi la gură, căzînd de-a berbeleacul.
Întîi nu prea nțelese și n'avea ce să spuie
Și pipăindu-și fruntea dădu și de cucuie.
Sculîndu-se, mai stete, se mai gîndi și, iată,
Șa luminat la minte dintr'odată:
— «Nu vrei să n'capi pe ușa? O să te bag
pe geam,

Cum ne fusese vorba dintîi, cînd mă gîndeam.
Și ca să fiu mai sigur că poți intra, așteaptă,
O să te mut din stînga, acum, în partea
dreaptă.»

Într'adevăr, schimbată, cu capetele ntoarse,
Se repezi mai tare și capul și-l și sparse.
A doua izbitură de zid l'a schilodit
Și a ieșit din lupta cu scîndura, borșit.
— «Ptiu! — înjura săracul, — mi'a scos din șold
piciorul!

Stai, că mă pun pe tine cu toporul.»

Dar își aduse aminte că n'avea dușumele
Și că avea nevoie de blăni, nu de surcele.

Cu scîndura în brațe, întîi nu te gîndiși
Că trebuia să intre pe dungă și pieziș;
Al doilea, crezuseși că ntoarsă, bunăoară,
O scîndură se face, Păcală, mai ușoară.

PUTINA CU CLEI

Cum se făcuse, cum nu,
Din putina cu cocă el arăta cu pumnu',
Amenințînd, ca prostul și anapoda pe cei
Ce se uitau cum iese și intră iar în clei.
Căzuse în coca moale
Și nu putea din mîzga adîncă să se scoale.
Cum își scotea un cap,
Aluneca pe doagă la fund, îndată, în pap.
Venea la suprafață
Și dispărea degrabă. Muncește, se agață,
Și se silește în van,
Mînjit de lipiciosul săpun și suliman.
De milă, niște prieteni, din zmîrcurile grase,
L-au scos de pâr afară, cînd tocmai se nnecase.
În putina cu clei,
El amintea, căzutul, pe unii dintr'acei
Docti oratori semeți,
Prinși între substantive și verbe, ca în scaieți,
Dativul, imperfectul,
Care nu pot să scoată dintr'un discurs subiectul.
Apare o secundă
Și îndată cu discursul obiectul se scufundă.
Căscări de ochi, mișcări din subsuori,
Și pauze năjută prea mult pe oratori
S'ajungă la sfîrșit,
Într'un auditoriu tăcut și ncremenit.
Limbutilui îi vine
Să fugă, să se ascundă, să leșine.

În proză, în poezie,
Un dascăl dădea lecții de chipul cum se scrie.
Însă savantul, dacă
Se pricepea la multe, n'afliase ce să facă,
Vorbînd, cu *că* și *ca*,
Pe care toată vremea și alături le ciocnea
De-a dreptul și de-aîndoase:
Încît, în așteptarea concluziei frumoase,
Din lecția n'vățată
Se alegeau studenții la nas cu o găleată,
Și multe generații din ea au mirosit.
Și cînd scria o carte, din capăt la sfîrșit,
Ideea, așa zisă,
Îi lua un teanc de coale și rămînea nescrisă.
Și cinci să fi avut,
Le isprăvea pe toate nainte de nceput.

De asemenea spurcate, stilistice belele,
Nu-i vine nimănuia curajul să se spele.

DIHANIA

Era un porc, și o spui și dumitale,
De patru sute cincizeci de ocale,
Greu cât un bivol, mare cât o vacă,
Scos la vedere într-o baracă,
Să-l știe lumea, să se mire.
Mult mai presus de orice nchipuire,
Nu mai putea nici să se miște.
O nemaipomenită privesște.
Avea și un nume, scris pe-o tablă, care
Îi arăta și titlurile rare.
Nu le țin minte, dar înfricoșat,
Intrînd în încăperea lui, lam salutat.
Oricum, intram la un aristocrat.
— « Pe ce-l cunoști? » m-a întrebat sfios,
Un om de rînd.
— « Pe ce? Păi, pe miros.
Boierii aștia și n ce dau afară
Au un parfum de miere și de ceară.
Dar uită-te mai bine, ce păcat
Că nu e prinț în scaun sau barem deputat!
Știi ce măreață var fi o adunare
Cu asta la tribună, în picioare,
Cînd și aci, pe resturi bălegate,
E plin de așa solemnă majestate? »

Zi de obor, oriunde te întorci,
Un târg întreg de porci, cu mii de porci;

Unii grămezi și alții, unul, doi,
Purtați cu ștreang de laba dinapoi.
Virîndu-și unul capul prin ostrețe
Și speriat de gușile mărețe
Ce spînzurau ca niște geamantane,
— « Ce-o fi cu asta, frate meu Ioane, —
Întreabă porcul, cu o grăire blîndă,
Pe cel ce îl tîra prin târg să-l vîndă,
Că n zilele de marți și vineri
Se pomeneau grăind și porcii tineri. —
Dihanie ca asta n-am văzut,
Cît un morman, din cap pînă n șezut,
Și o burtă, Doamne! nu știi ce să zici.
Ce namilă, cumetre, de stîrv și de șorici! »

Pe un părete al odăii lui,
Erau bătute n cui
Medalii, decorații și certificate.
Porcul fusese o celebritate.

Răspunse omul cel purta de sfoară:
— « E cel mai mare porc din țară,
Dar tot un porc; atîta doară
Că a mîncat de mii de ori mai gras
Decît purceaua de Ispas,
Mîncarea ta, mîncarea mea și a tuturor
Ca să se ngrăse domnul Rîmător,
Că legea lui e să se umfle el
Și din răbdarea omului mișel.
Dacă ai băgat de seamă, încinsă peste burtă,
Are și un soi de spadă scurtă
În teacă de sidex bătut în piele
Și presărată n lung cu peruzele,
El are gogeamite rînză,
Ca să prefacă totul în osînză.

Pe cînd tu morfoleşti coceni şi n-ai ce face,
El a băgat în el copăi şi troace,
Căldări, cazane şi hîrdaie.
Tu, mulţumeşte-te cu paie.
Tu, rămă-n zmîrc şi scurmă,
Că el se-ndoapă cît o turmă.
Fii fericit şi nu mai tot ofta
Cînd creşte el din mămăliga mea şi-a ta. »

BIBLIOTECA

Un samsar, odinioară,
De prin Ţara Romînească,
Învăţat voind să pară,
Nu ştia nici să citească.
Dar era samsar avut
Şi da bani cu împrumut.

Să se-apuice să înveţe,
Cum ar face orişicine,
Chiar tîrziu la bătrîneţe,
Îi părea că-i de ruşine.
Faima trebuia păstrată,
Şi s-ar pierde dintr-odată.

Avuţia-i duse vestea
Peste ţară şi departe,
Şi prinsese şi povestea
Că era burduf de carte.
Mai putea juca un rol
Dacă s-ar fi dat de gol?

Ca ţăranul din zicale,
Luase şi el ochelari,
Socotind că pe parale
Les şi proştii cărturari.

Dar degeaba și i-a pus
Cînd mai jos și cînd mai sus.

El credea că banii lui
Pot orice și dau și minte,
Că și slavă orișicui
Pune banul înaintea.
Și se bucura, fudul,
Că strînsese dindestul.

Vorbă dulce, voce blîndă,
Surîzînd cînd împrumută,
El da banii cu dobîndă,
Mulțumit cu suta-n sută.
Nu pe an, că nu e bună,
Suta lui era pe lună.

Numai de iscălitură
Se ferea ca de deochi,
Răspunzînd la ncurcătură
Că era beteag de ochi.
Ună-i să numeri hîrtii,
Și alta este să le scrii.

În oraș, văzînd prin case
Două, trei biblioteci,
Lustruite și frumoase,
Cu sculpturi și bronzuri, deci
Se căia întotdeauna
Că nu are și el una.

Supărat, s-a chibzuit
Cum s-o aibă, așadar,
Și se hotărî-n sfîrșit
Să-și aducă un tîmplar,
Și a dat de la nceput
Peste unul priceput.

Îl tocmi să-i scoată ndată
Din rîndea și dâlți, frumos,
O bibliotecă lată
De mahon cu abanos
Și sidef, cum alta nu e,
Și cu chei, să se șincaie.

— « Să mi-o faci cît un părete, —
Zise, răzimat în cot, —
Și, ascultă-mă, băiete,
Mă-nțelegi, cu cărți cu tot,
Pe tipicul cunoscut,
După cum am mai văzut,

Cu cotoare poleite
Și cu titluri mari, pe piele,
Cu chenare, ține minte,
Jos cu literele mele —
Țiam mai spus cum mă numesc —
Și cu semnu-mi boieresc.

Vreau o mobilă de lux,
Cu sertare și vitrine.
Duste la geangiu Fuchs
Și să-i spui că-i pentru mine.
Țe-nțelegi din trei cuvinte:
Sînt în firmă președinte. »

Cărturarul dintr'odată,
Mîndru, fericit și demn,
Le avu dintr'o bucată,
Polițe și cărți de lemn.
Toată spița i boierească
Va avea ce să citească.

GÎSCA INSPIRATĂ

Erai o gîscă și tu, ca gîștele, mă rog,
Și te vedeam voioasă, la prînz și pe la toacă,
Cu gîtul lung, din gușe, cu pasul pîntenog,
Scăldîndu-te între rațe cu gîștele într'o troacă.

Ca să-ți grăbesc ouatul, țiam și ales gîscanul,
Din toți cel mai destoinic, în cîrd,
dintre bărbați,
Dar tu, în loc de ouă, o vară și tot anul,
Mînai pardosit ograda, cîntînd, cu găinați.

Cînd s'a ivit un vultur, pe cer te-ai vrut
hultană,
Să zbori și tu în slavă ca el, fudulă țată.
Din aripile-ntinse îi lunecase-o pană
Și-o încercai, căzută, la tine-n cotineată.

CLOCITOAREA

Omul zici ca născocit,
El, mașina de clocit.
Dar, pe cât mi-aduc aminte,
La luat cucul înainte;
Căci în tagma păsărească
Pune pe alții să clocească,
Hoțul, ouăle cu pui,
Ca să-i scoată cucii lui.
El pîndește, pe furiș,
Cuiburile din frunziș,
Un minut fără dădacă,
Și într-o lipsă de oleacă
Ouă'n cuib strein și pleacă.
Un ou ici, un ou colea,
Mai frumos nu se putea.
Cuiburile, cu chirie,
El le ia pe datorie
Și, la șase, șapte poști,
Face pasările cloști.
Cît privește plata dreaptă,
E soroc la Moș Așteaptă.
Cînd prin pomi, cînd în urzici,
Ouă'n cuib la pitulici,
Care nici nu au habar
Întorcîndu-se'n cuibar.
Ouăle lor, cam la fel,
Se și potrivesc nițel,

Și apoi gazda nu prea știe
Nici să numere, să scrie
Pe o frunză, pe o hîrtie,
Cîte ouă a lăsat
În cuibar, bob numărat.
Pitulicile, cinstite,
Rămîn dară păcălite.

Eu aș vrea să știu: ce zice
Amăgita pitulice
Cînd bobocii ei năuci
Dau, în cuib, de pui de cuci?

GURA LUMII

Măgarul, călărit de un unchiaș,
Îl duce fiul de dirlog,
Și nici nu au intrat încă'n oraș,
Că trei muieri, cam slobode, mă rog,
Îi dau cu tifa: — «Cum? Nu ți'e rușine
Să-ți lași copilul desculțat pe jos
Și să te care el pe tine?
Și mai și rîzi, bătrîne puturos?»

Bătrînul mare ce să spuie
Și, ocărit cum fuse în zadar,
Oprește'n loc, descalcă și suie
Numaidecît băiatul pe măgar,
Și ia dirlogul, ca să-l ție el.
Gîndindu-se la cele întîmplate,
Unchiașul, cam slăbuț și mititel,
O ia scîlcu prin tîrg cu greutate.

Dar doi moșnegi înjură pe băiat:
— «Îți șade, nesimțitule, frumos
Să stai acolo cocoțat
Și lași pe taicătu pe jos?»
Băiatul sare iute de pe șa.

Și tatăl și copilul se întrebară:
— «Ce facem de ne-o merge tot așa?
Cu o găină'n traistă,
La tîrg nu-i mare treabă.
Dacă știam, ai dracului să hie
Și ochii să le iasă,
Nu mai plecăm cu noaptea'n cap, Ilie.
Mai bine ne-am întoarce, băiatule, acasă.»
Se chibzuiesc, mai stau, se mai frămîntă,
Se uită înnainte și'nnapoi,
Și cu nădejdea tîrgului înfrîntă,
Încalcă măgarul amîndoi.
Dar o nevastă și un gospodar
Îi întîlnesc pe drum, la o răscruce.
Și-i plîng: — «Nenorocitul de măgar
Să'ncovoiat și nu mai poate duce.»

Mai rămînea să facă o'nccercare,
Să ia deacuma dînșii măgarul la spinare.

BALADA ÎNGHIȚITORULUI

- « Vezi cum îți dă cu tifa omul din colț,
vecine,
Și te batjocorește de-o vreme și mai bine? »
Vecinul, stînd pe-o rînă, cu spatele, tăcut,
Întru tîrziu răspunde cu: — « Nu știu,
n-am văzut ».
- « Ți-a scos și limba, taică, și acum
te-a și scuipat. »
- « Vai, dragă, ce greșeală!
E cel mai bun băiat! »
- « Dar ți-a lipit și-o palmă, pe falcă,
și mai multe. »
- « Cine și-ar pierde timpul și firea
să te asculte? »
- « Păi, ți-a cîrpit vreo sută. . . Te-ai cam
învinețit. »
- « Aștept să mai dea una, că nici nu le-am
simțit. »
- « Trezește-te, că iacă, ți-a tras-o și pe aia. »

Să știi că ncepe acum, mi zisei, mă, și bătaia.
Care pe care, zicu mi, aci era întrebarea.
Dar palmuitul, rece, i aprinde și țigarea.
Și ce să vezi? Înghite și un picior, și iară,
Și zice: — « Lovitura e nereglementară ».
Au curs și celelalte vreo sută de picioare.

Răspunsul: — « Nu mai crede ce vezi,
că nici nu doare,
Dar dacă ți-e dorința, cum am băgat de seamă,
Întreabă-l cine este, te rog, și cum îl cheamă.
Atîta eleganță în orișice mișcare
Atrage după sine răsplată și onoare. »

— « Te admir cît rabzi, vecine. Te spurcă
și te bate,
Și tu primești cu zîmbet și cu seninătate. »

Din snoavă, cititorul de stihuri o să nvețe
Că frica se numește, la unii'n tîrg, noblețe.

UN VIS URÎT

Întii, cînd s'a culcat,
S'a mai uitat o dată pe subt pat,
Subt draperii și chiar pe subt covoare,
Cu sfeșnicul și un muc de luminare.
Că e firesc, mai mult decît firesc,
Să nu se prea încreadă în cei ce-l slugăresc
Și nu ar vrea să aibă vreo uimire,
După ce va intra în ațipire.
Pe la boieri e naturală,
Între stăpîni și slugi, o bănuială.
Asigurat, senin în dormitor,
S'a nîntins frumos și cască. Somn ușor!

Și totuș, vezi, uimirea s'a ivit.
Un zgomot, la nceput nedeslușit,
În toiul nopții și n palat,
Ca un murmur, încet s'a adunat,
Și zgomotul s'a nîntins de dinafară
Și a intrat și s'a suit pe scară.
Cum a răzbit pe ușile ncuiate,
Cu broaște mari și cu lăcate,
Că scările și cu pridvorul
Le bate cu pingeaua tot poporul?
Și strigă, dar ce strigă nu nțelegi,
Că n'auzi graiuri și cuvinte ntreghi,
Ci să nți ascuți auzul, să te ții!
Sute de graiuri și de semînții.

Și, în sfîrșit, și n dormitor năvală.
Portarul poruncește: — « Tovarășe, ia scoală!
Avem cu dumneata o socoteală. »
Buimac, holbează ochii, apoi și i cască iarăș.
Bărbat de stat cu un portar tovarăș?
Îl ocărăsc și l scui pă mic și mare
Și l zgîlție mereu mai tare,
Îi pun cătușe grele de mîini și de picioare.
Aude și nu i vine
Să creadă: — « Jos! . . . Rușine!
La temniță cu tine!
La moarte! » strigă unii și:

— « La spînzurătoare! »

L'apucă o sfîrșeală, gîndindu se că moare.
Ce temniță adîncă!
Stă n beci de ani de zile, nu bea și nu mănîncă.
Sau înmulțit, cu anii,
Gîndacii lungi, păduchii, șobolanii.
Pușea. Ar fi fumat.
Ce bun era trabucul cu rom, de la palat!
Și i'au crescut o barbă, de mult nebărbierit,
Și unghiile ntoarse, de schivnic, dintr'un schit.
Legat de o verigă și de un lanț zidit,
S'a cocoșat și tare s'ambătrînit.
Își aducea aminte, pe paie, în ungher,
C'ar fi purtat porecla, în stat,
de « om de fier ».

I se suia un nod în gît.

N'a fost, din fericire, decît un vis urît.
Energicul bărbat
S'a liniștit de cum s'a deșteptat.
Căzuse, n somn, din pat.

PĂIANJENUL NEGRU

Îl simți cum te pîndește din pînza lui de aur
Păianjenul cel negru, cu genele de taur.
Corect în redingotă, joben, mînuși, monoclu,
Își face meșteșugul, discret, de mare cioclu.
Pe un gherghef cît țara, ascuns într-un fotoliu,
Nebănuit îi țese zăbranicul de doliu.
El nu tocmește mortul, bucată cu bucată,
Ca firmele din piață, ci țara dintr-o dată.
Și fără suferințe și lacrimi, ci la rece,
Tocmeala se urzește între mai mari, vreo zece.
Ca bănuiala dreaptă din zvon să nu se nască,
El împlinește slujba stăpînilor, de mască
Împarte miliardul cu ei în părți egale:
Atît la sută mie, și restul dumitale.
Contractele cu țara sînt sacre și legale.
Și astfel veneticul, samsar și cot la cot
Cu demnitarii zilei, mai e și patriot.

El are fabrici multe, întinse-n sus și-n jos,
Afacerea e bună, cîștigul e frumos,
La una face gaze de oftică și tuse,
De-n nec sau de orbire, precum i se ceruse;
La altele, obuze, cartușe, mitraliere.
Slăbește talpa țării, el crește în putere.
Dar cînd se-ngroașă gluma și se aprinde casa,
Se-adună ceata-n treagă și-o ia la sănătoasa.

La mii de poști departe și peste zeci de grăniți,
El nea cărat avutul în donițe și băniți.
Departe, peste ape mai multe, și-un ocean,
Că țara putea oaie, a vacă și-a cocean.

Păianjenul gîndește... în noua lui uzină,
A născocit o altă, mai crîncenă mașină.
L-au izbutit mașina și ritmul ideal.
L-aruncă-n guri văpaie, cărbune și metal,
Și scoate pe grătare, în serii lungi și-n șir,
La fiecă secundă, din ea, un cimitir.

Eu îți urez, paharul în mînă cînd l-ai strînge,
Să-mi sorbi în vin otravă, și-n fund să dai
de sînge.

Dihania-mbrăcată în platoșă și zale,
Flămîndă să ucidă, dă lumii iar tîrcoale,
Și iar i se năzare,
Craude zvon și tropot și huiet dintr-o zare.
Am învățat în vreme ce-ascunde grija asta:
Se pregătesc în taină durerea și năpasta.
Cînd va voi norodul mințit să o doboare
Dihania flămîndă, cu bîte și topoare?

L-ai rîndul să vorbească și oamenii de rînd
leșiți în răzvrătire, mulțimi, ca din pămînt,
Și, hotărîți la faptă, să lepede din lege
Pe cei ce-aduc războiul, să-i prindă și să-i lege,
Și, puși în cuști pe roate, tîlhari nebuni și fiare,
Să-i poarte-n huiduială prin țări și prin popoare.

TRIȘCA

Un biet plugar, odată, să-l suflă, să-l dai jos,
Își înjghebase o trișcă și fluiera frumos.
Sta într-un bordei, departe, la marginea de sat,
Dar se auzea cum cîntă din fluier, suspinat.
Din cobză și din flaut, din frunză și din drîng,
Cîntau de mult și alții cînd horele se strîng,
Dar nu ieșea din scula nici unui nătărău —
Atît alean de suflet și leac de ceasul rău.
Treceau pe la bordeiul, ascuns acolo n bozii,
Și teferii și răii, firește, și nerozii,
Și rămîneau s asculte, tăcuți și duși cu gîndul,
Cum își purta el ghiersul, din fluier
desfăcîndu-l.
Cînd graurul, cînd mierla, cînd cucul,
cînd prigorul
Și zvonul ciocîrliei își luau din fluier zborul,
Și parcă o pădure întreagă, la răspînte,
Din ulmi, din fagi și paltini se ridica să cînte.
Veneau și lăutarii orașului, trimiși
Să prindă tilcuirea cîntării, pe furiș.
Căci fluierul trecuse de sine și, amară,
Avea în el și voce de om și de vioară,
Și glas de vînt și vaiet de holde și de ape,
Și geamătul furtunii cînd fulgeră pe aproape,
Și grindină și trăznet; tăceri și presimțiri
Urzeau pînînișul rostirilor subțiri,
Încît ascultătorii, din cîmp și de la stîna,
Scăpau și țîța oii și secera din mîna,

Cînd lauzeau din muncă, năuci și luați
din lume.

La nunți și la botezuri, la zilele de nume,
Cîntau, să se mpletească, tot soiul de unelte,
Adînci, molli și zvelte;
Ele cîntau pe plată și luate cu chirie,
Iar el, în dorul lelei, golan fără simbrie
Și n-avea nici cămașă, opinci întregi și cioareci,
Și prăpădit, în zdrențe, părea mîncat de șoareci.
N-avea nimic pe vatră, de-abia un fir de soare,
Dar n-avea nici suspine și doine de vînzare,
Că harul nu se vinde
Pe bani și pe merinde.
Te temi să pipăi banul cînd crezi că nu-i a bine,
Și harul, ai credința, că e străin de tine.

Îi ajunsese faima trișcarului departe,
La știutorii scripcii și meșterii de carte,
Și au venit să-l vadă cu ochii, la bordei,
Boierii meseriei de cîntec și condei.
Îi ziseră, găsiindu-l: — «Prea bine, dar se cere
Să nu ne pierdem firea și punctul de vedere.
Sînt pravile și dogme și, fără de_ndoială,
Nu ți-e iertat să fluieri din buze, fără școală.
Orice privighetoare și mierlă recunoască-l,
Cum lam primi să cînte pe insul fără dascăl,
Fără hîrtii semnate, cu număr, an și zile
De pricepuții noștri la rubrici și stampile?
Ai îndrăznit cînd hora și lanțul ei se mișcă
Să amăgești flăcăii și fetele cu o trișcă.
Tu nu știi ce s acelea și nici nu ai idee,
O gamă, un solfegiu, un portativ, o cheie.
Nici cînd te dai de gol
La un diez, la un becar, la un bemol.
Știi tu ce-i un andante, de pildă? Vezi? Nu știi.
Faci ca nerozii doine, stihiri și melodii,

Că muzică și artă și contrapunct se nvață
În școlile înalte și'n zece ani de viață.
Doar diploma pe care o dă academia
Te îndreptățește meșter și face măestria. »
— « Te aud vorbind, cucoane, și după cum ți se
placul,

Eu cînt, să am iertare, cum cîntă pitpalacul.
Îmi vine cum îi vine să dea din cioc și lui.
Și n'avem nici o vină naintea nimănui.
Să mă păzească Sfîntul să pui la îndoială
Puterea căpătată a minților la școală.
E vorba noastră veche: „Ai carte, ai și parte“.
Că slova nvață graiul și gîndul să se poarte,
Dar cartea nfmurată de gol și fudulie
Poate că e mai proastă ca neașa prostie.
Pe vremea noastră singuri știau cititul popii.
Noi ne trudeam cu plugul, cu secera, cu snopii,
Și popii, vai de lume, că preoții de țară
Spuneau din molitvelnic mai mult pe dinafară.
De le ntorceai bucoavna, citita, răsčitita
Molitvă nngropăciunii, ei își pierdeau sărita.
Din neam în neam cu boii pe brazdă și ciobani,
Noi sîntem proști, bădie, de două mii de ani.
Și totuș, luați de vînturi și îndurînd arșița,
Noi, proștii, pe o trișcă, făcurăm *Miorița*.
Te ai luat cu mine n vorbe, boierule, la trîntă,
Mai bine pune gura, ia trișca mea și cîntă,
Să ascultăm nu vorba, ci ghiersul cît îți face,
Că nici țărani noștri nu s niște dobitoace. »

— « Îl auziți ce spune? Un mut, la început,
Din vorbă n vorbă ajunge obraznic și limbut,
I se dezleagă limba anapoda, și'n loc
Să tacă, te mai face că ești și dobitoc.
Să o curmăm, băiete, căci, cum se vede treaba,
Ai cap de buturugă și trîncănim degeaba.

Mai bagăți trișca n bete, ncrezutule zevzec.
N'am nici un chef cu tine la fluier să mă ntreac.
N'aș vrea să ți sug scuipatul și să mă nfrupt
cu bale

Din trișca ta mînjită cu mucii și cu zăbale.
Vrea s'o pupăm, s'o lingem în vîrf, auzi, colega?
Noi maeștri cu faimă, noi Alfa și Omega.
Din fluier ce să iasă, oricît de bine cîntă,
Mai mult ca o bătută în praf și o sîrbă frîntă! »

Deși măreți și meșteri, ei nu știu că totuna
Sînt harfa cu vioara și flautul cu struna,
Și că puterea tainei lăuntrice mprumută
Și scîndurii crestate oftat de alăută.
Țăranul scoase trișca din sîn: — « Păi, e de soc
Și mică, zise, alta n cămașă n are loc.
Cu mîna mea am rupt o din pom, și cu
briceagul.

O nvirt pe subt mustață, de mie mai
mare dragul.

Ea s' nvațat să cînte de cînd era n copac
Și mi cîntă n sîn, la piele, și singură, de o tac.
Și nu mă simt destoinic. Cînd fluierul tăcut
Începe să zvicnească, eu numai îl ajut.
De ce vă mai răstirăți la mine? Sînt netot,
Nu știu nimic, așa e, dar fac și eu ce pot. »
— « Nici n are șapte găuri, cum trebuie să fie,
Ca să se nfripeze din ele o chindie »,
Mai ziseră nvațății, uitîndu se la sculă.
— « O gaură, răspunde trișcaru, i prea destulă.
Cînd povestește, cîntă și dă învățatură,
Nici omul n are, nici el, mai mult decît
o gură. »

CERBUL ȘI ȚÎNȚARI

E vorba de pădurea, din fabule, Cutare,
Închisă între hotare cu broaște și zăvoare.
Pornită dintre șesuri și văile mărunte
Trecea și în altă țară, vecină, peste munte,
De nu putea nici zborul de șoim să o cuprindă,
Cu valuri așternute de jir, adânci, și ghindă.

În clocotul pădurii, unde roiau și fierb,
Îl mîniau țîntării și muștele pe Cerb.
El își zmuncea grumazul și coarnele în zadar:
Te aperi greu cu capul de muscă și țîntar.
Cum de-i zărești, și fug.
Au pentru treaba asta talent și meșteșug.
Talentul ăsta-i harnic la cele două tepe,
Dar au și alte daruri, pe lângă cel să-nțepe:
Se-nnalță în rotogoale, se învîrtesc și zboară,
Contrafăcînd arcușul pe strune de vioară.
Numai că-n ridicarea spre spații, cu elan,
Sau repezit de-a surda și-a jung de-abia-n tavan.
În ce privește musca, un har i s-a trimis
Ca o chemare nouă, de sus, și pentru scris.
În fața coalei albe, mai proaspete, veline,
O ia cu amețelă, aproape să leșine.
Își pune icra neagră, grăbindu-se, cu sete,
S-o facă tot rotundă, un punct, și s-o repete.
De cum îi iese-n cale un petec de hîrtie,
Arzînd de nerăbdare se-apucă să-l și scrie.

Cu ce fel de cerneală și vîrf de care sculă,
Te miră, dar ea zburdă vioaie și fudulă.
Țîntării se-mprumută la gize mai de seamă
Cu feluri de spoială streine, fără teamă,
Și naibai mai cunoaște ce-au fost

și cum îi cheamă.

Cu semnele schimbate și măști dintr-alte schime,
Te pomenești cu alte gînganii, anonime.
De mii de ori pier droaie, le pierzi, ca niște ace,
Și se arată-ndată, din nou în stol. Le place
Să-și facă drum din spate, furis, cîte-o grămadă,
Cu o patimă ciudată și rîvnă pentru coadă.
O deghizare nouă, la om, e mai ușoară,
Să nu-și mai poarte capul știut, de-odinioară,
Cînd și atunci putuse să-l ducă și să-nvețe
A fi cu cîte două și cu mai multe fețe.
Unii, trecînd de-a valma prin crezuri și prin
schisme,

Cunosc pe dinafară mai multe catehisme.
Schimbările la față, subit, le-au învățat
La școala de principii a balului mascat,
Iar saltul acrobatic, la circ, privind din stal
Cum sare dansatorul și cade iar pe cal.
Țîntarul n-are față, spinare și făptură,
De pildă, ca un taur, cu cerbul pe măsură;
Să știi cu ce te lupți
Și ce se-alege, cornul frînt sau grumajii rupti;
Să-nfrunți o fiară-ntreagă, de-a dreptul,
față-n față,

Pe moarte și pe viață —
(Te vezi intrînd în luptă c-un păr
sau cu o ață) —
Din doi să cadă unul, mușcînd învins pămîntul.
Te bați cu fulgi de umbră, pe care-i duce
vîntul.

Alunecarea mută, piezișe, și mai ușoară
Decît să ieși la trîntă fățișe, bunăoară.

Cui a iscat țințarii și muștele în pripă,
Cei vine să-i lipească și viermelui aripă?
Mai înțelegi omida și plodul din gogoși,
Că dau, cu borangicul, și fluturii frumoși.

« Cum se nvoiau mai marii cu musca și țințarii?
Se pare, ca iscoade, când socoteau mai marii »,
Se întrebuse Cerbul, neștiutor de cele
Ce se petrec pe lume, subt pătura de stele.
Dar trebuia să-i facă și Cerbului dreptate
Cel care-i hotărîse în codri nțietate.
Cînd a gemut și Cerbul, de furie și ură,
Simțea că pădurarul îl ceartă și-l injură.
Și vaietul și glasul, chiar șoaptele s oprite,
Că turburi Elefantul stăpîn, din ațipite.
Puternic e stăpînul, dar doar me de a n picioare,
Și slugile i fac treaba de Domn temut și mare,
Dar slugile și Curtea, pe Cerb, sînt supărate
Că umblă n nalt cu fruntea, și ele cocoșate.

« Poate că trece Vodă vreodată pe la mine, —
Se tot gîndise Cerbul o vreme și mai bine. —
Plimbîndu-se prin codru, proptit în cîte o stîncă,
Își scărpină șoricul de stei, că-l cam mănîncă. »
Dar așteptînd să treacă drăguțul de mpărat,
De așteptare lungă și n gol, s a săturat.
« Pesemne, și zise Cerbul, pe vremea asta rece
Stă n baie și se lasă vaeții lui să-l frece.
Noiembrie n pădure nu-i blînd ca luna mai,
Și, ntr adevăr, se poate să ia și un guturai.
Ce trebuie să fie cînd nasul îi strănută,
Cu nouăzeci de goarne și trîmbițe o sută! »
Se mai gîndi și Cerbul din codrii lui să iasă
Și să-l ajungă n caltea pe împărat acasă. . .
O casă cu clopotniți și stîlpi cu fețe drepte,
Avea cîteva sute de lespezi și de trepte.

Frumos cum îi din fire și uns, din voievozi,
La cap și altă n spate, el are două cozi.
Cea dindărăt și ascunde să nu-i vezi începutul.
Crezi că vorbeai cu capul și-ți răspundea șezutul.
Un cap, să-l iei în brațe cu drag, o buturugă,
Cu ochii ca măslina, și urechea clăpăugă.

Dar pînă să ajungă la Elefant, cinci rînduri
De elefanți puiandrii cam puseră pe gînduri,
Mai mici întii, și apoi din ce în ce mai mari,
Și mai bătrîni în ranguri, erau și cărturari,
Purtînd ghiozdan de piele, tichii și ochelari.
De la portar, răspunsul era: — « Mai treci pe joi ».
Cerbul venea, și seara o lua iar înapoi,
Și iar venea ntr o joie, tot joia următoare,
Nevrednic de cinstirea să capete intrare.
Cinci Paști trecură astfel, și de cinci ori Crăciunul,
În așteptarea joi, vorbind cu cîte unul.
Stăpîn u alesese ca zi de judecată,
Dar joia nu mai fuse o joie niciodată.
— « Mai bine vino vineri, ba miercuri. »

Ce folos!

Stăpînul lor ieșise pe ușa de din dos,
Chemat la o ntlnire de cei mai mari savanți,
În cîte toate doctori, aleși din elefanți.
Sleindu-se la poarta dinții cinci călindare,
Se pregătea și Cerbul de ultima plecare.

Dar, în sfîrșit, norocul
Făcu, din întîmplare, să cadă și sorocul,
Și, însoțit de o turmă
De elefanți, din urmă,
Răzbi pînă la tronul și al marelui Mamut.
Era și el cornut,
Dar coarnele, întoarse și puse ca din glumă,
Îi atîrnau din gură cu un calîp de gumă.

Nainte de intrare și luîndu-l cu domolul,
Îl învățase-o doamnă cu trompă protocolul:
— « Să nu zici „Doamne“, „Vodă“, de la început,
nici „Sfinte“,

Te pleci nițel din spate, de trei ori, înaintea...
Vorbește-i, că îi place, tot la persoana treia,
Ca și cum nu-i de față și, mai ales, de aceea,
Poți da cu „Slavă Ție“, apoi, și dă-i cu geniul,
Repetă-i că-l contemplă vecia sau mileniul,
Zi-i, dacă vrei, și „Papă“, în vorbe ticluite,
Salunece ușoare, plăcute, că le-nghite.
O să se cam arate stîngaci, dar vino-ncoace
Să-ți spui la o ureche că mult și tare-i place.
Pe urmă, că-ți faci treaba, îți bați, de vrei, și joc,
Și drept recunoștință îl faci și dobitoc.
Să știi mai-marii ăștia ntr-ascuns cum se înjură,
Atunci de-abia-ți dai seama de ce-i o njurătură.
I s-a deprins auzul la bune și la rele,
Că uneori primește cuvinte și mai grele,
Și le înghite lesne, și tace, și pe ele;
Că nu-i stăpîn pe lume, cu barbă, ras ori spîn,
Să n-ai bă, ca noi ăștia, și el un alt stăpîn.
De nu te stăpînește un sfînt din ceata asta,
Ibovnica te ține în hățuri, sau nevasta.
Dar cînd se văd cumetrii, surîsul, fiecare
Și-l face pe măsura cumătrului mai mare.
Admirator pe viață, supus și prefăcut,
La bîrfa și uneltirea din nou, de la început.
Dar ia aminte bine și ține-o depărtare
Între mata și Șeful, și nu vorbi prea tare,
Că Șeful e și nu e, și ce se vede vezi.
Ce nu vezi, datoriei să-nchipui și să crezi.
Puținul ce se vede-i dogoare și lumină,
Obîrșie domnească și de-mpărați, divină.
L-ai auzit? Adesea el face dogme noi
Și e mai mulți, că zice întotdeauna „Noi“.
„Noi“ este „El“, de toate, de tot și înzecit,
E țară, lege, rege, prinț și mitropolit.

N-ai mai aflat că unu-i egal cu trei, și treiul
Egal cu unu-tocmai, cum nu preai obiceiul?
Greșeala-n socoteală unde era, mă rog?
Că nu citeau școlarii, întîi, un teolog.
Cînd zicem noi „Mamutul“, pricepem
„Unanimul“,

Și pretutindeni unde nu-l căutam găsimul.
Ai înțeles ce-i vorba? Apleacă-te din coarne,
Că pragul de deasupra-ar putea să te răstoarne.
Noi, ceștialaltî, mai-micii și cu cerbicea scurtă
Și fără coarne-n frunte, intrăm mai mult
pe burtă.»

Dar cînd să intre Cerbul de-a binelea, nitam
Nisam, îi taie drumul un domn Hipopotam,
Urmat de alți vreo zece, de-o hipopotătime,
Cu boturile late, și ceafa de-o grosime,
Și îndrumați de unul mai gros, un Rinocer.
« Trebui' să fie, după tipic, înaltul cler, —
Își zise-n sine Cerbul. — Bitongii lui și corcii,
Mă ierte Suveranul, cam seamănă cu porcii.
Numai că sînt mai negri, umflați, și-n loc de rît,
Au gîgeamite botul cu bărbi, și mai urît,
Nepoți, cumnați și cuscri și gineri sumedenii.
Cum poate să mai rabde atîtea rubedenii?
Parcă zăresc prin colțuri, zbanghii și mititei,
Și-o ceată nevăzută prin codru, de căței.
Iviți prin făcătură, această samulatră
Te mîrșie din umbră, și uneori te latră.
De obicei, în taină, lingînd le umblă gura.
Sor împăca, mai bine, cei mari cu stîrpitura?
Ciudat e că gigantul,
Stăpînul, Elefantul,
Trăiește-n bună voie cu musca și țînțarul,
O pulbere, o pleavă, curatul cu murdarul.»

— « Ce-o mai fi vrînd și ăsta?
întrebă Împăratul. —
N-are destule coarne atotîncornoratul?
De ce veniși la mine? Ce plîngeri ai, ce jalbă?
N-ai iarbă, n-ai izvoare și stînci de sare albă?
Nu ești destul de sprinten, de ager și de iute?
N-ai un harem de ciute?
Nu ești frumos și falnic? N-ai glezne lungi și
iuți?

Bieții de noi, greoii, n-avem decît virtuți.
Sau și se pare, poate, că ție prea scurt
grumazul,
Cînd noi dăm de țărîină cu trupul și cu nasul?
Știu, ramurile tale prin crengi nu prea încap,
Dar ce sînt eu de vină căși cresc în sus,
din cap?

Ca să-mi aduci tămîie, nu cred că ai fi venit.
Nu te-am zărit o dată, și șar fi convenit
De două ori pe lună, cînd sînt sărbătorit.
Vin vulpile, vin șerpil, vin viperile toate,
Și tu visezi în piscuri și vrei singurătate.
Am întreat de tine pe dascăli și pe meșteri
Și mi-au răspons că Cerbul stă-n văgăuni
și peșteri. »

Copilăros răsponse: — « M-ăș plînge de țîntari,
De muscă, și de viespe, și de muscoi mai mari.
Unii mi-ar cere stîrvul, și ceialalți mă știu
Că pot să le dau sînge sălbatec și de viu.
N-am ce lovi prin norul cu care mă încaer,
De mușită zburată, văzduh și numai aer.
Tu poruncește, Doamne, să stea la ei acasă,
Să caute o piele de felul ei mai groasă. . .
Încolo, ce pot spune? m-ăș zice mulțumit
Că-mi oglindește umbra un iaz, în asfințit. »

— « N-am ce săși fac, răsponse Mărețul.
Te-nțeleg.

Credeai că sînt ca alții, nesimțitor și bleg.
Schimbînduși judecata, mîngîiește măcar
Că fug, dacă te-nțea-pă, o muscă și-un țîntar.
Nu și se vîră-n carne și-n cap, ca niște ținte,
Neînterupt să sugă din suflet și din minte.
Ș-a înserat, și pleacă, și scapi de chinul tău.
Un singur lucru însă, de care-mi pare rău:
Că nu și-au pus la vreme adaosul, pe șale,
Cu care săși mai aperi necazurile tale.
Credeai că noi, aceștia, mai mari, stăpînii, nu
Răbdăm necazul ăsta, pe care-l rabzi și tu?
Ia caută-mă còlea, la subsuori și coadă,
Și ai să vezi păduchia ascunși că stau grămadă.
Ai noștri nu au àripi, să ciupe și să fugă,
Ci se înfig temeinic și tare, să te sugă.
Pesemne-ășa e viața, odată cu muncitul
Să se ivească-alături de el și parazitul.
De cum se naște plodul, ieșit din ou, de pui,
Se scarpină, că vine și cu păduchia lui.
Crezi, șoimul alb, pe piscul de cremene

cu muchi,
Că nuși pișcat în creastă și-n àripi de păduchi?
Ei, îngrășați cu viață, împiedică și gîndul,
Și dușmănesc și zborul pe culmi, îngreuindu-l.
Tu nuși lăsa-n privința mea, gîndul să te fure:
Sînt mare pe un petec, și-atîta, de pădure.
Ai auzit, băiete? È tot ce-aveam de zis
Și n-ai să mă mai pizmui că stau în Paradis. »

Plecînd acasă Cerbul cu cele ce-avînteles,
Intra-nre fagi și paltini prin frunzărișul des.
Un iepure de țară, din cîmpul de alături,
Se arătă-n potecă dintr-un pogon de mături.
— « Mă furișai pe scară și-am auzit ce-a spus
Stăpînă-tu din casele de sus.

E înțelept, cu toate că-i mare și temut,
Și-i om întreg, săracul, cel poreclit „Mamut“?
Păduchii încă omul, fricos, nu i-a răpus,
Și-i mulți, și de tot neamul, trăsnițar Cel-de-sus.
N-ai vrea să ți-i mai număr pe nume;

mă ascuți?

Tăunul, viespea, șvabul cu lustru și alții mulți.
Cu puricele negru sînt cel puțin vreo șase.
Unde mai pui atîtea jivini și mai scîrboase!
Pe lingă colcăirea de ploșnițe cu guși,
La noi sînt cuibărite și neamuri de căpuși.
Și-au împărțit poporul și țarina între ele
Și sug de o potrivă din brazdă și din piele.
Pîn-o strivi-o neaș, cu talpa, Făt-Frumos,
Gîngania spurcată a și ajuns la os. »

Nemaiștiind nici Cerbul, cred, cinei mai de jale,
El însuș sau stăpînii mîndreții dumisale,
Cu musca și țîntarul se împacă și, n sfîrșit,
Și-a zis, la urma urmei, că tot e fericit.

El e «Mamut», cum și tu ești, să nu te superi,
«Cerb».

Trăim o nchipuire, o pildă și un proverb.

FABULĂ INVERSĂ

Jupînul dascăl, pe catedră stînd,
Jupînul ucenic ieși din rînd
Și-l măguli cu feluri de cuvinte
Pline de miez și de învățăminte.

—« Citiram cărțile sublimului învățător.

Îl văd scriind, gîndind și mîngior.

Laud vorbind și mîngrozesc

De focul Dumisale tineresc. . .

Nu mai vorbesc de știința ce o știi:

Ești cel mai mare dintre morți și vii.

Și, mai întîi,

Cine ți-ajunge barem la călcîi?

De-ai fi și-n muzică și în pictură

Cum te vădiși a fi-n literatură,

Ca într-un cuptor prea strîmt mai multe tăvi,

N-ar încăpea în lume două slăvi.

Chiar Dumnezeu ar face fețe-fețe

Și s-ar înscri la curs, cîte ceva să-nvețe. »

—« Tot ce vorbești perfect adevărat e

Și nici nu ai aflat pe jumătate.

Ce pot și ce știi eu e lucru mare.

Duc unsprezece glorii în spinare

Și mai e loc de douăzeci:

Te pui cu piscul și-ai vroi să-l treci?

Sufăr, dar sînt fără păreche
Și'n lumea de azi și'n cealaltă veche.
De orice statură și lungime,
Într'adevăr, nu mă ajunge nime.
Am fost și sînt și'n veac voi fi
Cum noaptea și noapte și cum ziua și zi.
Însă pe mine nu mă păcălești
Cu întorsături de vorbe franțuzești,
Maimuțările după La Fontaine,
Căci sînt în toate celea fenomen.
Poți să te frîngi, îți zic, și să te rupi:
Din cașcavalul meu nici un cîrpei
nu pupi.»

CĂȚEI ȘI PĂDUCHII

Niște javre de căței,
Învoindu-se între ei,
Au făcut prietenie
Scrisă negru pe hîrtie,
Că știau vreo două buchi,
Cu o droaie de păduchi.
Nimeni n-are să se mire
Că făcui asemuire,
Căci, la cuget, cum credeam,
Sînt cam toți de acelaș neam.

Se ivise nalt, spătos,
La lumină, Făt-Frumos.
Cu o pavăză, la soare,
Limpede scăpărătoare,
Și cu spadă'n cingătoare.
Ucisesse prin coclauri,
Pintecoși, cîțiva balauri
Și o leaotă de șerpi
Tăbărîți pe cîțiva cerbi,
Gata-gata să omoare
Și vreo două căprioare.

Feți-frumoșii imitați
Au fost tare nărități,

Că-nviase-n-tîmplător,
Din nimic, modelul lor.
Făt-Frumos de pe Gilort
Bănuiseră că-i mort,
Dar mai viu ca niciodată,
Iată-l iarăș că se-arată.
Trebuia neapărat
Cel puțin înlăturat.

Să-l înfrunte semenii
Pe cărarea cremenii,
Se temeau că, la bătaie,
Îi slujește și-i mai taie.
Dacă ies la luptă dreaptă,
Nu se știe ce m-așteaptă
Și-i mai bine să mă lupt
Într-ascuns, pe dedesubt.

Asmuțiră cu palavre,
După el, un cîrd de javre,
Și poteca lui, pe muchi,
Ompănără cu păduchi.
Cînd păduchia-l vor mînca,
Făt-Frumos s-o scărpină,
Cînd cățeei vor lătra,
Făt-Frumos s-o speria.
Tot așa și zi cu zi,
Se va deznădăjdui.
Nu va fi de-a surda cazna
Și va lua-o-n lume razna.

Nici de seamă n-a băgat
Cînd păduchia-l au pișcat.
Iar potăile-au lătrat
Fără să-l fi supărat,

Deși-au fost cățeei mulți,
Și-nțoliți și mai desculți,
Scurți de cap și scurți de coadă,
Asmuțiți pe el grămadă.

Făt-Frumos, prea liniștit,
Parcă nici nu i-a simțit.

COPIĂREȘTI

CREION

Făste, suflete, copil
Și strecoară-te tiptil
Prin porumb cu moț și niucuri,
Ca să poți să te mai bucuri.

Strînge slove, cărți și pană,
Dă-le toate de pomană
Unui nou învățacel,
Să se chinuie și el.

Gîndul n-o să te mai fure
Prin zăvoaie și pădure,
Cu ecoul de cuvinte
Care-ngîină și te minte.

Cînd tristețile te dor,
Uită tot și tîlcul lor.

FACEREA LUMII

Balet pe șapte silabe

Cînd a fost, la început,
Nu era nimic făcut.
Lumea toată era goală,
Ca o tidvă, ca o oală.
Era noapte peste tot,
Ca'n cutia cu compot.
Era ceață,
Ca'n borcanul cu dulceață.
Și tăcere,
Ca într'un hîrdău cu miere.

Pe atuncea, Dumnezeu,
Singur, o ducea cam greu.
Ar fi vrut să vadă soare
Că apune și răsare
Și să stea întotdeauna
Măcar de vorbă cu luna.
Ar fi vrut și el, săracul,
Să asculte pitpalacul,
Ciocîrlia, pițigoii
Și cîmpia cu cimpoiul.
Dar în noaptea asta chioară
Nu era o cioară!

Navea nici pe cin' să certe
Și navea nici cui să ierte.

Pentru că, vedeți,
Nu erau băieți;
Nici mici
Ca niște pici;
Nici mari
Ca niște ștregari.
Și nu erau nici rochițe,
Adică fetițe,
Cu zuluși și cosițe.
Seara, ngenunchiat în pat,
Nu era nici un băiat
Și nici o fată
Cu rugăciunea neînvățată.

Pentru ce? Pentru că zic:
Nu era încă nimic!
Și, de bună seamă,
Cum ar fi fost ceva fără mamă?
Fără mamă și fără tătuc
Nu se poate face nici un papuc.
Și nici bomboane și jucării
Nu erau. Fîncă nu erau copii.
Dar Dumnezeu s'a pus
Să lucreze colo, sus.
A luat o foarfecă odată
Și hîrtie neliniată.
A luat un ghem de sfoară
Și i'a dat drumul afară,
Din cer în mare,
Și scoase soarele cît o căldare.
A luat clei și pap
Și a făcut un crap.
Și pe lîngă clei
A luat o pungă cu scînteii.
Și făcu și luna
Și stelele, una și una.

Căci, uitasem, pasămite,
Niște foarfeci ruginite
Și niște materiale,
Niște mucavale,
Niște cocă, niște glomotoace,
Niște prafuri, cu care Sfinția Sa
n-avusese ce face.

Și cam fără ca să vrea
Făcu omul după stea,
Făcu struguri pentru om,
Și așa, pom lângă pom,
Flori cu flori și ape-n ape,
Totul gata fu aproape.
Dumnezeu făcu, Vasile,
Lumea toată-n șase zile.
Și după trei săptămîni
Se frecă pe mîni,
Mulțumit
Că a isprăvit.

Nitam-nisam,
Omul s-a numit Adam.
Adam era cîrn
Și scurt cît o coadă de tîrn.
Eva, cam peltică,
Nu putea să zică
Nici Petrică, nici Costică.
Zicea sticlă-n loc de strică,
Zicea flică-n loc de frică,
Zicea chie-n loc de scrie,
Zicea cate-n loc de carte,
Și etie, nu hîrtie,
Și ace cu mîngălie,
Și chion, și nu creion.
Și nu putea să zică nici Ion.
Și Adam sta supărat
Că vorbea cam scîlciat.

Cînd vorbim și povestim,
Ca să lămurim,
Băiatul și fata
Erau de 3 zile gata.
Erau mici,
Însă voinici,
Rumeni, iuți și dolofani
Ca la 5 și 6 ani.
Ținîndu-se-n livadă
De mîna, ca să nu cadă,
Numărau mereu pe dește
Ce au și ce mai lipsește.
Căci fiecare simțea
Că îi lipsește ceva,
Și ce lipsea nu știa.
Știți că tot eu am ghicit
Și vă spui ce le-a lipsit.
N-aveau cu ce să se joace:
Fincă n-aveau dobitoace.

Dumnezeu și el uitase
Să le facă-n zile șase,
Dobitoacele.
Dar păstra cojoacele,
Copcile, tiparele.
Puse degetarele,
Puse ață-n ace
Și-ncepu să facă dobitoace. . .

*

Ca să se afe în treabă
Regizorul mă întrebă:
— « Povestirea se pricepe? »
Eu răspund că se pricepe.
— « Bine! piesa poate-ncepe! »

(Bătaie de gong)

Bătu gongul de trei ori,
Micilor ascultători!
Și stingeți acum lumina,
Că s-a ridicat cortina.

— « Bine! zise Dumnezeu,
Să se înceapă lucrul meu.
Am făcut cu voi contract
Ca piesa să fie într-un act. »
— « Să vie salaorii:
Bărbierul, croitorul,
Vopsitorul
Și toți actorii. »

Luați acum cu necetișorul
Ca să auzim ce spune croitorul.
Amice,
Uite croitorul ce zice:
— « Sînt croitor de ștofe moi
Și stric costumele noi.
Cine
Nu vine
Să-l dreg, la mine?
Cui dorește o păreche,
Îi fac numai o ureche.
Ceri o coadă șiți fac trei
Ca să le porți cum vrei.
La patru labe, un client
Are o labă supliment. »

Amice, amice,
Săuzim bărbierul ce zice:
— « Sînt bărbierul! Am onoare!
Mușteriii mei au toți patru picioare.

Eu fac mustățile la lupi,
Cînd vrei să-i pupi.
Tund cu mașina girafa
Și-i potrivesc toată ceafa.
Toată pădurea se rade la mine:
Rad ieftin și bine.
Eu sînt ăla care
Perii veverițele pe spinare —
Și încovoi cu clește calde și reci
Zulufii coarnelor de la berbeci. »

Acum, amice,
Săuzim vopsitorul ce zice:
— « Eu lucrez cu bidinea,
Cu pensulă și vopsea.
Am înmuiat în mare
Și am spoit, din zare
Pînă n zare,
Toată țara bolților cuprinzătoare.
Lucafărul de poleială
L-am lipit cu o scrobială
Și l-am pus în cuiburi de beteală.
La pisici
Le-am făcut ochi de aur mici.
Pe raci
L-am pus în piele de draci.
Lăcustele
Și-au strîns fustele
Și au trecut prin verdeață,
Încondeiate cu vopsea de izmă creață. »

Cei trei lucrători
Au muncit din noapte pînă n zori,
Și din zori în noapte
Alte zile, șapte.

Și s-au înțeles să nu stea
Decît atunci cînd s'o putea.
Unul și-a scrîntit piciorul,
Însă a venit croitorul,
L-a cusut și l-a ndreptat.
Iar bărbierul s-a tăiat:
Bun băiat, dar prost băiat!
E stîngaci, și'n sus și'n jos,
Și duce briciul pe dos.
Vopsitorul are daruri din belșug,
Dar suferă și el de beteșug:
Se uită pieziș, cruciș,
Un ochi la făină,
Alt ochi la slănină;
De unde i s-a tras
Că s-a mînjit pînă la nas.
Dar nu-i nimic:
Cu un pic
De benzină
O să-i iasă nasul la lumină.
Căci, deși au terminat,
Meșterii încă nu s-au spălat.

Bun! . . . Bun de tot! . . .
Uite! că vine și Dumnezeu înnot
Prin norii albi de trandafiri,
Dimprejurul Sfintei Sale mînăstiri.
— « Eu am făcut
Tot ce-am putut, —
Zise Dumnezeu.
A fost destul de greu,
Mi-aduc aminte mereu,
Dar ce făcurăți voi
În șapte zile noi,
Vreau să știu.
Am venit să vă scriu. »

Meșterii au răspuns:
— « Am cusut, am vopsit și am tuns,
Împărate.
Fiarele sînt adunate
De trei nopți și jumătate,
Însă stau nebotezate.
Am făcut copite, coarne,
Am făcut lînă și carne,
Cozi și blănuri și cojoace.
Dar copiii vor cu ele să se joace.
Și nu mai au răbdare
De așteptare.
Adam se strîmbă la noi
Și dă cu cîte un pietroi.
Eva dă cu tifla și ne-njură
Prin bătătură.
Ce sîntem noi de vină
Că s-a făcut lumină
La tine în vitrină?
Dacă le dăm jucăriile toate
Nebotezate,
Le-amestecă și le încurcă.
Vițelul o să semene a curcă,
Și curca o să capete copite,
Și din talmeș-balmeșul de vite
Cine știe ce-o să iasă
Pe lîngă casă.
Te-ai gîndit, Măria Ta,
Ce nume le putem da? »
— « Mă gîndesc,
Mă răzgîndesc
Și cred că să nimeresc, —
Zise Împăratul Ceresc.
Am adus dicționare,
Lexicoane și vocabulare.

Să vedem cum se schimbă
Dintr-o limbă într-altă limbă.
Cine-i ăla din urzici?
De lângă chirpici?
Șapte sute nouă ace,
Veniți încoace!
Când îl întorc
Seamănă a porc. . .
Tu ai să mănânci furnici
Și te-am botezat arici!
Ai ceva de zis? »
Nu zice nici pis.
—« Domnul care zugrăvește:
Numele se potrivește? »
—« Nici nu se putea
Să îl cheme altcumva.
Prea ușor se sperie
Și parcă-i o perie. »
—« Unge-l cu rășină
Și dă-i drumul în grădină. »

—« Văd în florile de mac
Un capac pe alt capac, —
Zise Sfântul Împărat. —
Dobitocul pare cam ciudat.
Are cap ca puii de găină. . .
Ce-i cu tine, jivină?
Ce să fie această drăcie?
Ramă de fotografie?
Are o croială
Ovală
Și la coadă-i cu cârlig. »
—« Bîzdîganie — strig —
De cauciuc sau de pingea,
Dorim a te vedea. »
Prin buruieniste
Ea începu să miște.

Atunci, cu vocea lui cea groasă,
Zise Sfântul: — « Tu să fii broasca țestoasă.
Vom îngriji al'dată
Și de broasca cealaltă,
Dezbrăcată.
Ia-o și trîntește-o'n baltă
Unde-o fi apa mai caldă. »
—« Melci, melci,
Codobelci,
Scoateți coarne boierești.
Melcule, pe unde ești? »
—« Cine ntreabă? »
Are treabă.
S-a suit pe'un fir de iarbă:
Vrea săjungă mai degrabă.
Are nouă săptămîni
Să sosească la salcîmi.
Dumnezeu printre stușișuri
Zări niște luminișuri.
—« Du-te tîriș, grăpiș,
Pînă la luminiș, —
Zise rîmei răsucite. —
Și vezi de trimite
Știri nemeșteșugite:
Ce fel de foc
Stă acolo pe loc
Și nu arde? Le vezi?
Sînt cînd albastre, cînd verzi,
Sînt parcă vreo cincizeci
De flacări încremenite și reci,
Ca niște smaralde, ca niște safire
Cu raza subțire. . . »
—« Doamne, — ziseră ucenicii, —
Eștia sînt licuricii. . .
Cu care se joacă noaptea piticii. . .

(*Sesaude cobza: zdrang! zdring!*)

Nu pune mîna, Doamne, că se sting. . . »
— « Au mai rămas, Împărate,
Florile astea nebotezate,
Care zboară tot prin flori. . .
Cîte două surori,
Cîte doi frăţiori,
De catifea pestriţă. . .
Uite-i, s'au lăsat pe-o crăiţă,
Uite-i, s'au mutat pe-o muşcată,
Şi moţăie pe-o garoafă bălţată;
Cum să botezăm aceste începuturi? . . . »
— « Haide, să le zicem fluturi. . . »
Şi așa, rînd pe rînd,
Toate s'au numit din gînd. . .
Şi cum ne-am îndatorat,
Actu'nţii s'a terminat. —
E tîrziu și n'îi cam lene:
Vine lene pe la gene. . .

Şi un glas veni din lună,
Şi vă zise: — « Noapte bună ».

CÎNTEC DE SOMN

Cine te-a făcut să suferi,
Să te ncrunţi și să te superi?
Ca să-l caut prin odaie
Și să-l prind, să-i dau bătaie.
Mingea țîra fugit din pat,
Leul s'a cam deșirat,
Tigrul, cînd îl tragi de sfoară,
Limba n'o mai scoate afară.

Ori veniși tu, crocodile,
Șchiopătînd pe trei rotile?
Ori vreo perie, pe saici,
Și-a pus labe de arici?

Ori un urs
Cu nasul scurs,
Vreo girafă
Lungă'n ceafă?

S'au pitit și dau din cap,
Și din gît, după dulap?

Lighioane scîlciate,
Descusute, deslinate,

Viezuri, lupi, păuni și fiare
Cu cimpoi la-nghițitoare,
Cu măsele și cu ghiare
De arnici și de bumbac!

Vaș da miez de cozonac,
Dar să vă jucați cu fata,
Cum va spus odată tata.
Unde nu, luați seama bine,
Că dați iarăș ochi cu mine!
Pentru maimuțoiul cîrn
Am și adus un băț de tîrn.

Ia veniți în pat, încoace,
Și adormind să facem pace.

ABECE

A vrut Dumnezeu să scrie
Și nici nu era hîrtie.
Navea nici un fel de scule
Și nici litere destule.
Cun crîmpei de alfabet
Mergera scrisul foarte ncet.

Nvaș vrea nici atît săl supăr
Cît piperul de ienupăr,
Dar o să vă spui ceva:
Nici carte nu prea știa.
Orișice învățacel
Știa mult mai mult ca el.
El, care făcuse toate,
Nu avea certificate.
Cîtuși Dumnezeu de mare
Navea trei clase primare.
La citit se mpiedică,
Nu știe aritmetică.

Știe atît: numai să facă.
Ia o leacă, pune o leacă.
Face oameni și lumină
Din puțin scuipat cu tină,
Și dintr'un aluat mai lung
Scoate luna ca din strung.

Papagalul și păuna
Și-au smuls pana, câte una,
Ca să-i facă pensulă
Domnului din insulă,
Coliba de pe pământ
A Celui Înalt și Sfânt
Find clădită de pești meșteri
Între tälaze și peșteri.

El a luat mai bine-o pană
De la țarca năzdrăvană
Și ascuțindu-și-o ntre dește,
Despicînd-o școlărește,
Și-a făcut condei, în stare
A scri și pe piatră tare.

Antins cerul ca o coală
În toată Tăria goală.
Însă pana nu scria.
A luat atunci o nuia
Și a însemnat cu ea,
Cu argint, stea lîngă stea.
Și ca să vadă pe schele,
A făcut și cruci de stele.

Ce-a scris noaptea s-a zvîntat,
Apoi, pîn' la scăpătat,
Cu sugătoare de soare —
Și ziua și pe-nserare —
A citit și tot a șters,
Cîte-o vorbă, cîte-un vers,
Și cîte o dată, fată,
Toată foaia, cartea toată,

Fincă Dumnezeu ce-a vrut
Pormă nu i-a mai plăcut.
Că din scrisele prea drese
Nici lucru prea bun nu iese.

Cît a scris el cerul tot,
Să spui drept, a ști nu pot.
Învățați cu cărțulie
Cred c'aproape o vecie.
Pe cît mintea îl ajută
Melcul crede că o sută
De vecii întregi și pline.
Melcul știe, cred, mai bine.
Însă cerul, în sfîrșit,
E de-atuncea tipărit.

ALFABETUL

Cine vine mîndru și călare
Și nici cal măcar nu are?

(M)

Urechile au crescut
Pe măgarul nevăzut.

(V)

Ce borșos și ce fudul
Și niciodată sătul!

(B)

O să-ți fac o întrebare:
Cine-i gol, rotund și mare?

(O)

Ca să-i rămîie peltică
Ia rămas limba mai mică.

(F)

Mîna venit de la părinți
Un pieptene cu trei dinți.

(E)

Are la buză un glonț
Sau un păr cu scîrlionț.

(G)

Fuge după coadă
Și n-o poate prinde.

(C)

Cine seamănă din voi
Cun cățel de usturoi?

(D)

Deșelat, răs_căcărat,
Spune, cum te-am botezat?

(H)

Îi atîrnă, de căldură,
Pînă-n praf limba din gură.

(R)

Rîma o literă știe
Și numai pe ea o scrie.

(S)

Ați văzut cumva să stea
Bățul drept, fără proptea?

(b)

Cobilița din spinare
Îi stă'n cap și nici nu-l doare.

(T)

Vine șchiop, dar umblă bine:
Așa șchiop nu-i orișicine.

(N)

3 sântors de a'ndoasele
Să și numere oasele.

(S)

Ca să nu-i rămâie goală
Inima, i'am pus pedală.

(Q)

Cine-i chior și cine are
Ochiul lui între picioare?

(A)

PE O PIATRĂ

Pe o piatră, subt un pom,
Îmbuca piine un om,
Și din pom un titirez
Cerea fărîme de miez.
Acum, după nvățatură,
Vine și le ia din gură.

Titirez ori vrabie
Zboară către albie,
Unde maica spală rufe.
Ar avea și el o scufe
Și o batistă de clătît,
Care s'au cam murdărit.

Vrăbioiule vecine,
Roguste treci pe la mine.
Stai de un an la noi în casă
Și de chirie nu-ți pasă.
Mă tot ții într-o minciună
Și n'ai dat măcar arvună.

Vrabia cum să plătească
La casă gospodărească?
Ea n'are în buzunar
Două parale măcar.

Toată lumea doar o știe
Că nu plătește chirie
Și stă'n pod pe datorie.

UNUI PRIETEN MIC

Cuțul negru peste tot
Trece vama gînditor,
Cu urechile pe bot.
Cuțul este călător.

Să cutez ceva să-i spun?
Nu știu ce are să creadă.
Trebuie să fie bun:
A dat nițeluș din coadă.

Însă fîncă e pe jos,
S-a uitat, nu s-a oprit.
E frumos, dar ce folos
Dacă-i așa de grăbit?

Cine-o fi găsit cu cale,
Pe-nserate, de i-a scris,
Pe adresa dumisale,
Să poftească la Paris?

1906, Versailles

HOTU'

A orbit de boală grea
Hoțu' tatii, și-aș fi vrut
Să-i găsec un leac, ceva.
Nici un vraci nu l-a avut.
N-am aflat nici un spițer,
Nici la țîrg, și nici în cer.

De vreo șase ani sau șapte
Ochii-i zac, peceti de noapte,
Și-ngropat în gol cu totul
Cătă cu nasul și botul.
Uite-l, dibuie și parcă
A zări nițel încearcă.

A trecut și s-a lovit,
A lătrat. O fi simțit.
A-nțeles că pe aici
Umblă-n tufe un arici.
Altă dată, lângă casă,
A dat de broasca țestoasă.
Într-o zi, s-a pomenit
Ciufulit, dar mulțumit,
Că visase că bătea
Cinci dulăi și o cățea.
El se ceartă printre stele
Și cu niște cucuvele.

Hoțu' e cățel detreabă.
Puii cloștii îl întreabă
Cum e noaptea-n noaptea lui
Și-l mîngîie ca pe pui,
Povestind mai lămurit
Ce-au visat și-au mai gîndit.

Îl iubesc și derbedeii
Din văzduhuri, porumbieii.
Prieten bun, un porumbiel
Doarme în coteț cu el.

ZMEU'

Zmeu', dog de vînătoare,
E frumos la arătare,
Falnic, sprinten și semeț.
Nu e ciine de coteț.
E ușor, cînd sare'n vie,
Ca un fulg de pădădie.
Trece zidurile'n zbor,
Elegant ca un cocor,
Lute ca un glonț de pușcă.
Dar e ciine care mușcă.
El pe nimenea nu lasă
Nici să intre, nici să iasă,
Nici în curte, nici din casă.
Orice mișcă, muscă, miță,
Îl jighește și'l ațîță.
Cînd îi este vocea trează,
Sperie și'nfricoșează.
De un timp îndelungat,
Așa glas n'a răsunat,
De pe cînd cu Apa'mare,
Pe cînd ciinii, mi se pare,
Întreceau în trup măgarii,
Și găinile — țîțarii.
Că a fost, cu adevărat,
Cum din carte am aflat,
Un răstimp cînd toate cele
Creșteau dincolo de piele,

Fără frîu și alandala.
Ca, de pildă, portocala,
Mai umflată ca dovleacul,
De cădea de-a berbeleacul,
Cu felia cît o doagă,
Îngrozea o lume'n treagă.
Pe atunci un cetățean,
Moldovean sau bănățean,
Din călcîie pînă'n ceafă
Era lung cît o girafă,
Și erau stăpîni, aleși,
Cei care mîncău cireși,
Stînd pe pîntec, drept din pom;
Elefanți cu trup de om.
Astea toate peste hopul
Care s'a chemat Potopul.

Cînd vorbesc cu dînsul, Zmeu'
Face, ca de bronz, pe leu'
Dintr-un loc din țara lui,
Nu-i nevoie să'l mai spui:
Leul mare și cumplit
Care s'a cam rebegit.
Rogul: — « Domnule, poștește ».
Știe numai englezește
Și'l deprind treptat cu'nvățul
Neaoș, mai mișcînd cu bățul.
Cu așa lord nu e frumos
Să fii nepoliticos.
Limba bățului nu'nșală,
Că-i din veac universală.
Și-i ciudat că, de orice soi,
Ciinii latră ca la noi.
Deși Blak, și neam de zmei,
Se miroase cu Ursei.

Îngîmfat și încrezut,
Zmeu' cneaz recunoscut
Pe grădină și ținut.
El nu suferă și nici
Nu le iartă pe pisici.
Numai o ciorovăială
Nu-i prea intră în socoteală:
Cu motanul Bob, roșcatul,
Care, tolănit de-a latul,
Și cu mutra somnoroasă,
Școală capul sau și-l lasă.
Îl ia în glumă și pe el,
Ca pe-o javră de cățel.
Zeci de urme de duel,
De război și vitejii,
De prin pod și magazii,
Și de box, pe falci și nas,
Au făcut din Bob un as,
Cum s-a spus în grai de sport,
Cînd cîștigi aproape mort.
Și e lucru de mirat:
Bob nu-i încă publicat.
El dă lupta, ba cu doi,
Ba cu trei și cinci cotoi,
În scandal cu tărăboi.
Zmeu' cată și-l pîndește
Să-l apuce tîlhărește.
Dar Bob șade întins și doarme,
Ca voinicul, fără arme,
Și pe cît de iscusit,
Zmeu'a și chelălăit,
Că într-o doară, vezi, băiete,
L-a și pus Bob o pecete
Și s-a iscălit pe bot,
Doar mișcînd nițel din cot.

Din cîte-o dezamăgire
Zmeu' nu-și mai vine în fire.
Astfel, ieri, prinzînd din vînt
Un scatiu, lîngă pămînt,
A fugit cu el în gură
Dincolo de bătătură.
L-am strigat: — «Nu ție rușine,
Dacă nu de el, de mine,
Măgădăule, să-ți pui
Mintea cu un crîmpei de pui?
Du-te, să nu te mai văz.»
Se pitise prin ovăz
Și, trufaș că e muștrat,
M-a certat și m-a lătrat —
Și scatiul i-a scăpat
Dintre dinți, și a zburat. . .

Bravo! Pasăre isteată
Care-mi cînți de dimineată
Dintr-un vișin cu beteală.
Să te mînce vru Păcală,
Și-a mîncat o păcăleală.

(O să-ntreb, cînd o să-mi pice
Un lingvist, cum i se zice,
Că s uituc, Doamne ferește,
Lui Păcală în englezește.)

Nemaipricepînd ce-a fost,
Zmeu' cam rămase prost
Și cu buzele umflate
Despre cele întîmplate.
Se tot uită în sus, în gol.
Porumbieii albi, în stol,

Rîndunici, sticleți și vrăbii,
Ca niște luciri de săbii,
Le vedea că se perindă
În văzduh ca într-o oglindă.

Bosumflat și umilit,
Încă nu s-a lămurit.
A văzut întâia oară
Că ce se mănîncă zboară.

CASA CU VRĂBII

Vrăbii casnice, știute,
Am în streășini, două sute,
Și mai am, de nu mă-nșeală
Lista scrisă cu cerneală,

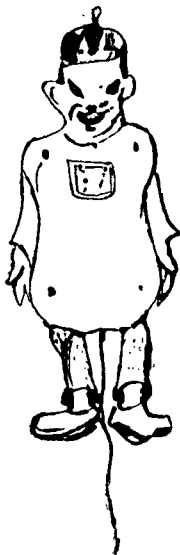
Socotite, numărate,
Două sute zece, toate,
Și cu pui, cu tot, cu ouă,
Ar mai fi o sută, două.

Le-am trecut în catalog,
După litere, mă rog:
Vrăbioii cu băieții,
Și scatii cu sticleții.

Ca la piersici și la sfeclă,
Le-am dat nume și poreclă,
Și poreclele urmează
După nume n parentează. ..

Vrăbioii au, mai toți,
Nume de țîlhari și hoți,

Căci, de bine să ne fie,
Noi stăm lângă pușcărie,
Și, pe vrute, pe nevrut,
Luăm și dăm cam cumprumut.

GREIERELE

Anceput un greiere
Casa s-o cutreiere.
Șuieră
Și fluieră
Și să dormi nu te mai lasă;
Parcă ar fi la el acasă.
Ducă-se în altă aia,
Că mîna luat-o el odaia
Și mă bate la ureche
Struna lui de sîrmă veche.
De-o mai fi cum ainceput,
Îmi iau traista și mă mut.
Ai văzut nerușinare?
Sîmbătă, amiaza mare,
Fără nici o-nștiințare,
A venit, s-a instalat
Și s-a pus și pe cîntat.
Eu, ca omul așezat,
Nu pun mîna pe pian
Decît rar, din an în an,
Pe oboi sau clavecin:
Să nu supăr pe vecin —
Dar și-atuncea cu măsură
Și cu degetul la gură,
Cînt vreo polcă sau vreo horă,
Pîn' la anumită oră.
Nepoftitului din casă
Prea puțin de noi îi pasă.

Îl tot caut în zadar
Și nu dau de lăutar.
Dintr'un drîng cu limba frîntă,
El s'a pus pe chef și cîntă,
Undeva, printr'un ungher,
La umbrelă, la cuier;
Îl aud de peste tot,
Și din podini și din pod
Și nu mă pricep cum face
Că'l aud și atunci cînd tace.
De cinci ori am ațipit
Și de cinci ori m'a trezit
Oaspele afurisit.
Mă frămînt, ascult, aștept
Cu dușmanul să dau piept,
Dar el, molcom și huihai,
Dă din cobză și din nai:
Ori că zgîrie pe scripcă,
Ori că rîcîie o șipcă,
Cîteodată pare, parcă,
Pe sticlele că'l încearcă
Sau că ngîină pe departe
Pila'n ciob de sticle sparte,
Care multe și destule
Și gîtleje, dar și scule.
Și... atunci? Am luat în gură
Apă, și cu'o stropitură
L'am scos dintr'o crăpătură.
Nimerisem subt perdea,
Într'un colț de dușumea.
Îl văzui, se scutura,
Și nu mai putea cînta.
Udă, leoarcă, răgușită,
Voceai moale e scîncită,
Și caricatura bearcă
A uitat să mai și meargă.
Mi se face, însă, milă
De făptura lui umilă.

Suferințele mă dor.
Eram gata să'l omor.
Să'l omor că de ce cîntă?
Cîndul ăsta mă nspăimîntă.
Știe, oare, oarecine,
Viața lui de unde vine?
Tot ce poate, orișunde,
E să cînte ghiersuri ciunte,
Și cîtuși de mititel
Numai gura e de el,
Ca o trîmbiță — și nu zici
Care'n gușe zece muzici?
Știe atîta, vai, săracul,
A cînta, — ca pitpalacul,
Și are dreptul ticălos
Să nu cînte nici frumos.
Graiul lui e de așa fel
Că'l pricep ai lui și el.
L'am prins trupul de un dram
Și i'am dat drumul pe geam,
Și auzindu'l iar, de jos,
L'am urat: — « Mergi sănătos! »

ZDREANȚĂ

Lăși văzut cumva pe Zdreanță,
Cel cu ochii de faianță?
E un câine zdrențuros
De flocos, dar e frumos.
Parcă-i strâns din petice,
Ca să-l tot împiedice,
Ferfenițele-i atîrnă
Și pe ochi, pe nara cîrnă,
Și se încurcă și descurcă,
Parcă-i scos din cîlți pe furcă.
Are însă o ureche
De pungaș, fără păreche.
Dă tîrcoale la coteț,
Ciufulit și așa lăieț,
Așteptînd un ceas și două
O găină să se ouă,
Care cîntă cotcodace,
Proaspăt oul cînd și-l face.
De cînd e-n gospodărie
Multe a-nvățat și știe,
Și, pe brînci, tîriș, grăpiș,
Se strecoară pe furiș.
Pune laba, ia cu botul
Și-nghite oul cu totul.
— « Unde-i oul? » a-ntrebat
Gospodina. — « Lă mîncat! »
— « Stăi nițel, că te dezvăț,
Fără mătură și băț.

Te învață mama minte. »
Și i-a dat un ou fierbinte.
Dar de cum l-a îmbucac,
Zdreanță l-a și lepădat
Și-a-njurat cu un lătrat.

Cînd se uită la găină,
Cu culcușul lui, vecină,
Zice Zdreanță-n gîndul lui:
« Să făcut a dracului! »

JOC DE CREION

Brotăcelul, la fântină,
Lai avea la îndemână,
Ca să-l prinzi (pe brotăcel)
Să te joci nițel cu el.

Însă nici nu poți să-l vezi,
Verde, dintre frunze verzi,
Căci cu ele seamănă
Ca o frunză geamănă.

Al căi mic și e frumos
Și n-ar prea umbla pe jos,
Căși mînjește — și nu vrea —
Pielea lui de catifea.

Stă în pom pitit, pe cînd
Ție ți-a venit un gînd:
Printre mugurii creșcuți,
Să-l mîngîi și să-l săruți.

Dar ai vrea să știi, acum,
Ce se fac, pe frig și'n drum,
Cînd se scutură copacii,
Brotăcelul și brotacii.

Căci, pe viscol, fără foc,
Nici căciulă, nici cojoc,
Pot să degere, săracii,
Brotăcelul și brotacii.

N-avea grijă. Nu le pasă.
Și-au gătit la cald o casă,
În pămînt, pe sub tulpini,
În adînc și'n rădăcini.
Și-acolò, pe vreme rea,
Dorm întinși pe-o canapea.

CUIBUL

Rîndunicile, păreche,
Și-au prins cuib de casa veche.
Cît privește fulgii, lîna,
Are grija lor bătrîna.

Trage, dis-de-dimineată,
Din saltea țigaie creață,
Și din perina de puf
Scoate cîte un zuluf.

În pridvor, în pălimar,
Le destramă, așadar,
Și, furiș, după perdea,
Vede care i le ia.

BĂNUȚUL

Auzise și Dănuț
Că un ou e cu « bănuț »
Și credea că oul moale-i
Pușculiță cu parale.
Avea ca vreo șase ani
Și visa să strîngă bani,
Socotind pe uși, cu cretă,
Cît costa o bicicletă.
Scormonind pe la găini,
Pe subt cloști și prin vecini,
A stricat, pe neștiute,
Oună cam vreo două sute.
Dar s-a pus plîngînd să zbiere,
De necaz și de durere,
Cea pierdut și cea găsit.
Că s-a mai și mîzgălit
Cu albuș, cu gălbenuș,
De atunci și pînă-acuș
Nu a ajuns să se mai spele,
Că intrase mîzgan piele.
A răcnit și-a mai țipat
Că măcar nu le-a mîncat,
Fierțe, ochiuri sau răscoapte,
La cafelele cu lapte.
El crezuse, băietanul,
Că bănuțu-i gologanul
Sau un leu frumos și nou
Pus cumva în orice ou.

Nu știa căși stă pe fund,
Oului, un gol rotund
Pentru plod și pentru pui,
Cind ia trup făptura lui.
Că subt coaja strînsă caier
Stă păstrat un pic de aer,
Ca, trezit din nesimțire,
Puiul mării să respire.

GHICITOARE

Ghicitorea știu căși place.
Cesi ca un burduf de ace?
Ca un pepene cu țepi?
Ia gîndește-te. Pricepi?
Și răspunde-n doi, trei timpi,
Cine are mii de ghimpi?
Cui îi ustură șoricium?

N'ai ghicit că e ariciul?

ARICI, ARICI, BOGORICI

Ghem de spini și țepi uscate,
Stăntărit ca într-o cetate.
Poate trece un vecin
Peste el cu carul plin,
Că nu simte nici atît
Cît l-ai gîdila pe gît.
Ca să-l scoată, ca să iasă,
Cîinii l latră. Lui nu-i pasă.
Unul, încercînd un pas,
S-a ciocnit în ghimpi la nas,
Fiindcă tontul și netotul
Și-a vîrît în ace botul.
Dacă-ar fi citit aici
El afla ce-i un arici,
Însă cîinii n-au habar
De tipar și abecedar.
Nesupus la gînd pizmaș,
Bogorici e drăgălaș
Cui îl ia cu prietenie.
Cîntă-i numai din tupsie
Și-ți și joacă o chindie.

PERECHI

Totdeauna cîte două,
Pe subt streășină, de plouă,
Și pe țiglă, pe țugui,
Sus, în dreptul soarelui,

Vrăbiile din cuiabar
Au ieșit la cîlindar.
Ghiersul spune ce se aude,
Vrăbiilor maici și rude,

Ce se mai găsește-n piață,
În grădină, prin verdeață,
Gîze noi cu păr și goale,
Și alte asemenea trufandale.

Capul, cît alunele,
Se pleacă la unele
Și gîndește chibzuit
Cîte vești n-au mai venit.

Și, la rînd, din loc în loc,
Au rămas cioc lîngă cioc.

NEPĂSARE

Dimineața, cînd mă scoală,
Stolul e o ciripeală.
Le strig tare, ca la școală.
Porția e cîte trei
Zeci de boabe_n cioc, de mei.
Le învăț să numere,
Ele dau din umere.
De le-aș da și carne crudă,
Nici nu vor de scris s-audă.
Vrăbioii mei sînt proști:
Cum de-și vezi îi și cunoști.

INIMĂ DE CÎINE

La cotețul lui Dulău,
Paznic bun și cîine rău,
Vrăbiile se adună
Să prinzească împreună.

Zgribulite_n pod și_n pom,
Au văzut ducînd, pe om,
Troaca mare cu păsă, _
Și Dulău a și lătrat.

Uriășul negru știe
Că a pus tovărășie
Și cu vrăbioii hoți
Mămăliga pentru toți.

Și, gingăș cum nu se poate,
Le-a lăsat-o jumătate.

MEIUL

Cînd venea vreo vijelie,
Le-am dat mei pe farfurie,
Ca să nu se risipească
Hrana'n viscol, păsărească.

Vrăbiile, mai șirete,
Făceau semne către fete:
Să nu fie vreo capcană.

Vrăbioiul de astă toamnă,
Priceput, ca mai bătrîn,
Rise'n el, cu ciocu'n sîn,
Și din pleoape, ca de gumă,
Și din ochi clipi a glumă.

« Las' că știu eu, vru să spuie,
Și ce este și ce nu e.
Omul ăsta, din fereastră,
Este bun, că-i mama noastră. »

MÎȚA

Cînd se scoală iese'n tindă,
De abia ncepe să se'tindă,
Și oboșită de căscat
Se întoarce iar în pat.

Ca să doarmă și mai bine,
Laba căpătii și-o ține,
Și din vis, cum s'a adus,
Că s'a pus cu burta'n sus.

Dar scurteica-i, ca de vată,
Cu opt nasturi e'ncheiată:
Și dormind și dolofani
Sug din ea cinci cotoșmani.

Creștetul, bălțat pieziș,
Pare strîns ca'ntr'un bariș
Înnodat cu două funte:
La urechile din frunte.

Ea visează poate, parcă,
O plimbare într-o barcă,
Pe un luciu argintiu,
Poate chiar în Cișmigiu.

Căși dă coada'n ritm tîrcoale,
Că'ntr'un lac de apă moale,
Coadă ei de păr de pislă,
Bătînd perna ca o vislă.

GÎRLĂ GÎRLĂ

Între oi și între măgari,
Laolaltă cu catîrii,
Calcă'n pas, cu pașii rari,
Gîscă'n vîrstă, Gîrlă Gîrlă.

Chiar berbecii o cînstesc
Pentru tact și cumpătare,
Și cu feluși bătrînesc
Îi dau rang de inspectoare.

Are cînsprezece ani,
Și în gloata curții deasă
Trece mîndră prin gîscani,
Ca prin bîlci o preoteasă.

O saluți, o chemi, și vine.
Din ceși spui și ceși vorbiși,
Ea se uită lung la tine
Dintr-o parte și pieziși.

N-a avut noroc să nvețe
Școala cel puțin primară,
Că acum, la bătrînețe,
Ajungea și profesoară.

PUI DE GREIER

Sare parcă pe jărat
Și și lung și e și lat.
Capul pare rețezat
Și, al naibii, e simpatic.

Tânăra caricatură
Embrăcată ca'n nădragi,
Și toți frații lui miș dragi,
Numai dacă tac din gură.

Pe sub toate ușile
A trecut nesupărat,
Decît lung mai mult pătrat
Și umblînd de-a bușile.

Cînd începe, să te ții!
Cîntă otova din drîng.
Că și mîțele se plîng
De atîtea melodii.

IADA

Între iezii din cireadă
S-a născut de-o săptămîină,
Dintr-o capră mai bătrînă,
Dar zburdalnică, o iadă.

E bălțată'n fel de pete,
Zugrăvite ca pe var
Cînd, prin vișini și arțar,
Bate luna în părete.

Dar pestriță și bălțată,
Albă, neagră, stacojie,
S-a ntrecut în fudulie —
Și stă bine, că e fată.

Iar în frunte, iada mea
Poartă, brează, semn: o stea.

COLINDĂ DE CRĂCIUN

Doi unchieși pitici,
Pitici dar voinici,
Au venit în sat
Pe la scăpătat,
Unul Moș Ajun,
Altul Moș Crăciun.
Ce s-au cugetat
Că au adăstat.
Nu cunoșteau locul,
Bătuseră norocul,
Și din depărtare
Lătrau cîinii tare,
Nefind datori
A fi știutori,
Și sfințiții moși,
Fînd, de fel, fricoși.
După cum se știe,
La ei în stihie
Cîinii sînt cumînți
Și n-au colți și dinți,
Că sus nici o gură
Nusi de mușcătură,
Nici de lătrătură.
Fîncă și ntrucît
Buzele surîd,
Și toate sînt vesele,
Ca la nunți miresele,
Inimile, fețele.

Amîndoi cu barbă
Stufoasă și albă,
Cu fuiorul moale
Pînă la paftale,
Ca doi arhierei
Numai de un crîmpei
Cît geana la pleoapă
Mai înnalți de o șchioapă,
Sau oprit puțin
La popa Marin.
Popa nusi acasă,
Nu e preoteasă,
Nici paracliser.
Numai cîmp și cer.
Arde în altar
Un mărgăritar,
Și o stea a rămas
La iconostas.
Din turlă atîrnă
Clopotul de o bîrnă.
Cine ce să spuie
Dacă nimeni nu e?

Atunci au deschis
Sacii, și au trimis
Purceii de lemn
Să le aducă semn
Și știre din sat.
— « Dacă ninge în sat
Mergem la nnoptat,
Iar de n-o fi nea
Om sta și om vedea
Cum ne om îmbrăca.
Dacă o să n ghețe
Punem ghebe crețe
Și căciuli de oaie.
Dacă e a ploaie

Eu o să mămbrac
În piele de drac.
Dacă a venit,
Cum am auzit,
Vara lui Crăciun
Timpuri și mai bun »,
A zis Moș Ajun.

— « Tată Moș Ajune, —
Moș Crăciun îi spune, —
Ești mai tânăr, poate,
Cus-o zi jumătate.
Pot să te și iert,
Pot și să te cert,
Vorbești cum e dat
Unui căpiat
Și unui viclean.
Ești cam pămîntean,
Și vorba la minte
O ia înnainte.
Cînd ești între slugi
Nu știi ce îndrugi,
Parcă nu mai știi
Nici de unde vii;
Dă-mi răgaz să-ți spun.
Și bei și tutun.
Tu muștrarea mea
O pui în lulea.
Mă zmeresc, mă'nchin,
Și tu cauți vin.
Pînă pe la Paști
Tot te'nținzi și caști,
Și-ai fi bucuros
Să fii om de jos.
Ai uitat cea zis
Cel de ne-a trimis?

Să nu se lipească
Muscă pămîntească
De noi amîndoi?
Uită-te'nnapoi,
Frate Moș Ajune,
Și fă rugăciune. »

— « Tată Moș Crăciun, —
Zis-a Moș Ajun, —
Nu vreau să te mint,
Mă lovit un jind.
Zilele'n stihare
Mi se fac amare,
Și de-atîta rază
Mi se'ngrețoșază.
Îngeri, âripi, stele,
Păcatele mele!
Toată noaptea, vere,
Mare priveghere.
Ziua liturghie,
Psalmi și Slavă Ție.
Fără să mai tacă,
Toată vremea toacă.
Cor de glasuri groase,
Condace, icoase
Și coruri subțiri,
Și tot mînăstiri,
Numai mînăstiri.
Pentru ațipire
Ceri blagoslovire,
Și pentru sculare
Binecuvîntare.
Și m-am săturat
Să dorm îmbrăcat,
Ca un ceas de pat.
Sînt un păcătos,
Dar pe-acia frumos.

Eu, cu voia ta,
Parcaş rămînea,
Nu te supăra,
Mîine de amiază
Pîn' la Bobotează.
Uite ce ai să faci,
Fii niţel dibaci.
O să mergi să spui:
A pierdut un cui —
Trebuia să l pui.
A pierdut cinci cuie —
Trebuie' să le puie.
Fă şi tu o snoavă
Cun cui şi o potcoavă
Şi zi că măgarul
Lă găsit pojarul. »

Şi şezînd afară
Acum, lîngă moară,
La un kilometru,
Iată Sfîntu Petru.
Prea Sfîntia Sa
Tocmai îi căta
Şi era şi el
Cu mōşii la fel,
Căci după tipic
Orice mōş e mic,
Ager şi bătrîn
Şi o bucată cîrn.
În stihia geamănă
Mōş cu mōş se aseamănă.
Mōş Crăciun gîndeşte,
Uitîndu-se n deşte,
Şi întru tîrziu
Zise: — « Ştiu, nu ştiu,
Vorba Dumitale,
Tată, mi se pare

Şi cu alţi măgari,
Mai mici ori mai mari,
Că se potriveşte.
Şi, Doamne fereşte,
Poate şi cu al meu.
O să stau şi eu
Pentru potcovit.
Fii blagoslovit.
Zici că n tîrziază? . . . »
— « Pînă n Bobotează. »

Dar stînd ei la sfat,
Ce s'o fîntîmplat
Că din sacii grei
Ce i duceau cu ei
Ieşiră cu miile
Toate seminţile,
Toate jucăriile.
Urşii mari de lînă
Cu păpuşi de mînă,
Iepurii cu leii,
Lupii, brotăceii,
Făpturi şi jivine,
Plăsmuiri blajine,
Fiare, orătenii,
Trupuri de vedenii
Făcute din glumă
Fie că de gumă,
Sau de mucava,
Ori dintr'altceva,
De pildă: din ţiplă
Şi cu ochi de sticlă.
Căruţe şi sănii
Trase de dihăanii.
Maimuţoi cu cîrmă,
Cu oase de sîrmă,

Elefanți nerozi
Tot cu două cozi,
Ca să nu pricep
Unde ei încep:
Una und' se știe
Cu o gămălie,
Și alta la cap,
Lipită cu pap.

Seminții de jucării
Sau ales pe la copii.
Vacile și turmele
Își pierdură urmele.
În colibe, lângă sobă,
Sună trâmbița cu tobă.
Iar la han, între tingiri,
Au tras șase musafiri;
După neam și după bresle,
Trei la mese, trei la iesle.

NOAPTE DE AN

Colindeț

Pe subț cerul plin de salbe
Sertind catifele albe.
Apele sau încleștat
Între maluri, de uscat,
Și trec leneș peste ele
Boii mari cu coarne grele,
Cumpletit arnici în cozi.
E o luncă de Irozi
Împietriți de vad în jos,
Zale'n piept și coif sticlos.
Unii plopi, alții răchite,
Paznici pe neadormite,
Îmbrăcați în stalactite.

La zîntii de an și lună,
Ca din zodii ies pe lună,
De prin sutele de ani,
Plugurile cu plāvani,
Ca să are,
Pe ninsoare,
Și trag brazdă prin zăpadă.
Cu flăcăi cu fața smeadă;
Din pătule, din cătune,
Cîntecele au să răsune,
Cau pornit să haule
Sate, văi și staule.

S-a mbrăcat în chiciuri pomul,
Albă-i țara, alb îi omul.
Au plecat la drum flăcăii,
După pluguri cu dulăii,
Că de-or da de-o haită mare
De vâpăi scăpărătoare,
Cîte două felinare
Ca scînteia de amnare,
Haita lungă
S-o ajungă.
Și Tăria-i pînă-n zări,
Candele și lumînări.
Nu vă temeți de jivini,
Că umblați între lumini,
Prin tărîmul fermecat,
Ca într-un basm desfășurat.

Moară, roată și morar
Potmoliți-s în cleștar.
Dintr-o gaură de cheie
Strălucește o scînteie.
Ferestruia, sus pe piatră,
Se trezește cîteodată,
Ca o flacără din scrum.
Dintr-un ghem ascuns de fum,
Se deșiră șiși ia drum,
Și de stele se agață
Un subțire fir de ață.
Morăreasa ia din saci
Și-nvirtește la colaci.
Doi voinici, cu mîini voinice,
Au troznit în hău din bice,
Împletite din curele
Și bălțate cu mărgel.
În suman și cizme, baciul
Bate gerul cu gîrbaciul,

Dar gîrbaciul, scurt și gros,
E cîrmit anevoios.
Doi din crai
Scot un muget de buhai.
Unul dă, cîte nițel,
Cînd din cînd, din clopoțel.
Craiul negru povestește
Basmul, pe moldovenește,
Stihuri vechi, de slovă veche,
Mir de suflet și ureche.
Ca la cărțile de joc,
Sau strîns craii la un loc,
Crai de tobă, crai de ghindă,
Cîntă, joacă și colindă.

Să nu spui, ar fi păcat,
Cău plecat la căpătat.
Cine are boi și plug
Are parte de belșug.
Ia te uită, băietane,
Pe dimie ce găitane!
Ce condeie pe cojoace,
Și pe fluturi să-i îmbrace!
Însă cînd un gospodar,
Cu un țoi ori un pahar,
Lar cinsti cu un rachiou,
Iute ca argintul-viu,
Cu vin fierț ori țuică fiartă,
Păi, atuncea, Doamne iartă,
Nu se mulțumesc cu-atîț:
Dau urciorul tot pe gîț.
Și se-ntîrzie la case,
Unde-s fetele frumoase.
Că se face pregătire
Cu ulcele pe peșchire,
Cu covoarele de zestre,

Cu mușcatele'n ferestre,
Pentru coame și căpestre,
Cu năframe pe păreți
Și urări pentru drumeți.

DRUMUL CU POVEȘTI

Trece ca o pînză, desfăcut din trîmbe,
Vîntul rău și taie dealurile strîmbe.
La pustietatea vînată din dungă,
Răscolind scaieții și răchita lungă.

În copacii negri recea lui arsură
Pune glomotoace de cleștar și zgură.
Rîjnițele sale lasă rumeguș.
Cleiurile sale fac alunecuș,
Povîrnișul luciu, dis-de-dimineată,
S-a-nvelit cu țiplă și pòjghii de ghiață.
Apele de-a valma, balta tot așa,
Au făcut deasupra sloi de tinichea.
Totul, dintr-odată, se copilărește,
Vrînd să se-mpietrească ce nu se-mpietrește.

Au fugit din sălcii mierlele și cucii.
Numai cioaca poate sta în vîrful crucii.
Au zburat vultùrii'n lumea ceealaltă,
Cu sfînta lumină nițeluș mai caldă.
Bieții de păianjeni, care torc mătasă,
Șase luni din găuri nu mai au să iasă.

Floarea și mireasma au tăcut chitic,
Marele se face din ce'n ce mai mic,

Pînă la tipicul mic al jucării,
Ca să-l ia cu mîna mai ușor copiii.
Despre cîmp, atîta aș avea de zis,
Că e plin de iepuri pînă'n Paradis.
Dar în povestire e ompotrivire
Cear putea pe alții decît noi să mire.

Moș Crăciun pornește,
Vîntul îl oprește,
Vîntul îi întoarce,
Încotro și'ncoace,
Sania, bădie:
Parcar fi, și nu e, tot o jucărie.
La răscuri de drumuri, cinci vînturi, grămadă,
Sar să-i risipească stelele din ladă.
Lăzile sînt toate bine încuiate,
Lacătele grele-au chei întortochiate.

Lupii între răs_pîntii i-au ieșit nainte,
Fără să-și aducă barba lui aminte.
— « Ce cătați aicea, măi, căței mei, —
Ia mustrat unchiașul, — Tuluc și Grivei?
Dați-vă deoparte, fiare pămîntești,
Nu-i pentru jivine drumul cu povești.
Ce vreți? miei de pîslă și cai de hîrtie?
Poate mucavaua de foame să ție? »
Puși pe două rînduri, în troianul gros,
Lupii, de rușine, au făcut frumos.

Va să zică, vîntul, în feluri și chipuri,
Vru să-ntoarcă moșul din drum, cu tertipuri.
Le necaz, că și el face pomi și stele,
Frumuseți și lucruri, mari și mărunțele.
Din postavul lumii, alb, împărătesc.

Ce folos, cîndată toate se topesc:
Străveziu, ușure, horbote, broboade,
Lucrul lui, ca scrumul, se sfarmă și cade,
Iar, ca să dureze, cît de cît mai bine,
Trebuie să-l lase'n ramura ce-l ține;
Pe cînd, el, Unchiașul, pe al lui îl mută
De nu se sfărîmă unul dintr-o sută.
Toate ajung diseară bune și întregi
Și țin pîn' la anul fără să le dregi.

Iată de ce-njură vîntul și-l înțeapă
Și de ce Unchiașul nu vrea să priceapă.

După multă trudă, poftim că sosește.
Rumen, gras și vesel, mîna boierește,
Hamuri și zorzoane îi încing măgarii,
Albi cum e sideful, iuți ca telegarii.
Potcoviți cu sticlă și cu giuvaere,
Ca să aibă'n coastă copita putere.
A sosit cu bine Moș Crăciun, dar știu
Că ținut și plosca, bine, cu rachiu.

POMUL

Aduse niscaiva om
Sau duh, noaptea'n toi, un pom,
Ca un policandru nins,
E'nghețat și și aprins.

O boccea cu licurici,
Stele, îngeri și pitici.
Tolba ei, când s'o desfacă,
Ochii babei rid și joacă.

Ce mai scûfii, ce călțuni!
Adevărate minuni.
Dar mînușile — așteaptă!
Toate sînt pe mîna dreaptă. . .

Maica mare'i de părere
Că scăpase din vedere.

FETELE MELE

Au aflat fetele mele,
Cînd se uită prin perdele,
Cine vine și le pune,
În fereastră, boabe bune,
Arpacaș, mălai și mei;
Că se uită'n ochii mei,
Fără să se sperie.
Vin în stol puzderie,
Și la geam, pe latură,
Mișunînd se satură.

Are grije, fiți pe pace,
Tata mare să vă mpace.
Că vă cumpără din piață,
Marțea, disde dimineață,
Tot semințe dulci la gust,
De fir lung cu spic îngust,
De fir gros cu ciucure,
Numai să vă bucure.

Însă, cum se vede treaba,
Darurile nu's degeaba,
Că și voi îi dați să scrie,
Schimb și plată, poezie.

El vă stă mereu de pază,
Apărate să vă vază,
Vrăbioi și vrăbii mici,
De om rău și de pisici.

CINCI CÎRLIGE

Mîinile bătrînei mele
Împletesc în cinci andrele,
Într'ascuns, pentru ajun,
Darurile de Crăciun.

Ziua întregă nu-i mai văd
Șchiopătarea prin omăt;
Cui apucă de oîntreabă,
Maica spune care treabă.

Dar copiii prin perdea
Prind în umbra ei ceva,
Îscodind taina mătușii,
Seara, pe gaura ușii.

Ea, cu lina între dește,
Stă din lucru și zîmbește.

ARIPI MICI

Boierii, cucoanele
Și-au închis obloanele,
Și-au zburat în gloată deasă
Către țara de mătăasă.

Între florile străine
Veneticilor live bine.
Aici, viscol, frig și ceață,
Grîuși strîns și iazu nghiață.

Am rămas locului noi,
Vrăbii, corbi și pițigoi,
Și cu înțelegere
Trupul cîo să degere.
Vara, vor cînta'n sobor
Că se întorc în țara lor.

DARURILE

Două scîfi cu urechi
Și tîrligi două părechi,
Mînicere și pieptare.
Mult de lucru nu mai are.

Ghemul cînd îl ia pisica,
Iar se supără bunica.
Tocmai pe subt un dulap
Fuge și cite-un ciorap.

—« Vin' la mama să te pupe,
Însă, vezi, nu mă ntrerupe,
Că mi rămîn nepoții goi, —
Roagă maica pe pisoi, —

Că vouă ce vă mai pasă
În flanela voastră groasă. . . »

PASĂRILE CERULUI

Pasărilor negre taie,
Înghetate și greoaie,
Cu aripile deschise,
Cerul ce le amortise,
Într-acolo, n' asfințit,
Prin văzduh întepenit.

Un' se duc cine mai știe,
Fără cuib nici colivie n'
Ramurile, ca de fier,
Îmbrăcate n' zmaț de ger?
Zborul lor cînd să se nvețe
Prin văzduh, fără să nghete,
Șchiopătînd,
Din cînd în cînd?
Că le degeră de-a dreptul
Subsuorile și pieptul,
Și le arde n' ochi și ghiare
Vîntul, ca o apă-tare.

Le-aș pofti să intre n'cai,
Să le dau pezmeți și ceai,
Să le dau, în așternut,
Mei, alune și năut,
Să le-adorm, măcar atît,

Cu oblojeli pînă la gît —
Sau le vîr într-un suman.

Dar mă cred rău și dușmăn,
Findcă omul cu biciușcă-i
Vînător cu glonț de pușcă.
Mă-aș ruga, și nu știu cui,
Să-mi dea scûfi, să le pui,
Și ciorapi de lînă groasă.
Poate și tîrligi de casă;
Însă lungi și cu carîmbi,
Fie otova sau strîmbi,
Ori cu ncrețituri și fald —
Numai să le ție cald.

Aș ruga-o pe bunică
Să ia fus și furcă mică
Și să tragă din fuior
Fire moi, de dragul lor.
Și-o să o mai rog să facă,
Sîmbăta, și cîte-o clacă
De logodnici și feciori,
Pentru bufnițe și ciori,
Pentru berze și cocori.
Să le ncalțe, să le mbrace
În ciubote și cojoace.

Drept răsplată, curmeziș,
Le-or clădi, pe-acoperiș,
Cuiburi mari
Cu pui hoinari,
Din ostrețe,
Crăci și bețe,
Și din paie de săcară,
Caselor, la primăvară...

CÎNTEC DE BUDUROI

În căciuli de stuh și paie
Stupii stau pitiți în ploaie.
Printre crăcile de prun
Par un sat ori un cătun.
Au făcut și foc. Se vede:
Fumul ceții din livede.
Mînăstiri, schituri, chinovii,
Ale maicilor Zinovii,
Epihării și Domnici:
Chilii mici, chivote mici.

Cam miroasea iarbă mare:
Și-au gătit și de mîncare.
De spălat, ele-au spălat:
Rufe n tinse la uscat.

Acum vre o săptămînă
Atîrnau ciorapi de lînă,
Șorțuri, fote, ii, pe sfori,
Bondițe, de subsuori,
Barișe, scurteici, la soare,
Odăjdii de sărbătoare.

Le-a strîns și le-a scuturat
Un vîrtej, amestecat

Cu frunza și florile.
Au rămas surorile
Numai cu ce aveau pe ele:
Niște aripi dintr-o piele.

Din știubeie și prisacă
Starițele nu mai pleacă,
Și maicile cuvioase
Au pus obloane la case,
De nu mai pătrunde afară
Nici un fir de rază rară,
Și urzesc țoale de ceară.

Trebuie să fie bine
Iarna n stupii de albine.
Adormit pe jumătate
Șascuți viforul cum bate.
Sfîrcul nu te mai atinge,
Viscolul nu te mai ninge.

Stai, că fac un buduroi
De iernat, și pentru noi.

PRISACA

STUPUL LOR

Stupul lor de pe vâlcea
Stă păzit într-o broboadă
De trei plopi înalți, de nea,
Pe o blană de zăpadă.

Prisăcarul le-a uitat
Și-a căzut și peste ele
Iarna, grea ca un plocat,
Cu chenar de peruzele.

Înlăuntru însă'n stup
Lucrătoarele sînt treze
Și făcînd un singur trup
Nu încetează să lucreze.

Că nici una n-a muncit
Pentru sine, cîmpreună
Pentru stupul împlinit
Cu felii de miere bună.

ISCOADA

De cum s-a ivit lumina,
A ieșit din stup albina,
Să mai vadă, izma-creață
A-nflorit de dimineață?

Se ngrijește gospodina
De-nflorește și sulfina,
Căci plutise vâl de ceață,
Astă-noapte, pe verdeață.

A găsit toată grădina
Înflorită, și verbina,
Și s-a ntors, după povață,
Cu o probă de dulceață.

PAZA BUNĂ

S-a întors cercetătoarea
Să le spuie la surori
Că-i deschisă toată floarea
Și cîmpia, de cu zori.

Și-au plecat aproape toate
La cules, cu mii și mii,
Lăsînd vorbă la nepoate
Să ngrijească de copii.

Căci muscoii și bondarii
Și alte neamuri de pădure,
Pe șoptite, ca tîlharii,
Umblau mierea să le-o fure.

Însă paza'n stupi e bună,
Că tirziu, după apus,
Còlo jos, subț stupi, la lună,
Ei zăceau cu burta'n sus.

TÎLHARUL PEDEPSIT

Într-o zi, prin asfințit,
Șoaricele a'ndrăznit
Să se creadă în putere
A prăda stupul de miere.

El intrase pe furiș,
Strecurat pe urdiniș.
Se gîndea că o albină-i
Slabă, mică și puțină,
Pe cînd el, hoț și borfaș,
Lîngă easi un uriaș.

Nu știuse că nerodul
Va da ochii cu norodul
Și și pusese'n cap minciuna
Că dă'n stup de cîte una.

Roiul, cum de la zărit
Căa intrat, la copleșit.
Socoteală să-i mai ceară?
Nu! Lău îmbrăcat cu ceară,
De la bot pînă la coadă,
Tăbărîte mii, grămadă,
Și lău strîns cu meșteșug,
Încuiat ca'ntr-un coșciug.

Nu ajunge, vream să zic,
Să fii mare cu cel mic,
Că puterea se adună
Din toți micii împreună.

FETICA

Ce duh ai și ce putere
Să'mpletești ceară cu miere,
De la floarea din grădină,
Ostenită de albină?
Tu aduni de pe meleaguri,
Pentru stupi și pentru faguri,
Pulberi, rouă, stropi și leacuri,
Poate că de mii de veacuri.
Ca din lînă, ca din ace,
Țeși rețeaua de ghioace,
De celule'n care pui
Mierea dulce și un pui.
Scule, numere, cîntare
Au spus la măsurătoare
Căncăperea cea mai mare
În găoacea cea mai mică
E ghiocul tău, fetică.
Ești, pe lumea de subț cer,
Cel mai mare inginer.
Pe'ntuneric, făr' să știi,
Ai făcut bijuterii
Și minuni în toată clipa
Cu musteața și aripa.
Și, cum știi, muncind, să taci,
Nu te lauzi cu ce faci.

ȚARA PITICILOR

PREFAȚĂ

Într-o zi, pe înserat,
Ce să vezi? Ne-am apucat,
Doi părinți și doi copii,
Din *Cartea cu jucării*,
Să mințim, să povestim
Ce-am știut și ce nu știm,
Pentru alți copii, mai mici,
Nici chiar mici de tot, dar nici
Mari, ca de înșurătoare,
Și făcurăm și-o prinsoare,
Cine poate scri mai iute
Stihuri vreo câteva sute,
Și ne-am așternut pe scris.
Ochii ni s-au cam închis,
Mîna ne-a cam amorțit
Și-a ieșit ce a ieșit.
Am citit în adunare
Ce scrisese fiecare,
Și din toate, vrea nu vrea,
S-a ales povestea mea.
Rămășagul fu: « Se poate
Scri și pe nerăsuflăte? »
Vorba e cam cîștigat
Și, n sfîrșit, am răsuflet.
Partea mea, într-adevăr,
Am avut un sfert de măr,

Împărțind un măr crețesc;
Nu cumva ca să jignesc
Pe tovarășii de coate,
Mîncînd sferturile toate.

Domnule, care citești
Multe altele povești,
Mai frumoase și mai scrise,
Nu să-ți placă, pare-mi-se.
Te-ai deprins cu stih bogat,
Cu care te-am învățat.
Nu mă osîndi, vai mie!
Cam căzut în sărăcie.

E nevoie să-ți explic:
Ești prea mare. Fă-te mic.
Uită regula o dată
Și, cu cartea dezvățată,
Mergi nițel de-a bușile.

Poți închide ușile,
De ție teamă și rușine
Să te faci de rîs ca mine.
Ieși din dogmă și, tiptil,
Fă-te la citit copil.
Asta, Domnule Confrate,
Dă alean și sănătate.
Eu, cum vezi, încet, încet,
M-am făcut analfabet.

ȚARA PITICILOR

În pădurea cu furnici
E-o cetate de pitici.
Au adus lăstunii știre
Că-i un fel de mînăstire
Și că n-ar fi numai una.
Mult mai multe vede luna,
Mînăstiri de rugăciune,
Cînd răsare și apune.
Schituri și chinovii, toate,
Printre frunze aruncate
Fac din codru o cetate.

Zvonurile cercetate
S-au vădit adevărate.
Ca și vrabia, lăstunii
N-aduc vorbele minciunii,
Că sînt cei mai serioși
Din scatii și din botgroși,
Agățați de iedere,
Și cei mai de_ncredere.

Înmulțindu-se piticii,
Și gîngăvii și pelticii,
Lea primit și Dumnezeu,
Care, dintr-un curcubeu,
Îi scrutează cu ochianul
Toată ziua și tot anul.
Neputînd să îl mînie
S-au făcut piticărie,
Și cu sfîntuși ajutor
Au ajuns cît un popor.

Dar prea mici pentru război
Și buni doar de tărăboi,
Nendrăznind să asuprească
Altă viță omenească
Și, ca nu cumva să piară
Îmbucați de niscai fiară,
Și-au făcut și ei o țară.
Sfat ținură zile șase,
După nații, după case,
Căci piticii's multe neamuri,
Trunchiuri, rădăcini și ramuri,
Cînd corcite, cînd pestrițe
Și cu graiuri după spițe.

Cum se scrie pe curat,
Neamul s-a organizat. . .

Căutînd întîi ce fel
Să aleagă de model
Dintre sutele de state
Cunoscute și umblate,
Au luat pildă să trăiască
Pravila călugărească.
Mai schimbînd pe ici, colea,
Unde nu se potrivea,
Amînînd postul cel mare
Pentru viața viitoare,
Mișorînd în călindare
Zilele prea lucrătoare
Și nmulțindu-le pe cele
Scrise roșu dintre ele,
S-a ntocmit, așa, un plan
Că o zi a fost un an.

—« Săptămînile s prea lungi
La duminici să ajungi »,
Zise marele nvăţat
Care lua parte la sfat.
—« Da, e drept, i s'a răspuns,
Una nu e de ajuns,
Şapte e mai bine, că. . .
Decît o duminică. »
Şi soborul soroci
O duminică pe zi.
Un pitic — s'a legiuit —
Să stea mai mult aţipit.
Avînd dreptul să se culce,
Orice zi fiind de dulce,
Ziua, noaptea, cît mai des.
Şi să doarmă mai ales,
Că nici Pronia cerească
Nu-l doreşte să slăbească,
Bucălat ca o păpuşe,
Cu bărbia peste guşe.

S'au dat Sfintelor Scripturi
Cîteva întorsături.
S'a mai pus şi s'a mai scos
Ce fusese de prisos,
Şi păstrîndu-se'n sfîrşit
Ce era mai chibzuit,
Între sfintele mirene
A fost pusă Sfînta Lene.
Uite, s neamuri de pitici
Din mai mici în tot mai mici
Şi cu fel de fel de feţe,
Albe, negre, linse, creţe,
Şi cu vorbe că nu poţi
Să te prea-nţelegi cu toţi.

Cu o vorbă'n două guri
Ori mă lauzi, ori mă-njuri.
Vorba i ca ulceaua goală,
Te cîştigă şi te-nşeală,
Şi te spurcă şi te spală.
Iei cu ea, ca din hîrdău,
Tocmai din sufletul tău,
Şi s în pricinile toate
Două feluri de dreptate.
Legămîntul şi minciuna
Sînt de-o teapă şi totuna
Şi nu ştii adevărat
Ce ai minţit şi ce ai jurat.
E un soi de făcătură
Să se ntindă prin ruptură
Şi a fost un soi de lege
Ce i legat să se dezlege,
Fiştecare crîmpei
În cîte două şi trei,
Orişice vîrf de bucată
Vrînd să fie lumea toată.
Şi orice ţipenie
Mare căpetenie.
Partea vrînd să fie ntreg,
Părţile nu se-nţeleg.

Dar bătînd un vînt odată
Răscoli pădurea toată,
Şi din pricinile fricii
S'au strîns iarăş toţi piticii.

Fiştecare vizunie
Are hram şi stăreţie,
Şi prin scorburi şi prin foi
Stau piticii cîte doi,

Cîte trei sau mulți de tot
Și se-nghesuie cum pot.
Mînăstirile mai mari
Au chiliile-n ștejari,
Nouă, zece pe o cracă,
O biserică și o toacă.
Dintr-un bob de ghindă-nchis
S-a-ntocmit un paraclis.
Și doi popi cît gămălia
Cîntă-n ison psaltichia,
Pe cînd schivnicul din strană
Doarme dus, chitit în blană.
Dau tămîie cu cățuia
Pentru toată cetățuia
Ispită de pierzaniei,
Bătînd cruci, puind metanii.
Se hrănesc cu ce te miri
Și mai mult cu nori subțiri.
Strîng în cîte o găoace
Rouă nouă subt capace:
Doniți, putini, boloboace,
Și în ele, ca-n copaie,
Sîmbetele fac și baie,
Ziua marelui răsfaț.

Pregătiți pentru ospaț,
Le ajunge o măslină
Și o măsură de făină
Cîtă-ncape-n degetar,
De la Paști la Făurar.
Să frămînti și să tot faci
Ărtose și cozonaci!
Dintr-o scorbura de cracă
Vine laptele de vacă.
Vaca n-a intrat de tot:
Pînă-n coarne, pîn' la bot.

Mi se pare că-i peștiță
Și ai jura că-i veveriță,
Pentru că la vaci și boi
Coadă nu prea stă vilvoi.
Oua? Ai prin meri și pruni.
Dai o raită și aduni
Și te-ntorci cu o căciulă.
Marfa-i bună și destulă.
Mii și sute de găini
Oua mult pentru creștini,
Trei pe zi ori cîte două,
După regula mai nouă.
Numai că găinile
Ceși aleg tulpinile
Și pun cuib în frunza deasă
Nu sînt cele de acasă.
Sînt și ele tot cu cioc,
Dar nu stau prea mult pe loc,
Și aș face o prinsoare
Că sînt vrăbii, cît se pare,
Pițigoi, sticleți ori cucii
Cuibăriți coala prin nuci.
Cît privește dulcele
Ai albine: mulge-le!
Dintr-un fagure de miere
Les în scoici vreo trei ciubere.
Să nu uit să mai însemn
Că un țoi de undelemn
Ține, cum sînt rosturile.
Pentru toate posturile,
În cel mai înalt molit
Eun pitic Mitropolit.
Nu-i mai mare de atît,
De la poale pîn' la gît;
De o șchioapă mijlocie,
Pot să dau și chezășie.
Stă într-un pahar rotund,
Pe un jilț lăsat la fund,

Spilcuit ca o mireasă,
Și paharul stă pe masă,
Tuturora să searate
În palatul din cetate.
Din molift, în lumea ntreagă,
El și leagă și dezleagă.
Mitra de mărăgăritar
Iese afară din pahar,
Și de acolo, plin de har,
Cu o rază,
Vede și supraveghează.
El e tuturora tată.
Vorba-i este ascultată,
Și porunca lui temută,
Ori grăită, ori tăcută.
E de ajuns că dă din pleoape
Și înghiață șapte ape.
A făcut un semn cumva,
Sau din ochi sau din giubea,
Și amuți posomorît
Codru nalt numaidecât.
Căci piticii n sihăstriei
Fac prea multe nebunii,
Că se mbie, că se joacă
Scoborînd tîrîș pe cracă.
Unul ține predică,
Altu-i pune piedică.
Unora le vine placul
Să se dea de a berbeleacul,
Și din leagăne, din vînt,
Dau cu burta de pămînt.
Se amestecă, de mici,
Cu gîngănie și furnici,
Și se ntrec în izmeneală.
Uneori, mai din greșeală,
Te ia cioaca n cioc, și cracul
Ți-l apucă pitpalacul.

Dau cu tifla, se îngînă,
Se stropesc lingă fîntînă
Sau se fluiere, se nfruntă,
Zbiară n chiote de nuntă.
Ori, ca niște blestemați,
Se bat seara cu scuipați.
Se bușesc, se iau de brîu,
Larma zburdă fără frîu,
Baba oarba, leapșă, țurcă.
Bărbile li se încurcă,
Și de a capra, la tot pasul,
Nimeresc și n pomi cu nasul.
Și cum cad cu miile,
Mai deși ca scrumbiile,
Înțelege orișicine
Ce greu liniștea se ține
Într-un hohot și un dezmăt,
Fără bici și fără băț.
Starețul prea supărat
Cîteodată s a ncruntat,
Și deși i sînt frații dragi,
Li mai pișcă la nădragi.
Pe piticul mai borșos
Ți l a ntors cu fața n jos
Și l măsoră pe spinare,
Undeva, să am iertare.
Cîte unu-i pipăit
Cu gîrbaciul despletit,
Iară altul, slut și cîrn,
Cu mătură, sau cu tîrn,
Sau cu snopul de urzici
Pielea grasă i o bășici.
Sau îl ții în colivie
Agățat la stăreție.

Ca să dați îndreptățire
Starețului scos din fire,

Să vă povestesc ce fac
Frații răi, cu comanac:
Iov primise nsărcinare
Să dea n mână o scrisoare
Starețului dintr'un plop,
Arhiereu sau protopop;
Unui stareț mai din vale
De dudul Sfinției Sale.
Un răvaș de Episcop
Se pune n sticlă cu dop,
Tainele sfintului Clir
Cerind plicuri de clondir.
Însă Iov, ca să cunoască,
Scoase dopul lung de iască
Și ștafeta, și-a citit.
Ca pe un nefericit,
Duhu Rău l-a ispitit
Și-a pierdut prin frunză, bietul,
Astupușul și biletul,
Și i-a dus Vlădichii n poală,
Pe la toacă, sticla goală.
De isprava neiertată
A fost tras la judecată
Și avu neobrăzare,
Fețelor judecătoare
Care caută lumină,
Să le spuie: — « Nu s de vină »
Și că sticla era plină
Cu spirt bun de tescovină.
— « Vă întreb acum frumos, —
Zise trist și proestos, —
Ce pedeapsă se cuvine,
Să se vindece mai bine,
Unui frate mincinos? »

Și să mai cutez să spun
Că Nichifor bea tutun?
Și că are și-o lulea,
Pe la sîn, pe undeva?
Și un amnar
Cu brăcinar?
Nimeni însă, la dovadă,
Nu-i mai iute de tăgadă;
Împrejurul gurii, barba
L-a îngălbenit ca iarba.
A răspuns că la mijlòc
E că suflă noaptea n foc
Înfundat. — « Fire-ai să fii!
Deștele țis stacojii ».
— « Am umblat cu un chibrit, —
Răspundea, — și le-am pirlit. »
— « Ori că mi pute mie, òr' că
Puți matale a mahorcă. »
El răspuns da orișicui
Că așa e suflul lui.

Tit fu prins în buzunar
Cu o bucată de zahar.
— « Nu minți, că e n zadar! »
— « Nu pricep și sînt mirat, —
Zise Tit și s-a jurat. —
Totuș, nu știu cine, ncalte,
Mi-a furat pe celelalte. »
Tiron își pitea o dată
Și n papuci cîte o bucată,
Și de zahăr cît mîncase
Pe furiș, se îngărășase.
Scuturîndu-i casa, tinda,
Cosma i-a furat oglinda
Marelui Mitropolit,
Foarfeca de potrivit

Și o grămadă
De borcane cu pomadă.
O avea
Spinzurată de curea
Și se mai uita în ea,
Cum îi sta când porunca
Și când binecuvînta,
Zvelt și sprinten pe tîrlig,
Cu trei degete cîrlig.
Alifile străbune,
Mă gîndesc, cu plecăciune,
Că-i slujeau de tîns și tras
Cutele de pe la nas,
Că Înnaltul Prea Sfințit
Cam era nițel zbîrcit,
Însă foarte îngrijit,
Mirosind, ca o duduie,
A căpșuni și a gutuie.
Vroia Cosma să se vadă
De-i frumos și el o dată.
Și-a ciuntit cîte o ață
Din zuluși și din mustață,
Căci, nu-i fie de deochi,
Îi da barba pînă'n ochi.
Trecînd jos de cingătoare,
Unghiile la picioare
Cum se taie a uitat.
Foarfeca l-a înțepat.
S-a rănit și a țipat,
Și sărînd pe un călcîi
S-a dat el de gol întii.

Rele, mari, necugetate
Sînt asemenea păcate,
Și piticii s-au jurat
Să nu cadă'ntru păcat.

Cresc cît vor, și nu-i nimica,
Barba, unghiile, chica,
Dar opresc blestème grele
Să le ciopîrțești pre ele.
Mai ales atunci cînd n-ai
Nici un foarfec să le tai.

Judecata, într'un glas,
L-a legat, l-a tîns și ras.

Toate faptele acestea
Nu cinstesc prea mult povestea,
Că piticii nu s buni toți,
Și între ei mai sînt și hoți.
Cîte unii ntr-o ureche
Nu s pitici din vremea veche.
Pripășii de joi, de vineri,
Unii sînt prea cruzi și tineri.
Nici n-au nouăzeci de ani,
Încă pui, încă juncani.
De-abia pe la două sute,
Cînd bărbia face cute
Și sînt plini ca niște saci,
Grași ca niște cozonaci,
Falnici ca niște bureți,
Poți să zici că sînt băieți,
Și de nu s-ar fi jurat,
Că s flacăi de însurat.
Să nu-l uit de zugrăvit
Pe sfîntul Mitropolit.
Părul lui, cu valuri crețe
Pînă'n șold, e-o frumusețe,
Pieptănat de o răgace
Cu un spic, după ce coace,

Ori de mei, ori de săcară,
Pus deoparte de cu vară.
De altfel, gizele din iarbă
Poartă grije mult de barbă.
Barba Marelui Pitic
Trasă-i ca din borangic
Și-i îmbracă pieptu-n zale
Cu odajdia ei moale.
Dumnezeu cel nepătruns,
Dându-i tron înalt, la uns.
Lăsatărit cu un hrisov,
Scris cu slove de ceaslov,
În cerescul lui cerdac,
Pe o coaje de copac.
I la scris cu vorbe ncete
Și strivite cu pecete.

Poate acum ai vrea să știi
În ce anume sihăstriei
Și anume cam pe unde
Mînăstirea se ascunde;
Din pădurea cu pitici,
Nu o prea zăresc de aici.
Să mai lași întîi, nițel,
Să-l întreb și pe cățel,
Să mă gîdîl la cucui,
Și pe urmă o să spui;
Să mă scarpin după ceafă.
Nu spui bine, nu mi dai leafă.
Vezi, cățelul știe bine,
Că a fost la drum cu mine,
Mă păzit și ajutat.
Am mîncat și am răbdat
Și am dus greul împreună,
Pe timp bun și pe furtună,
Ghemuiți într-un culcuș,
Cum dormim de atunci și acuș.

E pitic și el, dar treaz,
Fără frică și viteaz.
Fără el, jur pe ce am,
Nu mai știu ce mă făceam.
Mă mînca vrun crocodel,
Vrun păianjen, fără el,
Iar cucuiele dentăi,
Cu vîrf bont și vînătăi,
Își aduc mai bine aminte,
Fără snoave și cuvinte,
Ce am făcut și ce am umblat
Pînă ce le am căpătat.

Uite, te-aș putea îndrepta,
Însă doar pe Dumneata,
Și sînt foarte ncredințat
Că o dată îndreptat
Nu ai să dai învățătură
Orișicui și mură-n gură.
Prin urmare,
În pădurea ceea mare
Iarna-i cald, vara răcoare.
Făgii sînt atît de nalți
Cum n-au fost și nu s ceilalți,
Și podesc o bagdadie
Peste întreaga împărăție.
Codru-nchis, ca-ntr-o odaie,
Nu-l ajunge pic de ploaie.
Am iernat și am căscat
Numai pe pămînt uscat.
Că de-ar fi noroi, ca-n lume,
Nu le-ar mai păsa de glume
Cuvioșilor din schit,
Ci s-ar fi ndeletnicit,
Toată ziua, toată viața,
Cum se crapă dimineața,

Să-și radă pingelele,
Să-și spele obielele
Și să-și frece cioarecii,
Alergînd ca șoarecii;
Că venind, din întîmplare,
Marele la cercetare,
Din mai-marii, cel mai mare,
Cum îi zic piticii, «Tata»,
Să-i vadă curați și gata.
Pe cărări și pe șosea,
Unde-ai fi, unde-ai călca,
La ntunic, la lumină,
Umbli ca pe rogojină,
Și ție dulce la picioare
Toată țara umblătoare.
Pardosită cu covoare
Și cu preși
Subt copacii mari și deși,
Zic și temnicerii că
Ești ca în biserică.

Ca să-ajungi pe drum, mai iute,
Rupi cinci tălpi și trei căpute,
Dar ajungi neapărat
Într-o zi la scăpătat,
Însetat și nemîncat.
Pîntecul, lipit de spate,
Ți-a scăzut la jumătate.
Iei în tolba din spinare,
Răzimată-n cingătoare,
Straie, pîine, brînză, nuci,
Dar mai trebui' s-o și duci.
Chibzuit și gospodar,
Eu mi-am luat și un măgar,
Cugetînd ca prin pășuni
Să ajung în șase luni.

Dar pășune și livezi
Nicăirea nu le vezi
Și-ar fi fost ca, la măgar,
Să înham și un hambar,
Ca să aivă ce mînca
Pe drum și Domnia Sa.
N-am ajuns să fac nimic
(Cu măgarul, vreau să zic).
Un măgar, părerea mea,
La drum lung e o belea.
Trebuie să-i arăt
De ntors și calea ndărăt.
Drumul meu ducea de-acasă
Pe dindos, pe lîngă casă.
Întîi o apuci așa,
Patru poștii și ceva,
Și o iei pe lîngă dîmb,
Unde-l taie podul strîmb.
Nu lua ceas, nu măsură
Calea, timpul, nu cumva
Să te sperii ce-n răs-păr
Merge vremea ntr-adevăr.
Ai să dai de-o apă mare,
Fără pod și trecătoare,
De un vînt în curmeziș,
De cenușe, de prundiș,
Pe alocuri, cîmpul gol
E de clei și de nămol.
Nici nu simți ce fel și unde
Talpa stă să se scufunde,
Și, sorbit încet în prund,
Mîlul te trage la fund.
Am găsit, muncită-n glod,
O mulțime de norod,
Răstignită-n huma moale,
Neputînd să se mai scoale,
Și la fiecă-n cercare
Încleștată și mai tare.

Țara, după cum vedem,
Ompresoară un blestêm,
Și nămolurile scad,
Uneori, pînă la iad.
Broaștele, cît niște vite,
Dau din coarne și copite.
Drăgălașii, mititeii
Mormoloci, sînt cît purceii.
Dar un bivol șchiop, corcit,
Două nopți m-a fugărit.
Ducă-se și să se ducă,
Poate-a fost vre o nălucă
Neagră, și, se vede treaba,
Că am alergat degeaba.
A venit încoa și un țap,
Să mă bat cu el în cap.
Nu cred rău că vrut să-mi facă.
Îi ardea și lui de joacă.
Dar de teamă de cucuie
M-am făcut să-l văd că nu e.
Un țînțar cît un ierete
Mult și el de furcă-mi dete.
Muștele erau cu barbă.
M-am lovit de-o vacă oarbă,
M-am împiedecat de-o sfoară
Cu trei capete și-o ghiară.
Namile, dihăanii multe,
Cît de lungi, pe-atît de slute,
Mișunau necunoscute.
Un păianjen cît un om
Avea ramuri mari, de pom;
Ața lui, din nod în nod,
Se-ntindea cît un năvod.
Peștele din apă, parcă,
Era, Doamne! cît o barcă
Și ieșea din rîu la soare.
Am văzut o lipitoare
Și mai neagră și mai mare.

Ce ciudat e, poți să zici,
Ca o țară de pitici
Să înceapă, la doi pași,
Cun ținut de uriași!
Într-un basm de mai tîrziu
M-am și pus de gînd să scriu
Cum se cheamă fiecare
Lighioană și-arătare,
Că e bine să le-nveți
Să le spui și la băieți.

Însă fie cum o fi,
Poate că m-aș răzgîndi.
Ce să cauți, tu, voinic,
Negreșit, dar încă mic,
Să iei drumul prin pustii,
Cu strigoi și cu stafii,
Să te-ncurci pe unde ies,
Din birloagele de șes,
Soiurile de jivine
Care m-au pîndit pe mine?
Eu mai bine țiaș fi dat,
Răzgîndindu-mă, un sfat.
La întinde-te colea,
Pe un puf de canapea,
Să auzi povestea mea.
Căci de-aceea sînt povești,
Ca să nu te ostenești
Decît cel puțin să caști
Seara, de Crăciun și Paști,
Și să-ascuți, pe adormite,
Lucruri nemaipomenite.

Cît privește sfînta slujbă,
E mai mare avă Cujbă,

Protosinghelul bătrîn,
Vechi unchiaş, oleacă spîn,
Cam ursuz şi, nu degeaba,
Poreclit în schituri « Baba ».
A se şti, e legiuit
Aspru, slujbele din schit,
Buche, buchi, pe dinafară:
O vecernie de seară,
O utrenie de noapte,
O molitvă, pe la şapte,
Cu citiri în liturghie
Şi un acătist la chilie.
Tipicarul, canonarhul
Şi Chiril iclisiarhul
Rînduiesc şi în paraclis
Să se cînte cum stă scris,
Fără ca, de nerăbdare,
Să se sară din tropare,
Ori, cu gîndul mai buimac,
Să se piardă un condac,
Ori să-ţi scape din vedere
Poftoreala ce se cere.
Că în Minee, se citeşte
Subt stihire: « Poftoreşte »,
Ca să cînţi de două ori,
După sfinţi şi sărbători,
Rugăciunea cuvîntată
Nu se prinde dintr-o dată,
Şi lui Dumnezeu îi place,
Dintre norii de cojoace
Şi de pături, să asculte
Poftoreli oricît de multe.

Datinile din bunici,
Din pitici în străpitici
Au trecut din viaţă în viaţă
Şi piticii le învaţă.

Zece ani de ascultare,
La corvezi cu clacă mare.
Întîi mătură şi spală.
Fierbe rufele într-o oală.
Toată noaptea, pîn' la ziuă,
Bate păpuşoiu-n piuă,
De mălai şi mămăligă,
Pînă, bietul, se ncovrigă.
Iar în zori, cu o căldare,
Cară apa din izvoare.
Obosit de neodihnă,
Cade-n deal şi doarme-n tihnă,
Şi-l trezeşte, cînd îl doare,
Numai pofta de mîncare.

Unii spală obştea toată,
Care aşteaptă dezbrăcată.
O cămaşe mai purtată
Trebuie mai mult frecată,
Şi nădragii au de scos
Din fund zbenghiul de prisos.
Iar într-un pînjeniş,
Cam ascuns, cam pe furiş,
Stau ciorapii la uscat.
Cinci duzini: le-am numărat.
Şi piticii suflă-n foale
Goi şi în picioarele goale.
Cu căpută şi carîmb
Un ciorap, pe sfoară, strîmb,
Pus la rînd cu alte ţoale,
Cît păstaia-i, de fasoale.
Şi cămeşile-s ca nişte
Fluturi, daţi în vînt să mişte,
Şi batisteles, să zic,
Ca de nasul de pitic,

Roșcovan ca'n luna mai,
Dar umflat de guturai.
(Pentru troahnă singur leacul
Pus în nară e bumbacul.)

Parcă, pe frînghii, ițarii
Și i-au lepădat țînțarii,
Știi, țînțari cu coapsa'n dungă,
Încrețiți din sîrmă lungă.
Fiecare dolofan
Are dreptul de golan
La două rînduri pe an,
Și de Paști și de Crăciun,
Cu o turtă cu magiun.
O giubea și o curea
Și o scurteică scurtă, scurtă,
Pînă la juma de burtă.
Dar cum pielea s'a scumpit,
Cizma merge la cîrpit.
O pereche de bocanci
Noi iei nici cu patru franci.
De cînd ține schitul minte
Nu tocit o încălțăminte,
Și prin iarba ceea moale, și
Bine cu tălpile goale.

De ce ar sta spălătoria
Rînd în rînd cu croitoria,
Și de ce, dacă te'mbraci,
Treci alături, la cîrpati?
Pentru că așa ți-e dat
Dacă ești pitic curat.
Sute de croitori descos
Și cos nasturii de os,

Peticile între picioare
Și la alte mădulare.
Acele aleargă iute,
Duste, vino, vino, duste.
Un croitor mai priceput
Drege de la început
La mașina de cusut.
Culcă pe pitic subt ac,
Coase de-a dreptul pe crac.
Îl dă jos, se suie altul.
Numai unul, Toma psaltul,
Fuse odată vătămat
De mașină, și a strigat,
Și nădragul, a venit
Vraciul de la dezlipit
Și a pus un plasture
Pielei de subt nasture.

Însă, pînă una, alta,
Ici e rîul, còlea balta:
Toți fac baie.
Mai bătrîinii în copaie,
La odaie.
Cei mai leneși își aduc
Apă'n gură, cu clăbuc,
Și făcîndu-și gura cep,
A se linciuri încep,
De parcă sar fi spălat,
Cum e vorba, cu scuipat.
Asta'n limba lor peltică și
Morfoleală de pisică.
Strînși ca rațele, la ploaie,
Cei mai grași se scaldă'n straie,
Neputînd să se dezbrace
De seu mult, ca de o găoace.
Bălăcesc, și unii'nnoată
Într'un lac nimica toată,

Iar duhovnicul Ilie,
Pe un fund de farfurie.
Unuși scaldă trupul sfînt
În ghiveciul de pămînt.
Într-o strachină mai rece
Era altul să se nece,
Și un frate, mai de soi,
Scufundîndu-se într-un țoi,
A rămas în el, băiete,
Și a crescut, un an ori doi,
Mare cît un castravete.

Ceasul ajungînd la semn
Bate toaca n fier și n lemn.
Lemnul cel dintîi se roagă,
Ciocănit mărunt pe doagă
Cu un ciot cît o lulea,
Pentru cine mai dormea.
Că piticii, mulți dorm duși
Prin gutui și corcoduși,
Și visînd, precum se știe,
La cereasca mpărăție.
Cască a lene și se ntind,
Somnul dulce jinduind
Și, frecîndu-se la ochi,
Nu le fie de deochi,
Bosumflați că ia sfîrșit
Visul nemaîimplinit.
Visul întrerupt își lasă
Toată viața somnoroasă.
Unul cade ca din grindă,
Ca o ghindă.
Unul se gătea să caște
Și, sfiit de niște broaște,
A rămas nemaicăscat
Și, în schimb, s-a scărpinat.

Din pomi, calea cea mai scurtă,
O iau cei mai mulți pe burtă,
Dar și așa, din crăci în crăci,
Încurcați în cămilăfci
Și greoi ca niște ploști,
Nici prea teferi, nici prea proști,
Tot ajung să se scoboare
Și să cadă în picioare.
Un pitic mai gros e șchiop,
Dar în treaptăi protopop,
Stavrofor sau mitrofor.
E mai scurt de un picior,
Și ciubotele, la ducă,
Îl sucesc și îl hurducă.
Cîrja e, din subsuoară,
Cît călușul de vioară.
O metanie de lînă
Îi atîrnă de o mînă.
În dulamă și giubea
Calcă rău, pășind abia,
Dar cu cine se ntîlnește
Zice ncet: — « Blagoslovește! »

Auzind și ea chemarea,
Toacă și ciocănitorea.
Clopotul de după miezul
Noptii îl trage huhurezul.
Pupăza și țintizoiul
Bat în zimți cu pițigoiul,
În tot ceasul rugăciunii
Bat bondarii și tăunii,
Și în zbor de roiuri cheamă
Ca un mîrmur de aramă.

Închinînd la strana goală,
Unde șade nevăzut
Cel ce a fost dintru-nceput,
Intră-n strană sau se scoală
Doisprezece arhimandriți
Și duhovnici preasfințiți.
Tot soborul e în păr
Și-i sobor într-adevăr,
Un sinod adevărat,
Scuturat și periat,
Desfăcut ca din cutie
Cu pitici de jucărie.
Fiecarele avea
Papură de catifea
Pentru tălpile lui sfinte
Din sfințite încălțăminte.
Bărbile au un miròs
De maslin și tiparos,
De sulfină și de nufăr,
Ca un vâl păstrat în cufăr,
Alb, de cînepă și in.
Au zis de trei ori: —« Amin! »
Un diacon dă tămîie
Împrejur, de pe călcîie,
Și, făcînd închinăciune,
Iese ceață din tăciune,
Rotogoale, și se suie,
Sunînd lanțul, din cățuie.
Lanțurile, cîteșitrei,
Greieri au în clopoței.

Psaltul mare, Ioil,
A venit la schit copil,
Și acum îi țin copiii
Isonle liturghiii,
Grămădiți la strana lui
Ca un stol de niște pui.

Corul, cînd se potrivește,
Cîntă: « Doamne miluiește »
Și îngînă fiștecare
Glas: « Prea Sfîntă Născătoare ».

În altar e-o intrătură
Pentru cuminecătură.
Un potir cît o zorea
E cu stea de peruzea.
Procovețe-n
Patru fețe.
O ripidă de mătase,
Cusături de flori frumoase.
O prescură-n coaje moale,
În chip de patru paftale.
O frămîntă și o coc
Schivnicii de la mitoc.
Vinul stoarce-n poloboace
Iosif mutul, care-l face.
Însă cheia de la beci,
Cu butoaie mari și reci,
E la stareț, pe verigă,
Și piticii nu mai strigă,
Cerînd altă cheazășie,
Ca pe vreme de urgie,
Cînd din pivniță se-nfruptă
Cei mai năzdrăvani la luptă,
Stingînd vinul și rachiul.
Subt Ghervasie Șașiu,
Stareț rău și cu nărav,
Și șașiu, dar și gîngav,
Douăzeci de gîligani
Au secat în patru ani
Zăcătorile, păstrate
De cinci veacuri în cetate,
Pe cînd obștea lua în gură
Într-un an o picătură
Doar în cuminecătură.

Un pitic nedreptățit
Cu mai mulți s-a chibzuit,
Necăjiți de-atîta post,
Să-i dea postului de rost.
Au aflat un meșteșug
Căptușit cu beteșug.
Frigurile, cînd și cînd,
Îi cam scutură, pe rînd,
Îi apucă, cete, cete,
Ba cu tremur, ba cu sete,
Și gîtlejul live uscat
Pîn' la fund, pînă'n ficat.
Niște junghiuri îi cam taie
Și-i frămîntă'n măruntaie.
Doftoria mai creștină
E ciocanul cu prăștină,
Însă fără de aghiazmă:
Cea mai dulce cataplazmă.
Vezi, aghiazma, nicidecum
N-are gust nițel de fum,
Și n-duce alinare
La oricare mădulare,
Fără numai sufletește.
Nici n-o guști, că se stropește.
Dar de suflet, fiecare
Nu prea se mai bolnăvește.
Cu o sticlă de ispravă
Obștea n-ar mai fi bolnavă,
Și-i păcat că'n săptămînă
Nu-i stă cheia la'ndemînă.

Vinul are așezămînt
Cît e trup și sînge sfînt,
Că se face preschimbare
Printr-o binecuvîntare.
Ce e sînge și e trup
E ca fagurii din stup.

Turta-i turtă, vinul vin:
Îl sorb tot și-ntîi mă'nchin.
Cîte un pitic mai fură
Din cuptor cîte-o prescură,
Și cu vin de două dește
Mai ades se împărtașește,
La chilie, umilit,
Ca un vechi arhimandrit,
Cu toate că, mai pe scurt,
Trasun sticlă nu e furt.

Nu se știe veștmîntarul
Undeși mîngîie amarul,
La ce schit, în mare taină.
Căci aduce pe subt haină,
Încrunat dintr-o sprînceană,
Cît un pui, o damigeană.
Cînd îl vezi, cam după prînz,
Are niște ochi de mînz
Și zîmbește'ntr-ale sale
Gînduri, șovăind agale.
Puțintel aprins la față,
Anteriul i se agață
Cînd de cîolo, cînd de ici,
Între ștevii și urzici.

Știu în sinea ta ce zici:
Din pitici cum ies pitici?
De la icre, sau din ouă,
Sau din ele amîndouă?
Lucrul ăsta lam uitat.
Bine că m'ai întreat
Și-o să spui adevărat.

Am băgat în schit de seamă
Că piticii nu au mamă
Și nici tată,
Niciodată;
Nici neveste:
Rânduiala așa este.
Tainele neînțelese
N-au făcut piticărese.
Fuste la pitici și fete
Făcătorul nu le dete,
'Cigăi toaca să-i ucigă!

Eu îi fac din mămăligă.
Dacă vrei și dumneata
Un pitic a încerca,
Dacă vrei pitici să faci,
Ia aluat de cozonaci
Și învață de la mine.
Seama ia să iasă bine.
Ia alune dele mici,
Potrivite pe pitici.
Pui de toate ntr-o căldare
Și presări cu scortîșoare.
Pui și un praf, nițel, de sare.
Dacă iese spuma n clocot,
Și a bătut un ceas de clopot,
Pregătești, fără zăbavă,
Și cuptorul pentru tavă,
Mai ungînd și cu lipici.
Și ies tocmai opt pitici.
Asta-i legea, opt odată,
Cu barba nepieptănată;
Nici mai mulți, nici mai puțini,
Toți voinici și toți creștini.

De-ar ieși un musulman,
Îl torni iarăș în cazan
Și mai dă nițel în fierț,
Leșind un pitic pe sfert.

Eu, mai leneș, cu ciauul,
Fac odată cite unul.
Mai pui și o linguriță
De tahîn, și lămîiță.
Și mai am un mijloc bun:
Pui mahorcă, pui tutun,
Cum îi vreau, mai roșcovani,
Mai bălani ori mai țigani.
Pînă-i gata o fiertură,
Mai citesc și din Scriptură.

Greutatea-i la alune
Și să fie toate bune,
Că de este miezul sec
Iese un pitic zevzec.
Și mai e o greutate
Lîngă celelalte toate:
Cum se face alifia
Sau lipiciul. Datoria-i
Să se prindă negreșit. . .
Uite, vezi, nu m'am gîndit. . .
Toate cele, mărunțele,
Le am scrise pe o piele
Și o să încerc să mă silesc
Șlova să le-o deslușesc.
O să vezi cum or să-ți iasă
Tot pitici de-ai mici prin casă,
Din dulap, de prin umbrele,
Agățați printre perdele,
Valvîrtej pe canapele,

Grămădiți peste pisici,
Mii și sute de pitici,
Și la tine, mulți în pat,
La sărit și gîdilat.
Pe cafeaua ta, cu lapte,
Or să tabere vreo șapte,
Ca să-ți pape și smîntîna,
Virînd limba, băgînd mîna,
Mierea, cornul, prăjitura,
Și furîndu-le cu gura.

Dar motanii's niște fiare
Cu cîrlige și cu ghiare.
Pune-i botniță pisicii,
Că-ți mănîncă toți piticii.

Schiturile, cîteodată,
Au o zi de judecată.
Pe o ușă din pridvor
Scrie mare: « Consistor ».
Starețul, suindu-i scara,
Strînge-n șold cu subsuoara
Cartea groasă, de canoane.
Grămăticul, cu creioane,
Gumă, pană și cerneală,
Pune-n sală rînduială.
Cînd începe judecata,
Rînduiala este gata.
Bate-n talger de aramă,
A deschis din cataramă
Vechea pravilă, și bagă
Între foi cîteo zăloagă,
Petice de patrafir.
Din tavan, un musafir,
O maimuță cît un nod,
Depănîndu-se din pod,

Joacă-n gol, pe sus, ca naiba.
A văzut o muscă, zgaiba,
Și se lasă
Pe o diră de mătăasă.

Fața cea mai cuvioasă
Răsfoiește-n cot, pe masă,
Și, din cînd în cînd, își plimbă
Două degete pe limbă.
A scrutat pe păcătos,
Care-și lasă ochii-n jos,
Un pîrlit, un venetic.
Numele lui: Calinic.
Vinovat e, se-nțelege,
De o grea fărădelege.
Fapta lui își cere prețul.
A citit întîi citețul:
— « Era la bucătărie
Și venea din chelărie.
Luînd o strachină, nici vorbă,
Din rîntașul pentru ciorbă,
Îa vărsat-o pe chelie
Cuviosului Ilie »,
Care-i martor și-i de față,
Plin de seu ca de-o mătreață.
Barba-i e, de la gîtlej
Pîn' la nas, ca un vîrtej,
Prinsă parcă-ntr-o sfîrlează.
— « Ce-ai făcut nici nu cutează
Gura noastră să grăiască »,
Spuse vocea stăretească.
Sfetnicul mai vechi din Sfat
E ciupit, ca de vărsat,
Din greșeală împușcat,
Într-un pom cu mult vînat,
Cu alice.
Se apleacă-ncoa și zice

(Șoaptă cu mâna la gură):
—« Parcă-i scos dintr-o untură ».
Sfetnicul din stînga pare
Că-i cu el de o părere,
Însă starețul le cere
Pedepsiri pilduitoare
Și s-a întors zicînd: —« Ești prost!
Povestește cum a fost. »
Vinovatul e zugrav,
Dar și dînsul tot gîngăv.
Se silește și se luptă
Cu un cîlț de vorbă ruptă
Și dă gîndul, pînă-l scoate
Bîlbîit pe jumătate,
Și mai mult din mîini și coate
Să grăiască dacă poate,
Iar de cum a început
Adunarea a priceput,
Și toți ziseră deodată:
—« Judecata-i luminată ».

Tace molcom toată sala
Cît se face chibzuiala.
Pe subt masă Consistorul
Chibzuieste cu piciorul
Și se calcă pe picioare,
Drept răspuns și întrebare.
—« Fii, părinte, serios »,
Zise-n colț un proestos.
Dar osînda întîrzie,
Fîndcă starețul nu știe
Cine i-a întors pe dos
Cartea, și cu susu-n jos,
Și tocmai atunci, ca dracul,
I-a pierit și comanacul.

Hotărîrea, în sfîrșit,
E citită liniștit.
Comanacul s-a găsit.
—« Aruncat-am, frate, sorții
Și ești dat de-acuma morții.
Mort vei fi între cei vii,
Asta trebuie s-o știi.
Să n-ai poftă de mîncare
De cinci ori nămiaza mare.
Să mănînci de la cazan.
Drept e, frate Damian? »
—« N-am văzut nicicînd mai dreaptă
Judecată înțeleaptă »,
A răspuns cel întreat.
Iar ceilalți: —« Adevărat! »
—« Între frați vei fi străin
Și-ți tai porția de vin.
Dar fînd mort, ești totuș viu:
Te întărc și de rachiu.
Nu-ți mai las de-acum putere
Nici să lingi un strop de miere.
Să te-nțepe toți ciulinii!
Să-ți dea coate toți vecinii!
Și sticleții să te ciupe! »
Viespile să mi te pupes! »
Și mai zise: —« Calinic
Vrednic nu-i de-a fi pitic ».
Și mai zise glasul iară:
—« Scoateți-l pe mort afară »,
Către patru sprîncenați
Gîzi, călăi și crunți gealați.

Dar legat, după osînda,
Nu-i fu inima mai blîndă
Celui scos din porție,
Deși el cu morții e.

Pocăință, remușcare
Ticălosul nu mai are.
—« Tare-mi pare-acuma rău
Ca fost blid, și nu hîrdău »,
Zise el, rîzînd în sine,
Fără urmă de rușine.

Cît de bun ai vrea să ieși,
Scorțișoara dă și greș.

Toți piticii cărturari
Poartă brîu și ochelari,
Brîu încolăcit pe șale,
Ca la turci, peste pistoale.
Brîul duce, plin de pete,
Și cerneală și pecete,
Și într-un corn de ied mai duce
Și nisip, ca să usuce.
Slovele prea îngroșate
Trebuie cu el zvîntate,
Și nisip cînd nu mai ai
lei țărîină și presai.
Că la scrisul pe hîrtie
Pana nu prea vrea să scrie.
Dai din limbă, strîmbi din gură,
Iese și o zmîngălitură;
Mai întingi, mai pui, mai pici.
Tot așa-i și la pitici.
Nemînjiți ca să rămîie
Dau cu sare de lămîie.
Ochelarii de urechi
Agățați cu sîrme vechi.
Cad pe nas ca o brățară
Și mai legi și cu o sfoară,
Dedesubt, din comanac.
Lucru de pitic sărac.

Cărturarii din pitici,
Cei mai tineri și mai mici,
Și-au făcut și obiceiul
Să nu scrie cu condeiul
Și, făcînd economie,
La cerneală și hîrtie,
Mîzgălesc păreții-n șir
Cu cărbuni și tibișir.
Un pitic vrînd să se joace
la pe stareț și îl face
Dinspre nas, și cîrn, pe zid.
Iconomul l-a păzit
Și l-a ncins, într-o hodaie,
Cu o mamă de bătaie.
Dar nepotolit cuvătît
L-a făcut și mai urît,
Cu cocoașe și cu rît
Și de rîsul tuturor.
Și-a fost dat la Consistor.
Pe de altă parte, toți,
Care nu s-veri și nepoți,
Se răzbună și murmură
Pe păretele din șură,
Murdărit cu cîte toate,
Pîri, măscări și ocări spurcate.
Tot ce nu s-a spus pe față
Scris e dis-de-dimineță.
De aceea cărturarii
Sînt subt pază ca tîlharii,
Căci un vîrf de scris pe scurt
Dă venin și doare mult,
Și o fărîmă de sudalmă
E mai rea decît o palmă.

Să mai spui? Să nu mai spui?
Nu-i în toana orișicui.
Măș gîndi, precum se cere,
Să gălesc o încheiere.
Că de-am ține-o tot așa,
O săjungem a căsca
Și eu cît și dumneata,
Ca în basmul cu cocoșu',
Basmul cu Cocoșu Roșu,
Și cu ochii tot mai mici
Ne-am trezi și noi pitici.

Mai e timp și altădată
Să vă spui povestea toată.

ADAM ȘI EVA

ADAM ȘI EVA

Urîndu-se singur în stihii,
A vrut și Dumnezeu să aibă'n cer copii
Și s-a gîndit din ce să-i facă,
Din borangic, argint sau promoroacă,
Frumoși, cinstiți, nevinovați.
Și puse-așezămîntul dintre frați.

Dar i-a ieșit cam somnoros și cam
Trîndăv și nărăvaș strămoșul meu Adam;
Că l-a făcut, cum am aflat,
Cu praf și nițeluș scuipat;
Ca să încerce dacă un altoi
De stea putea să prindă pe noroi,
Că, de urît, scuipînd în patru zări, stingher,
Făcuse și luminile din cer.

Dar iată că l-a nimerit,
Din pricina aluatului, greșit,
Și că Adam, întîiul fu
Al Domnului, ieșise, parcă, și zbanghiu.
Nu-i vorba, nici o poză nu ne-nvață
Cum ar fi fost omul dintîi la față.
Nici unda lacului nu l-a păstrat,
În care se-oglindea la scăpătat.

Puterea lui dumnezeiască,
Dormind mereu, căta săl mai trezească:
Ia rupt un os din coaste, cèva,
Şi-a zămislit-o şi pe Eva.

Mai poţi căsca de lene, iarăş,
Cînd ai o soră şi un tovarăş?
Sau luat de mîini şi au cutreierat
Grădina toată'n lung şi lat.

Să nu te miri că, şovăind şi mici,
Li se julea şi nasul prin urzici.

PARADISUL

Grădina se chemase Paradis şi Rai.
Acolo totdeauna i mai, —
Oftează Eva a pustiu,
Cînd povesteşte, mai tîrziu,
Copiilor ţinuţi în poală,
De cîte ori îi culcă şi îi spală, —
Acolo anul ţine, fără greş,
De la caise pînă la cireşi,
De la cireşe pînă la caise.

De două luni e anul, pare-mi-se,
Ba, mi se pare, nici de-atît.
Nui viscol, ger şi timp urît,
Doar poame bune, cu toptanul,
Cît e grădina şi cît ţine anul.

Un rîu de miere şi un rîu de lapte
Se împreunau în miazănoapte.
Şi am văzut şi altceva:
Bomboane'n flori şi gîrle de cafea,
Zahăr movili şi cornuri mari cu mac,
Stafide, nuci cu cozonac.

Puneai o chiflă şi ieşeau o mie,
Crescute cîte cinci pe o farfurie,
Cu frişcă şi nmuiate în sirop,
Cu rom o picătură ori un strop.
Ziceai în gînd şi, tăvi, nu mai ţiu minte,
Veneau pe fuga cu plăcinte,
Frigări cu pui intrau pe uşi,
Aduse de băieţi şi de păpuşi.

Peştii ieşeau, să întrebaţi pe tata,
Din iazuri, la dorinţă, copti de-a gata,
Şi alegeai, pe sus, orice friptură,
Şi se prăjea, prin aer, pîn' la gură.
Orice ai vrut şi jinduit
Era de ajuns să fi rîvnit.
Tata mişca numai sprînceana,
Şi vinul alerga cu damigeana.

Aşa era în Paradis. Păcat
Că lam pierdut şi nu am ascultat!

PORUNCA

Prin Rai copiii au dus-o foarte bine,
Cum ar fi dus-o orișicine,
Jucându-se cu gizele și iezii,
Care săreau pe mugurii livezii.

Nici: « Culcă-te devreme! » Nici:
« Te scoală! »

Nu era cine ține socoteală
Că întârzii, Adame, de la școală,
Că lecția s-o spui fără greșală,
Că, Eva, încă nici te-ai pieptănat
Și te găsește prinzul tot în pat.

Nimic, nici tați, nici mame, nici dădace,
Nici profesoară, rea ca o răgace,
Nici dascălul cu zgîrci în beregată,
Care să sîcîie băiatul și pe fată.
Totul era de glumă și de joacă
Și așteptai doar pomii să se coacă.

Dar ce-i veni într-o zi lui Dumnezeu,
Că se arătă încins în curcubeu
Și dete-nțiile porunci,
Aname ce-i iertat și nu e să mănînci.
— « Din pomul ăsta, Evo și Adame,
Să nu v-atingeți nicidecum de poame.
De unde nu, cunoașteți ce v-așteaptă:
Pedeapsa mea cea crîncenă și dreaptă. »

— « Ai auzit? »

— « Am auzit! »

— « Ce fel,

Că se mînie Domnul, însuș el? »

— « Mîie tare poftă, dragul meu, să gust
Tocmai din pomul ăla, plin de must. »

PĂCATUL

Pomul pe care Domnul îl oprise
Făcea de toate, și caise,
Smochine, chitre, pere moi și prune,
Care de cari mai grase și mai bune,
Castan cu fel de fel de crăci,
Cu flori, miresme și murmure. Căci
În Paradis se îmbinau deodată
Tot bunătăți din lumea toată.

Să nu te-ndemne gîndul: « Ia și papă »?
Să nu îți lase gura apă
Și să mai ții porunca mîinte
A sfîntului și bunului Părinte?
Înger să fii, și tot ți-ar fi dat brînci
Inima — vai! — să rupi și să mănînci,
Necum să fii băiat și fată,
La pomul care da și ciocolată.

Ei se uitau la poame, iar pe
Copac se-ncolăcise ispititorul șarpe,
Și ochii lui de mîță, aurii,
Îi împingeau să guste pe copii,

Care dădeau copacului tîrcoale,
Măcar din portocale;
Că se cojesc, mai mare dragul,
Nejerpelite cu briceagul.

Ce-or fi mîncat, ce nu vor fi mîncat,
Destul că au căzut în greu păcat.
Ba de abia atuncea, mi se pare,
Li s-a deschis mai bine pofta de mîncare
Și-au învățat în Raiul din pădure
De abia să sară legea și să fure.

PEDEAPSA

Credeau că Domnul e culcat
Și n-o să știe ce s-a întîmplat,
Că n-avea doară fluturii iscoade
La fiștecare soi de roade.

Ea, cam neroadă, dînsul, cam netot,
Nu se-ășteptau că Domnul vede tot;
Că ochiul lui deschis, într-adevăr,
Și depărtările le vede în răspăr.

Nici nu-nghițiseră ombucătură,
Cău și fost prinși cu ea în gură,
Și cel puțin nu apucase
Să puie poame-n sîn, vreo cinci sau șase.

El, Dumnezeu, venind în rotogoale,
În supărarea Prea Sfinției Sale
I-a luat de scurt, poruncile știute
Cum le-au călcat așa de iute.

Adam pe Eva lui o a pîrît,
Eva pe șarpe, care s-a tîrît.
Nici unul n-a voit s-aleagă,
Să-și ia asupra-și vina lui întreagă.

De mișelie, nu atît de furt,
Răspunsul aspru fu și scurt;
Că Dumnezeu lovește-ntotdeauna
Mai tare decît faptele minciuna.

Din Raiul dulce și din tihna bună
Domnul i-a dat afară, în furtună.

ADDENDA

RĂZBUNARE

M-au apăsât bătrînii și tinerii și cei
Cu vîrste-mplecticite, nici oameni, nici femei.
M-au apăsât nerozii, deștepții, cărturarii
Și micii, mijlociții și marii și mai-marii.

Toți cîți împăduchează icoanele și spurcă,
Fățarnici, treapta albă a cerului ce-l urcă,
Au șovăit că ochiul i-a prins și i-a-nțeleș,
Acolo unde cîrdul solemn era mai des.

Mormintelor spoite li s-a cojit spoiala,
S-a deslînat cuvîntul, a-ngălbenit cerneala,
Culoarea și accentul s-au stins și risipit,
Lovite de arsura surîsului acid.

Tu tulburi vîlmășagul pe prăzile mai bune,
Și haita gînditoare n-ai vrea să se răzbune,
Cînd singur dinaintea frăției te ridici
Și-i sîngeri fariseii și blînzii-ntorși pe bici?

ȚARA MEA

E un palat cum altul nui.
Te simți sfios când treci prin dreptul lui.
Se uită luna ncremenind la el
Clădit pe stâlpi înalți, cu capitel.
Împodobit cu zmalțuri și chenare
Se nvrte n aur, parcă după soare,
Și n frumusețea lui, pe veșnicie,
Parcă i lăsat pe panglici din Tărie.
Visai să ai în el o încăpere
Și un pat de odihnă moale, la durere,
Un șir de cărți pe masă și o lumină
Și trei felii de pâine pentru cină.
Când ai bătut în ușă, domnișorii
Strigau să se alunge cerșetorii
De dragoste, de duh și sănătate.
Și te au gonit cu biciul din cetate.

VIII ȘI MORȚII

O regulă te ndeamnă să nu scrii
Decît de bine despre vii,
Că lucrurile judecate
Trec pentru tine ntre păcate.
Porunca e să rabzi din greu,
Că judecata i a lui Dumnezeu.

Tot regula te ndeamnă să te porți
Sfios, cuviincios și cu cei morți.
Cau apăsă, cau prigonit
Stăpînii timpului, trăit
În plîsete și suferință,
Tu întărește te n credință
Și rabdă aprig, semenule meu,
Că i pedepsește bunul Dumnezeu. . .

De altfel, dogma nvață pe mișel
Că orice stăpînire i de la El,
Că focul, sîngele și fierul
I le a trimis spre pocăință cerul,
În numele săracului Hristos,
Și că s a nvrrednicit de ele cu prisos.
Îngenunchiat, bolnav și mut,
E singurul tău merit cunoscut,
Și pocăința ta îndătinată
E singura și marea ta răsplată.

Deci, morți și vii s-au înțeles
Să ocolească orișice proces,
Și unii pe ceilalți îi spală
Cu un principiu mistic de morală,
Și adevărul, astfel, îl înșeală,
Ca nu cumva să iasă la iveală.
Minciuna și fățărnicia
Și asigură atotputernicia.

UN CRITIC

Dădeam să-l ocolesc, dar m-a zărit
Și, năvălit cu dulcile tîrcoale,
M-a prins de braț și m-a vorbit smerit:
—« Știi cum citi-o cartea dumitale.

Emoția mă curmă, să mă ierți.
Am plîns și îți mulțumesc cum fost în stare.
De ani de zile ochii mei inerți
Nu mai știau ce este-o lăcrămare. »

M-am apărat și dam să fug, dar el
Mă-nțepenise bine-ntr-o vitrină.
Într-adevăr, dădusem chiar un fel
De carte, cum se zice, la lumină.

M-a dus așa, cu surle și urale,
De mă credeam purtat într-un convoi
De coruri și cădelniți monahale,
Și mă uitam în lături și-nnapoi,

Înfrișat să vadă orișicine,
În osanalele admirative,
Că le răbdam și mă priveau pe mine
Fierbințile lui mari superlative.

O laudă tîrîită te insultă.
Ocarăi mai primită, că nu ştie
Să gîdile trufia cu linsoare multă,
Făcînd cu tine-n gînd tovărăşie.

Nu înţeleg nici azi că m'am ţinut
Săud un ceas sinistra secătură,
Fără să-i pun bocancul în şezut
Şi să nu-i ard o palmă peste gură.

IDEALIST

Mă ia de braţ şi-n automobil.
Să scap de el nicum nu se mai poate.
E un savant, mă rog, şi-un imbecil,
Deci o superioritate.

Îşi iese din măsură şi din piele.
Dă sfaturi grave şi filosofează
Şi e fudul că mi-a'nşirat, mărgele,
Mărgăritare moi, de capră brează.

E doftor, mi se pare, în medicină.
Dar cînd sughite, bunăoară,
Se sperie, slăbeşte şi leşină
La gîndul car putea şi el să moară.

Începe fraza orişicînd cu: « Dacă
Aş fi », de pildă, mare peste blegi,
Ar şti ce trebuie să facă
Şi-ar îndrepta şi ţara, mă'nţelegi.

Lascul zicînd: « Din punctul de vedere »,
« Găsesc că », « deci » şi « prin urmare »,
« Momentul dat ». . . Urmează o tăcere
Şi-ntinde la chibrit şi o ţigare.

E psiholog și poliglot, de fel.
E mare cărturar și profesdr.
Ar fi un loc, făcut ca pentru el,
La un hotel, portar sau ajutor.

PRIETENUL SUFLETESC

Dacă-l întrebi de sănătate,
El stă cu buzele umflate.
Dacă-l oprești cumva la masă,
Zice că supa e prea grasă
Și, încă de la început,
Bucatele nu i-au plăcut.
Îi dai țigare și-l surprinzi
Crașteaptă să i-o și aprinzi.
Te întreabă cât câștigi din meserie
Și cât plătești semestrul de chirie.
Se pare că ar fi avut
Și gândul la un împrumut.
La urma urmei, dacă n-ai peșin,
Sar mulțumi cu mai puțin.
Zici «dumneata», el zice «tu»,
Zici «ba»,
El zice «da».
Nevastăta îi pare pricepută,
Dar, după față, cam trecută.
Nu știe ce-ai că ai albit
Și te găsește mai slăbit.
Cum te-nțelegi cu socrii și cu fata?
De unde-ai cumpărat cravata?
De mult nu se mai poartă cu dungi și picățele:
«De-i trece pe la mine, țiarăt pe ale mele».
«Mai scrii la vre o carte?»
«Ce te-ai mutat așa departe?»

De-ai sta'n oraș, ai fi'nțeleș
Că ar veni la masa ta mai des.
Ce te gîndești să faci la vară,
Că el și-o va petrece tot la țară.
Te uiți la ceas, că s'a făcut tîrziu.
Ce să-i mai dai să scapi? Vre un rachiu?
Dar vizita se prea lungește.
Să-i spui ceva răstit, mai romînește?
S'a ntunecat, se face unsprezece,
Și prietenul tău tot nu vrea să plece.
Nu prea se simte bine:
La noapte poate că ar dormi la tine.
Te scoli, te strîmbi, el stă, puțin îi pasă.
N-are măcar cei șapte ani de-acasă.

EPITAF

Plin de cîte racile,
A lins toate vacile.
Bivolită și catîrcă
L-au purtat dormind în cîrcă.

S'a spălat în loc de apă
Cu lapte proaspăt de iapă.
Ca să-și facă piele nouă,
A cerut găleți de rouă.

Dresuri, prafuri, alifii
L-au zgîit ochii de vii,
Și cu nas, cu ochi, cu tot,
Fața-i se făcuse bot.

HÎTRUL

Misaprinsei și eu o vatră
Într-o scorbură de piatră.
Moș Pârțag îmi dă tîrcoale
Cu o găleată cu bale.

De ce jarul meu sticlește
Dacă vatra lui mocnește?
Vetrele nis peste drum:
Eu fac jar, el scoate fum.

Nu mai are tinerețe
Moșul ca să mai învețe
Că'n văpaia vetrei mele
Am pus o poală cu stele
Și c'am luat pentru dogoare
Cocă, pe cîrlig, din soare.
Nu vrea-nvăț de nici un fel
De la mai meșter ca el.

Nicovala de-o aude,
Moș-ncepe să asude.
Galben, verde și dușman
Dă cu ochii de ciocan.

O scînteie sare-ncoace:
Se mînie de ce-i place
Și scuipînd s-o stingă, ea
Fuge și se face stea.
Și-i trec nădușelile
Toate căpușelile.

A venit cerbul domnesc
La mine să-l potcovesc.
Opt potcoave mici, de aur,
Ciocănite-au fost de faur.

Am bătut colți pădureți
La turmele de mistreți.
Lupii mîsau cerut măsele,
Zimbrii — frunți cu coarne grele.
A venit și Făt-Frumos,
Buzdugan să-i fac mai gros,
Și Ileana, doi cîrcei
De argint să-i fac. Cercei.
Și prin fierăria noastră
Trecu și luna albastră.

Hîtrule, nu e nici un
Mijloc să te mai îmbun?
Taica țiar drege și ție
Vreo chivără, vreo tichie,
Cînd ai vrea în arătare
Să ieși mîndru și călare.

CÎNTEC DE FAUR

Ce ți-i, moșule, ce vrei,
Că scuipi în cărbunii mei?
Te-am oprit, din vatra mea,
Să iei jar pentru lulea?
Vinovat îs, la țigare,
Că ți-ai fript unghia mare
Și că-m vîlvătaia creață
Ți-a luat foc și o musteață?
Te-am băgat în fum cu nasul,
Că nu-ți mai trecu necazul?

Moșule, țigan hain,
Ești o ploscă de venin,
Și unde tu-ți apeși piciorul
Lași duhoare, ca dihòrul,
Și, ca melcul, lasă bale
Podul palmelor matale.
Ai mînjit
Cînd ai iubit
Și împuți
Dacă săruți.
În văpaia dimineții
Faci otravă ca bureții.
Dumnezeu te-a blestemat
Să fii sterp și îngîmfat,
De nimic să nu ai parte,
Nici de viață, nici de moarte.

Pui altoi:
Iese puroi.
Semeni floare:
Parcă uzi cu apă tare.
Vița ta dă aguridă.
Pomul — viespe și omidă.
Săpi un puț, și apa seacă,
Nalți o cruce, face cracă.
Fierăstrăul ți-l încerci:
Mucegai tai și ciuperci.
Vrei să dai și tu pomană:
Crapă-n două o icoană.

Slavă Domnului, făcuși
Totdeauna tot ce vrăși.
Unde-mi bat undrelele
Ți-ai uscat obielele,
Unde-ascut săgețile
Tu-ți piepteni mustețile.
Scoabe, lacăte, țîțîni,
Eu le fac și tu mă-ngîni.
Fac belciuge, vrei verigi
Și mă ții de rău și strigi.
De fac săbii, tu vrei teci.
De fac una, vrei cincizeci.
Fac o teacă, vrei o spadă.
Fac un vîrf, ai vrea o coadă.
Fac tăiș, tu-l vrei știrbit,
Vrei fier bont, nu vrei cuțit.

Măre moșule Cutare,
Vatra mea nu-i scuipătoare,
Și de scuipi în jar aprins
Crezi cumva că lai și stins?

UITE-L, VINE

Uite-l, vine Bulibaşa.
În itari şi-a strîns cămaşa
Şi cu brîul pîntecele.
Vrea să-mi curme cîntecele,
Cu o ceată de golani,
Pe tutun şi gologani.
Am şi eu un biet păcat:
Cînt, potcoava cînd o bat,
Ca să iasă, iarnă, vară,
La copite mai uşoară.

Mîna-mi spînzură în jos,
Răzimată, pe baros,
Şi luleaua'n gură rîde.
Bulibaşa-i neam de gîde,
Şi golani, ajutoare,
Chibzuiesc să mă doboare.

Cinci cuţite dau sămpungă,
Țița fără să-mi ajungă.
Fiecare se repede,
Dînd cu nasul de perete.
Bulibaşa nimerește
Cu gingia drept în clește,
Și un țigan în pielea goală
Și-a spart gura'n nicovală.

Dar sau prins a se-nțelege
Că-i mai bine să mă lege,
Să-mi reteze beregata.

Sînt legat în lanțuri, gata,
Dar măntind nițel din trup
Și le rup.

Ei, mișei și păgubași,
Dau napoi cu cițiva pași.

Eu le fac o zicătoare:
Mă, cuțitul nu mă doare.
Cînd ai pus în brîu cuțit
Ori te lași, ori e ascuțit.

Lanțul lui — de-a surda strigă —
E de plumb de mămăligă.

Să fi fost țigani vreo zece.
L'am gonit cu apă rece.

TRANSFIGURARE

Pentru că am auzit
Că prin timp ai năpîrlit,
Ți-aș da'n dar o bidinea
Să-ți lipești chică din ea.

Cu barbete tinere
Ai fi ca un ginere,
Și mustățile de cneaz
Ți-ar da ifos de viteaz.

O prăjină'ntre picioare
Ți-ar ieși cam prin spinare,
Și o cobiliță'n vînt
Te-ar da'n leagăn, cînd și cînd.

Și măcar o să-ți rămîie
Drept statuie o momîie.

Numai că'n prăjină, sus,
N-ai să gemi că ești Isus
Și să plîngi în asfințit
Că te-au prins și răstignit.

VICLEIM

E-așa ieftină la mine
Blana gingașei hermine,
Cam înveșmîntat, cucoane,
Două sute de pogoane.

Dacă vrei și dumitale,
Pot să-ți dau vreo cinci mantale.
Și te-ai și putea alege
Ce-ai poftit, irod sau rege.

Eu, să-ți spui adevărat,
Aș avea în arătură
Un loc slobod de împărat,
Tocmai bun și pe măsură.

Miști doar subsuorile,
Ca să sperii ciorile.

Însă rogu-te, grăbește,
Că hermina se topește.

CEI FI ȘI TU?

Ce-i fi și tu și ce fel de jivină,
Că scormonești și tu-n lumină?
Încerci să zbori și-ajungi să sai
Ca gărgărița de mălai.
Ai vrea să cînți și zbieri:
N-ai glas, nici aripi, nici puteri.
Te-ai cuibărit pe undeva-ntr-o buche
Și stai în slovă strîns ca un păduche.
Ți s-a spusit hîrtia pe care umbli-n lat
Și vrînd să te înalți te-ai cocoșat.

Te-ai aud și-aș vrea să și te-ascult,
Dar bîzîitul tău nu ține mult
Și-o ia mereu de la-nceput,
Ca un sughiț, o tuse, un strănut.
Ai fi rîvnit să cînți, și-n rotogoale
Să crească larg și cîntecele tale.
Răsuful ți-este scurt și, întrerupte,
Fărîmele cu-ntregul de-a surda dau să lupte.

Mînia ți-o încerci ca un gîndac,
Și ți-o răzbuni, dar n-ai nici ac
Și nici venin în măruntaul dumitale.
Te-apăs cu talpa: ies nițele bale.

ROMANȚĂ

Am învățat odată cuvintele-mpreună.
Eu le adun cu pana: și pana ta le-adună.
Am înșirat șireaguri și stihuri amîndoi.
Par ale lui purtate, iar ale mele noi.

Pe strune cîntă și el, pe strune cînt și eu.
Eu cînt, așa-ntr-o doară, ca pentru Dumnezeu.
El îmi pîndește ghiersul cu scripca lui săracă.
Eu nu m-aiud. El, silnic, muncește să mă-ntreacă.

Din coarde și din graiuri, din slove și mărgele,
Au fost mai căutate la horă ale mele,
Și fetele, flăcăii le-au prins de la-nceput.
El a scrîșnit, a-ngălbenit și a gemut.

Văpaia stelei albe mi-a tras prin noapte drum.
Lumina lui firavă se-uneacă grea, de fum.
Trecea încet și viața, și el s-a judecat
Îmbătrînit, și-n suflet smerit și-ngenunchiat.

Fățarnică, vicleană, puhavă stîrpitură,
Neputincios stătuseși cu tălpile la gură,
Și unghiile-n carne gingia ți le-a ros,
Lipit de întuneric și zvîrcolit pe jos.

Încredințat că pana și omul au murit,
Caria îți rânjește și râde, în sfârșit.
E cam târziu. Veninul și el se oțățește,
Și zgîrciurile dure te țin în zece clește.

Nădăjduiai, călăul din temnițele mute
Cumva, pe neștiute, ghicind să te ajute.

În ziua când crezuseși că ți-ai vărsat amarul
Nu poți să faci cu omul nici cea făcut măgarul.

STRIGOI PRIBEAG

Dintre vrăjmașii tăi mai nempăcat,
Unul aține drumul la tot pasul,
Mai ticălos ca toți cîți n-au cruțat
Că te-ai născut, nici pîntecul, nici ceasul.

Slobodă iese luna din pămînt,
Și'n roua ei trăsare nouă floarea.
El nu putea să uite lucrul sfînt
Și'l turbură jignit asemănarea.

Îți dă tiptil ocoale de dihòr.
Ți-ar otrăvi odrasla și ți-ar pune
Foc în pătul, în staul și pridvor,
De nu și-ar teme mîna de tăciune.

Ai fi putut să ți'l agăți de șea,
Și roibul să'l tîrască'n țărna oarbă
Cu funia'nnotată de grumaz, așa,
Pîn' la tocirea oaselor de iarbă. . .

Dar noaptea'n vis, printre strigoi reci,
Vine smerit, și șoapta lui blajină
Îți face rugăciune să'l dezlegi
Și să'l mîngîi cu milă și lumină.

Și cînd, a doua zi, te nfruntă iar,
Îl lași să scuipe bale și scăpău,
Pentru că știi că sufletu-i murdar
Se îndoiește și că-i pare rău.

BILETE DE PAPAGAL

1

Frontul, slava mea enormă,
Mămbrăcat în uniformă,
Te rog, Domnule croitor,
Să mă faci fermecător.
Biceps gras și mādulare.
Vreau să defilez călare.

2

Ce mi tot vorbești de geniu și talent,
De capul prost, de cap inteligent?
Escrocherii, zorzoane de prisos.
Eu te-aș ruga să fii cuviincios.

3

Ești viteaz, te știu, și ai fost
Mai ales în adăpost.

4

Cînd traduci, pare că scrii,
Și cînd scrii, parcă traduci.
Ai plecat și parcă vii,
Ai sosit, parcă te duci.

Cînd ai fost, nici nu erai,
Nici măcar și nici niscai.
Ce destin fără de rost!
Azi, cînd vrei să fii, ai fost!

5

Nuș așa de fioros
Pe cît țip și fac urît,
Căci măntorc numaidecît
Și știu să fac și frumos.

6

Are-o fire minunată
Strălucitul meu amic.
Nu refuză niciodată,
Însă nici nu dă nimic...

7

Te nvață toți deștepții, scriind, ce-i poezie,
Dar scapă din vedere să nvețe nții să scrie.

DE ZIUA CĂRTURARULUI

Ești, cărturare, mîndru, destoinic și dibaci.
Cum te îmbraci de iute, așa te și dezbraci.
În cîteva costume ți-ai hotărît portretul
Și mpaci cu eleganță pe domnul cu valetul.

Înnalt, stufos și chipeș, șar zice, pe figură,
Că ai un pisc în suflet și oase de armură.
Călare pe o faimă severă, tu, frumos,
Urcai tîrîș, în zale, și scările dindos.

Nimic nu te ntîrzie, căci trebuie șaduni
În coiful tău cu pene bani, repede și buni.
Zgîrcit la judecată, aleasă ca din sită,
Cu gloria ești darnic, cînd lauda-i plătită.

Pitit subt jilțul moale, al fostului Șezut,
Putuși sluji de cîrpă stăpînului căzut,
Și acum o schimbi cu steagul, vîrgat,
cu dungi și stele.
Vei dovedi cu martori că lai purtat la piele.

CINE FUGE?

Cine fuge pe barieri,
Alergînd din răsputeri?
Are barba pînă'n brîu,
Cît un snop vărsat, de grîu,
Și cum fuge și se duce,
De subț barbă'i saltă'o cruce,
Pe un lanț de aur gros,
Ca să'i placă lui Hristos.
Aur gros de giuvaer,
Cu trei stele, ca pe cer,
Și căruța lui cu foc
Zbiară ca să'și facă loc,
Pe șoseaua cu grădini,
Peste gîște și găini.
Vrea să'ajungă cît mai iute,
Că palatul îi cam pute.
A primit înștiințare
Că sosesc din depărtare
Viespile de fier, pe sus.
Se'ndoieste, ca Isus
Să mai facă vreo minune,
Ca în timpurile bune,
Și grăbește a'și ascunde
Bine părțile rotunde.
Se pitește'n sat, la proști,
Cale de vreo patru poști.
Prea Sfințite Nicodime,
Patriarh de la Treime,

Proștii fără altă treabă
Se uimesc și se întrebă
Cum de'ți uiți în ceasul rău,
Omule'al lui Dumnezeu,
Cu năravuri boierești
Turma dată s'o păzești?
Binecuvîntata'și gură
Ți este plină de Scriptură,
Cîtă vreme, gras în ceafă,
Stai la troacă, lingă leafă,
Și ierți cîtemai păcate
Cu trei dește'ncîrligate.

EPITAF

N^ăa mîncat și n^ăa băut
Numai cîte n^ăo fi vrut,
Terci de zmîrc
Și muguri de tîrn cu sfîrc.

Numai momițe cu cimbru
N^ăa putut mînca, de zimbru.
Cînd a vrut și atare carne
Și a zdrelit gingia n coarne.

FOAIE VERDE LA PARIS

La Paris, între pahare,
Șed în coate, pe ziare,
Foști curteni și foști boieri,
Cîțiva buni stăpîni de ieri.
De cînd stau pe dinafară
Ei suspină după țară.
Că se nimeriră toți
Mari romîni și patrioți.
Doar o dat^ă au șovăit,
Cînd s^ău strîns și au fugit.
Cînd corabia se nneacă,
Șobolanii, droaie, pleacă.
Din pîrjol, ca de obicei,
Au tulit^ă o n cîrd și ei,
Cu o muscă pe căciulă,
Groasă n pîntec și sătulă.

Truda voastră, măi Ioane,
V^ăau cărat^ă o n geamantane,
S^ă ai bă să benchetuiască
Din sudoare romînească.
Tîlmăcită în valută,
A n cetat să le mai pută.
Gîndul li se abate n țară,
Însă hoitul, bunăoară,
S^ă au grăbit cu n tîietate
Să și l ia n străinătate;

Cel cu pipota mai mare
Să și-o puie la păstrare,
Unde sint, asigurate
Miliardele furate,
În depozite secrete,
Încă de pe cînd, băiete,
Se băteau în piept, la Moși,
Pentru glie și strămoși.
Strămoșiile și glia
Merg cu genealogia.
Poți fi mare patriot
Chiar de n-ai pierdut de tot
Sîsîitul pe silabă,
Moștenit de la tarabă.

Peste țări și peste ape
Ți-este țara mai aproape.
Scumpe fură toate celea,
Dar mai scumpă ți-este pielea.
L-ai văzut? Cînd să răspundă,
Au pierit într-o secundă,
Parcă nici n-ar mai fi fost.
Tu, loane, gol și prost,
Ai rămas pe brazda ta,
A plivi și secera.
Putregaiul de strînsură
Ajunsesse la coptură,
Și buboiul de pe oase,
Îngrășat cu vîrf, crăpase.
Haimanaua fără țară,
Pripășită și fugară,
Luînd trecutul cu chirie,
Și-a făcut și-o meserie:
Din senin și dintr-odată,
Se propune exilată.
Maimuțoii ciocioiești
S-au trezit în tren Bălcești.

— « Dați-ne cîte-o hîrtie,
În trei limbi, de mărturie,
Că în timpurile grele
N-am gîndit numai la piele
Și că ceasurile mari
Le-am trăit mîncînd dolari. »

Zice unul mai cu vază:
— « Știți că'n țară se votează? »
— « Știrea ne interesează. »
— « Aflu că poporul tot
Merge, om cu om, la vot,
Și, ce nu s-a pomenit
În răstimpul fericit,
Toată breasla, toți golanii,
Țîrgoveții și țărani,
În opinci și în obiele,
Și muierile, și ele,
Vizitii, grăjdari la noi,
Și ciobanii, de la oi.
Locul nostru, de acuș,
O să-l ia un lăcătuș.
Și-unui avocat samsar
Îi urmează un dogar.
Cum vedeți, mă rog frumos,
Lumea s-a întors pe dos. »

V-amintîți de țara bună?
Lucram bine împreună,
Pîn-a nu se-aprinde casa
Și-a o lua la sănătoasa,
Cu bănet și catrafuse,
Valvîrtej.
— « Ce bine fuse! »
— « Ne scui-pam, ne ocăram,
Dar ușor ne și-mpăcam. »

Pentru drepturi și putere,
Alergam după avere.
Cu o mie de pogoane
Nici nu-ți mai păsa, cucoane.
Cu o mie de hectare
Alegeai un domn mai mare,
Și cu patruzeci de mii,
Cu cirezi și herghelii,
Mori, țitei, păduri și sate
Și orișice, pe săturate,
Erai autoritate.
Ți-era voia respectată
În justiție și armată
Și îl numeai și îl scoteai,
Orișicînd, pe cine vrei,
Admirînd cum se nvrtește
Totul, tot, pe zece dește.
Și desigur, cei mai tineri,
Veri, nepoți, băieți și gineri,
Trebuiau încurajați
Să ajungă deputați,
Senatori, bărbați de stat.
Un mandat de deputat
Era, dragă, o arvună
Care merge dimpreună,
Ca vocala cu o consună.
Cu silabele „Buget“
Aveau dreptul, get beget,
Să se nfrupte din belșug,
Ca vițeeii, care sug.
Nu e țara lor, cînd vor?
Nu e maica, vaca lor?
Nu mai știu care netot
Născoci un singur vot,
Că acum, după răzbel,
Voturile sînt la fel.
Coconașul
Cu rîndașul

E totuna și egal.
Ce dezmaț! Și ce scandal!
Trei colegii erau rele?
Vai de păcatele mele!
Uite, parcă mie rușine
Că votează orișicine.
Vrei să fii și tu ca mine?
Ți-arătam eu, stăi nițel,
Că nu sîntem toți la fel.
Cînd vedeam că te întreci,
Te turnam, legat, la beci.
Vrei și tu să te alegi,
Nemîncat de ani întregi,
Și să faci, tu, alte legi?
Zău? De fiștecare falcă
Te alegeai cu o scatoalcă,
Să nu uiți cît mai trăiești,
Să nu uiți nici cine ești.
Dacă nu-i mai dam de fund,
Luam și urna s-o ascund.
Cei buni alegători
Ne votau de zece ori.
La prostime, mai tîrziu,
Dam cinzeaca de rachiu,
Și, de fitece fițuică,
Polul și un chil de țuică.
Cîștigam așa un loc,
Numai cu un boloboc.
Sigur ca să fii de tot,
Sculai și pe morți la vot.
Minunata de metodă
Îi tihnise și lui Vodă.»

Oratorul de la chef
Părea să fi fost un șef.
Cauză, necauză,
Se făcu o pauză.

Dar în masă, de odată,
Se porni un pumn să bată.
Însemna, din asistență,
Că grăiește o excelență.
Spînului, ca o femeie,
Îi venise o idee.
Își trecu mîna prin păr
Și grăi, într'adevăr:
—« Vreau să știți ce m'am gîndit,
De trei zile nedormit.
Nu glumesc, nu spui povești. . .
Să le scrim la București. . .
Că le-am da, din timp, și lor,
Hotărît un ajutor.
Prin tocmeli și înțelegeri,
Să le facem noi alegeri,
Cum știm noi și le-am făcut,
Pe tipicul cunoscut.
Avem leacuri și rețete
Încercate și concrete.
Pentru fel de fel de cazuri,
Mutre, nazuri și necazuri,
Sfori sucite n zeci de chipuri,
Chiuluri, panglici și tertipuri
Și, de s-ar ivi buclucul,
Mîngîieri cu cauciucul.
Mă aștept, că, mai apoi,
Să ieșim la vot și noi.
Dar nu punem în scrisoare:
„Domnule“ sau „Frățioare“,
Sau: „Stimate“, „Onorate“,
Titluri vechi și perimate,
Ci, dibaci cum sîntem iarăși,
Vom începe cu: „Tovarăși“.
Cred că, recunoscător,
Cel mai mare n rîndul lor
Ne dăndată, tuturor,

Și moșiile n dărăt,
După cum o să v-arăt,
Și astfel, mai dai, mai lasă,
Ne vedem iar domni acasă.
Cît privește monarhia,
S-a schimbat filosofia.
Am ajuns de cîțiva ani
Democrați republicani.
Suveranul, mult iubit,
E de altfel absorbit
De supreme interese,
În gîlceavă și procese,
Testamente și împărțeală
De moștenire regală.
Într-o țară depărtată,
A chemat în judecată
Și pe fosta țititoare,
Una din moștenitoare, —
Grijuliu că banii i scapă, —
Și pe taică-su din groapă.
Mîndră, sfîntă dinastie,
Ai căzut în țigănie.
Este vremea, se nțelege,
Să n nălțăm pe noul rege,
O prăjină n Cișmigiu,
Cu o teacă și un chipiu.
Trebuie iar înțeles,
Să scrim clar și n chip ales,
N'avem la Paris, prezente,
Toate marile talente,
Mințile mai eminente,
Toate penele măiestre,
Strînse ale culturii noastre?
E știut, cultura toată,
Ca și noi, îi exilată,
Și, ca să vorbim deschis,
Ëlita i acin Paris,

Și adevăratul stil,
Neanș, scrie în exil.
Năvem un trecut și fapte?
Oare nouă sute șapte
Nuși al nostru, domnii mei?
Năvem scopuri, nu idei?
Nuși ideea cea mai bună
Că fugirăm împreună?
Dați-mi țara îndărăt
Și ce pot am să vșarăt.
Am concepții în exil,
Și poporui imbecil.
Faci din el ce vrei șiți vine,
Ca să rabde știe bine.
Rabdă tot și tot înghite
Timpuri nemaiisprăvite.
Ca înghițitoarea lui
Altaș lumea asta nuși.
Dăși borhôt și mucii și sînge,
El înghite, nu se plînge.
Cine vrea, cum vrea îl minte,
Imbecilul e cuminte,
Zece veacuri și răbdarea
Lau lărgit înghițitoarea.
Cu cinzeaca și cu fleica
Uită tot și toate neica,
Și pe mășsa și pe tașu
Și ne crește nouă nasu.
În temeiuл căpătat
Orișicare ipistat
Este și bărbat de stat.
Asta, vezi, de noi se știe
Și avem psihologie.
De asemenea se știe
Că plutim în poezie
Și, fugind accelerat,
Ne-am găsit și adunat.

Și cu toate cășn absentă,
La mezat șișn concurență,
Să ne scoatem pe furis
Ochii am ținut morțiș.
Să avem vreo cinci guverne,
Cu miniștri de Externe,
Dreapta, stînga și mijlăcul.
Și neșntoarcem și coșocul.
Mai avem și cîți fugari
Tot atîția cancelari. »

Întrădins ori din greșală,
Prin Paris trecea Păcală,
În itari, cu traistașn băș,
Se brodi pe la ospăș
Și, mbucînd din mămăligă,
Lauzea de jos că strigă.
Ziseșn sine: «Să mă sui
Și trei vorbe să le spui:
Pûnești-vă poftașn cui!
Ce a fost șva isprăvit,
Cești cătatărăști găsit.
Îngrijiți mai abitir
De guverneșn cimitir
Și mîncăți și înghițiți
Banii țării măsluiți.
Eu vșăș mai ura atîș:
Să vi se opreascășn gît! »

EPITAF

Și-a făcut înghițitoare
Pe pofta lui de mâncare.
Toate bunătățile
L-au mînjit mustățile.

Au trecut prin burta lui
lezii, mieii cîmpului
Și-a învățat cum să prăjească
Sos cu pasăre cerească.

Miorița i-a plăcut
Cu nucșoară și năut,
Și pentru privighetoare
Avea altfel de frigare.

MORMÎNT ÎN DRUM

Țărani, femei, pe drumul de Periș,
Îngenunchiați pe dîmbul strîmt și frînt,
Între lumini înșefte în pămînt,
Veghează un copil cu ochii-nchiși.

O pată crudă'n calea de pietriș
Arată locul sîngelui plăpînd,
Și peste chipul micului mormînt
Cad lacrimile șterse pe furiș.

Ce vagabond de spații și smintit
A dat peste păpușa lor de fată
Și, sfărîmînd-o, bravul, a fugit?

Trecuse'n goană cu mașina aia
Flăcăul țării, scurt, ca o săgeată,
Grăbit să-și ia cafeaua la Sinaia.

CRISTELNIȚA

Mitropolitul cînd l-a botezat
A spus că era gata să-l înnece,
Nu c-ar fi fost cristelnița prea rece,
Dar că s-ar fi născut și el căscat.
În neamul lui, al treilea din leat,
Toți s-au născut căscați, că trece,
Din tată-n fiu, meteahna-n cîte zece,
Și semnul de blazon e asigurat.
Oricine poate, mare, să-l audă
La un mesaj de anul viitor.
Îngaimă fraza, geme și asudă.
Și orișicine poate să-l cunoască,
Din fuga de mașină cu motor,
Că umblă mut și surd și gură-cască.

MESAJUL

De fiecare început de an
El ne citește cîte o scrisoare,
De prin văzduh, din lunga depărtare,
Că mai făcut un plod, un roșcovan.

Rozîndu-și vorbele, ca un ciolan
Le morfole-n gingii și-nghițitoare.
Ce are? Gîlci în beregată, oare?
Și-i trebuia un an de-așa elan?

Dacă și timpul vostru va dura
O să mai faci o forfotă de crai,
Englezi, franțuzi, nemți, belgi et caetera.

Spoarește-ți seminția, Majusculă,
De onkli, tante, mutere, și hai!
Că țara n-are mușită destulă.

ALTEȚĂ

Ți-ai cam greșit, Alteță, cariera.
Că ești frumos și ai pe cal ținută,
Nici un sergent-major nu mai discută,
Căci te-ai văzut călare la Pipera.

Ești cunoscut și la Madera,
În sud, unde matrozii te salută,
Cheflii și ei ca Prințul, sută'n sută,
Și grecii pripășiți prin porturi. Kalispera!

În București, scoteai din garduri parii
Și dărâmai pereți și felinare
Și te băteau în parte cu birjarii.

Că'n limuzină ești viteaz, te știu,
Doar capului ți-am pune o întrebare:
Nu ți-ar tihni mai bine vizitiu?

EPITAF

Hoitul de subt piatra mea
Și-a dus viața pe saltea.
Toate păcatele grele
Î-au fost pături și saltele.

N-a avut atâtea sugeri
Cîte țite și cîți ugeri
La tot ceasul
Î-au lovit gura și nasul.

CANCELARUL

Ne-am întrebat adesea, cioclovină
Dibace'n măsluirile externe
Și răsturnată leneș între perne,
Pe arcurile moi, de limuzină,

Ce fel de neam aveai la origină,
Căci numele, din câteva guverne,
Nu sună, n-are ritm și nu se-așterne
Pe graiul nostru, cu șoptirea lină.

Te-am ascultat vorbind de-o Romînie
De care parcă nici n-aveai habar,
Ca de-o problemă de geometrie,

Și ȱuguiat la limba ta de iască,
Am înțeles că scoți din buzunar
Și sugi cîte-o bomboană englezească.

A FOST, N- A FOST?

Se povestește că aveam un rege,
Cum, care, cînd? cătai și întrebai.
Îl căutai, ca'n sacul cu mălai,
Un bob de mei și n-aveai ce alege.

Din povestire spusă te mirai
Că n-ajungea din fapte să se-nchege
Și nu aveai din pleavă ce culege,
Pribeagă umbră, praf și mucegai.

Fugar de neam, de timp și de popor,
Stins ca un muc și rece ca un ciot,
N-avea răgaz, de-a fuga călător.

A fost? N-a fost? rămîne să se știe,
Fugind mereu, el a fugit de tot
Din țara guvernată de o fotografie.

MARELE CIOCLU

De-o viață mă tot îngropi,
Dus de fauni, ca de popi.
Trăgînd zodia la sorți,
Mă au ieșit mai multe morți
Și apucaseși să mă nveți,
Tot cu vieți și cu nevieți,
Și cu alte tinereți.
Ajunsesem să mă port
Cînd mai viu și cînd mai mort,
Îndurînd cîteva sute
De morminte neștiute.
Mă și îngropi, dar mă și nvii,
Fire ai proslăvit să fii!
Ești un cioclu sibilin,
Poreclit în cărți Destin.

La oricare moarte a mea
Ori aprinzi, ori stingi o stea,
Una vie, alta moartă,
Ca o candelă cu toartă.
Pe cea moartă o trezești
Cu șoapte vrăjitoarești.
Celei vii îi stingi obroc
De-a noroc și nenorocul,
Ca-n descîntece și-n rune,
Cu o apă și un cărbune.

Mă gîndeam, de cîte ori
Începei să mă omori,
Ce am făcut și ce ai cu mine,
Ce fac rău și ce fac bine?
Vechi ostaș al vieții dîrji,
Ori în luptă, ori în cîrji,
Ori viteaz, ori și înfrînt,
Ziuă-n cer, noaptea-n pămînt,
Mă am supus, și mă frămînt.

Dar, spre groapă, ce alaiuri
De cimpoaie, scripci și naiuri!
Cîte buciume și strune
Dau a jale să răsune!
Flautele bocitoare
Gem jelind la-nmormîntare.
Cînd mă scoli, la trebuință,
Strigă-n vînt a biruință. . .
La răsplîntii, e sobor:
Umbre lungi în umbra lor.
Din popas într-alt popas,
Luminări de parastas.
Sau mă crezi, sau nu mă crezi,
Îsonu-i purtat de iezi.
Însuș Pan pornește corul,
Drept în șolduri, cu piciorul.

Vine din mitologie
Și o muscă argintie,
De prin vremuri vechi, străvechi
Și, ciupindu-i de urechi,
Încep să se scuture
Iezii, ca de fluture,
Iar albinele, cînd pot,
Le ling mierea de pe bot,

Findcă iezii le-au tot supt
Caprele, pe dedesubt.

Un flăcău, văzînd că-i joc,
Și cătînd să-și facă loc,
În mulțime să pătrunză,
Cîntă din buze și frunză.

Colo'n drum, niște gheboși
Bat în palme bucuroși.
Dar gheboșii iar se-nșeală
Și nu ies la socoteală.
Bocetele sînt cîntate,
Jumătate fluierate,
Și convoiul, ca să-mi placă,
În loc să mă plîngă, joacă
Hora mare și măruntă,
Ca la chef și ca la nuntă.

Ai vrea, cred, să te răzbuni
Că și eu încerc minuni.
Cum te-ntorci nițel din spate,
Îți văd cheile-nșirate
Și-ți fur, cînd se-ascunde luna,
Din curea tot cîte una,
Și cu ele pipăi toate
Lacătele încuiate. . .
Să le rup, bătut-mar vina,
Nu pot, mînca-le-ar rugina.

După cît pot să-nțeleg,
Nu sînt om ca lumea, ntreg.

Cînd pămîntul doarme dus,
Ochii-mi umblă tot pe sus,
După stele logostele,
Să mai fur una din ele.

Sînt pe drept și adevărate
Hoț de taine fermecate,
Și orice-ai vrea să-mi faci tu, mie,
Nu mă las de-așa hoție.

TABLA ALFABETICĂ
A POEZIILOR

după primul vers

*

după titlu

Abia se scoală vîntul. În fund — un ultim cer
 (*Oraş medieval*) (I) 30
 Abur de aur, spumă de lumină (*Neguşătorul
 umilit*) (II) 210
 Adormită pe plocate (*Adormita*) (III) 49
 Aduceţi cerneala (*Dimineaţa*) (I) 221
 Aduse niscaiva om (*Pomul*) (IV) 162
 A fost o noapte oarbă, cu luna'n ceruri lipsă
 (*A fost o noapte oarbă*) (III) 108
 Ai îmbătrînit, băiete (*Dor dur*) (I) 64
 Ai născocit pe'ncetul uneltele, cu care
 (*Născocitorul*) (III) 74
 Ai văzut cum Dumnezeu ne păcăleşte (*Ai văzut?*)
 (II) 208
 Altă dată, au venit prin baltă (*Altă dată*) (II) 248
 Am cîntat pe cîte scule toate, ca să'mi rabde viaţa
 (*Cîntec de seară*) (III) 254
 Amintirea curge lin (*Lin...*) (III) 257
 Am în grădină cinci pisici (*Cinci pisici*) (II) 33
 Am învăţat odată cuvintele'mpreună (*Romanţa*)
 (IV) 245
 Am luat ceasul de'mîlnire (*Melancolie*) (I) 14
 Am scris'o mic, ai s'o citeşti cu greu (*Inscripţie pe
 un inel*) (III) 23
 Am un bazar de zări şi firmamente (*Vraciul*)
 (I) 133
 A murit şi Aurica (*A murit Aurica*) (II) 217
 A'nceput un greiere (*Greierele*) (IV) 127

A orbit de boală grea (*Hoșu'*) (IV) 118
 — «Aprod! Să intre Pătru al Catrinii!» (*Pătru al Catrinii*) (III) 187
 Are-o fire minunată (*Bilet de papagal* — 6) (IV) 250
 Ar fugi și mare drum (*Noaptea*) (III) 48
 Argatul, auzind că-l cheamă (*Flaurul descântat*) (IV) 15
 Ascuns de toată lumea, de ochii mei profunzi (*Inscripție pe oglinda mare*) (III) 39
 Astăzi, soarele, prin ceață (*Gravură*) (I) 76
 Astîmpărată foamea și ispășită truda (*Mai sus*) (III) 87
 Asupra circulării secrete, în sfîrșit (*Ultimul ordin de la Interne*) (III) 201
 Aș aștelegeți ordinul primit? (*Replcă la răspuns*) (III) 169
 Așa, Ursei (*Prietenul*) (III) 266
 Așezați la gura sobii (*Miracol*) (III) 270
 Aș putea vecia cu tovărășie (*Psalm*) (I) 18
 Atît e numai mîna, de apucat și dus? (*Adame*) (III) 84
 Ațipita ziuă n ramuri (*Mînăstire*) (I) 66
 Au aflat fetele mele (*Fetele mele*) (IV) 163
 Au cîștigat ciocoi războiul lor cu țara (*Epilog*) (III) 203
 Au trecut vremile, vîrstele, orele (*Au trecut...*) (II) 179
 Auzise și Dănuț (*Bănuțul*) (IV) 135
 Aveai un fel de noapte în ochi și un fel de glas (*Scrisoare*) (III) 283
 A vrut Dumnezeu să scrie (*Abece*) (IV) 109

Baba Moartea, zgîrci și piele (*Baba Moartea*) (II) 214
 Baba n sat face minuni (*Baba n sat*) (III) 61
 Babêl au ba, mpărății lucră n lumea ntreagă (*Trufașul*) (III) 94
 Băbuța și cată la răspîntii satul (*Satul ei?*) (III) 191

Bătrîna Manda toarce lină (*Smaranda*) (III) 50
 Biata bătrînă a murit (*Poartă cernită*) (I) 41
 Biruitor de lifte și jivine (*Prințul*) (I) 71
 Biserica necunoscută, cu hramul șters, cu vîrful rupt (*Biserica din gropi*) (I) 113
 Bivolul cu coarne de jar (*Bivolul de jar*) (II) 234
 Boierii, cucoanele (*Aripi mici*) (IV) 166
 Boieruși dă moșia, în arendă (*Arenda*) (III) 176
 Brotăcelul, la fîntînă (*Joc de creion*) (IV) 132
 Buruiană, nu știu care (II) 95

Cade frunza de pe nuci (*Toamnă*) (II) 48
 Carte frumoasă, cinste cui te-a scris (*Ex libris*) (III) 11
 Ca să teating, tîrîș pe rădăcină (*Psalm*) (I) 163
 Ca un strop de rouă aprins (*Stea n iarbă*) (II) 34
 Căci n'ai găsit prinoase s'aduci nici unui zeu (*Pizma*) (II) 206
 Călare n șea, de-a fuga pe vînt, ca Făt-Frumos (*Psalm*) (III) 288
 Călătorind pe malul furtunilor latine (*Satan*) (I) 98
 Cătunul s'a mutat tiptil, din zare (*Cătunul*) (II) 260
 Ceaslovul de la parastas (*Altar la Putna*) (III) 268
 Ce demon am, ce sorți, ce țară? (*Pe ploaie*) (I) 26
 Ce duh ai și ce putere (*Fetica — Prisa ca*) (IV) 175
 Cei colo sus, în ceruri, în zenit? (*Pasările de fier*) (II) 267
 Cei fi și tu și ce fel de jivină (*Cei fi și tu?*) (IV) 244
 Cel care s'a ascuns aci de lume (*Inscripție pe mormînt*) (III) 22
 Cel ce gîndește singur și scormone lumina (*Cel ce gîndește singur*) (III) 110
 Cel mai vioi, tu, sînte și frate, dintre stele (*Lucefere!*) (III) 286
 Ce m'ai părut odinioară (*Inscripție pe steag*) (III) 31

Cer mi mai lipsește mie să știu că nu mă mint?
(*Psalmistul*) (III) 295
Cer mi tot vorbești de geniu și talent (*Bilete de papagal — 2*) (IV) 249
Ce noapte groasă, ce noapte grea! (*Duhovnicească*)
(I) 144
Cenușa visărilor noastre (*Cenușa visărilor*) (I) 31
Ce plîngi, copilul meu? Cești are (*Ce plîngi?*)
(II) 156
Ce poți avea, sufletul meu (*Pia*) (I) 53
Cetateari o movilă de ziduri răsturnate (*Glorie*)
(II) 279
Ce ții, moșule, ce vrei (*Cîntec de faur*) (IV) 238
Ce zaiăfet! Cucoana are (*Cucoana mare*) (III) 179
Chemarea înălțării ca spicul semplinite
(*Chemarea înălțării*) (III) 77
Cincizeci de ani, de cînd încerci, mereu
(*Frunze pierdute*) (III) 271
Cine ar fi crezut livada (*De Crăciun*) (II) 51
Cine fugi pe bariere (*Cine fugi?*) (IV) 252
Cine s-a jucat azi noapte (*Joc de chiciuri*) (II) 52
Cine te-a făcut să suferi (*Cîntec de somn*) (IV) 107
Cine vine mîndru și călare (*Alfabetul*) (IV) 112
Cioplită din copacul întreg, din buturugă
(*Inscripție pe o poartă de conac*) (III) 21
Cînd a fost, la început (*Facerea lumii — Balet pe șapte silabe*) (IV) 96
Cînd am făcut atîtea școli (*Cultură*) (III) 157
Cînd am plecat, un ornic bătea din ceață rar
(*Despărțire*) (I) 115
Cînd ei se bucură și cîntă (*Cînd ei se bucură*) (II) 240
Cînd îmi veniră furii în ogradă (*Cînd veniră*)
(II) 244
Cînd încerc, pe dibuite (*Parada*) (II) 9
Cînd mi-a sărit pe dinainte (*Inscripție*) (III) 16
Cînd pleci, să te soțoască piaza bună (*Inscripție pe o ușă*) (III) 15
Cînd se scoală ieșea tîndă (*Mița*) (IV) 143

Cînd traduci, pare că scrii (*Bilete de papagal — 4*)
(IV) 249
Cînd ți-ai pornit clădirea altarului visat (*Poetul necunoscut*) (III) 293
Cînd venea vreo vijelie (*Meiul*) (IV) 142
Cînd vine pe sus, chelălăie și latră (*Măgdoaia*)
(II) 270
Cîte puhoai, cîte omenire (*Cîte puhoai!*) (II) 261
Clădităncet cu dalta și mistria (*Om de pămînt*)
(II) 106
Cocoș aci, alătura cocoș. Între zăbrele (*Doi cocoși*)
(III) 47
Conform cu ordinul secret primit (*Răspuns la telegramă*) (III) 167
Copacul, vîntul au venit de-a seară (*Întorcere*)
(II) 145
Copila pe care-am iubit-o (*Inscripție pe perețele chiliei*) (III) 33
Copilă, copilă (*Copilă*) (II) 159
Coșul ei cu soare (*Tinca*) (I) 210
Credeau că Doamnelor e culcat (*Pedeapsa — Adam și Eva*) (IV) 220
Crezi basmul că s-a sfîrșit și s-a pierdut
(*Crezi basmul...*) (II) 175
Cristal rotund, pe o umbră de velur (*Inscripție pe un pahar*) (III) 12
Crucea veche de la drum (*Crucea veche*) (II) 101
Cucoana ceea n zdronește și uscată (*Evoluție*)
(III) 178
Cucuvaie, cîntecul tău tîrziu (*Grăul nopții*) (I) 83
Cum e-n mijlocul tăcerii (*Agate negre*) (I) 92
Cum să o las? Nici ea nu m-a lăsat (*Mîhniri de tîndă cărturar*) (IV) 28
Cum se făcuse, cum nu (*Putina cu clei*) (IV) 54
Cum te găsești, ușoară zburătoare (*Lumină lină*)
(I) 40
Cu nările-n perete, un șir de armăsari (*Potcovării*)
(I) 166

Cunoști în vreme visul că sfințește (*Inscripție pe un
portret*) (III) 14
Cu o floare-n dinți (*Rada*) (I) 234
Cupido zărește-n casă (*Desen romantic, zgâriat pe
o amforă veche*) (II) 182
Curge vîntul. . . Curgeți, vînturi de vulvoare
(*Curgeți, vînturi*) (II) 242
Curmeziș, talazul taie (*Inscripție pe o pînză de
barcă*) (III) 27
Cu toate că iam spus că nu vreau (*Transfigurare*)
(II) 55
Cuțul negru peste tot (*Unui prieten mic*) (IV) 117
Cu urechea la pămînt (*Iarbă trează*) (II) 93
Cu vreo cîteva tuleie (*Fătălăul*) (I) 217

Dacă ce spune Cartea, din vechi, e adevărat
(*La stele*) (III) 71
Dacă-l întreb de sănătate (*Prietenul sufletesc*)
(IV) 233
Dacă ochilor tăi le-ar plăcea (*Haide*) (II) 56
Dacă vrei să te iubească (*Făcătură*) (II) 113
Dar luat vrăjmașul singur, în parte, fiecare
(*Prietenie*) (III) 95
Dar ochii tăi? Albaștri, verzi, negri sau căprii
(*Dar ochii tăi?*) (III) 85
Dar șovăind cu gîndul între pămînt și cer (*Nunta*)
(III) 91
Darurile-o să le-aducă (*De ajun*) (III) 57
Dădeam să-l ocolesc, dar m-a zărit (*Un critic*)
(IV) 229
Dă-mi durere și prigoană (*Pisanie*) (II) 196
Derabia plecaseși. Te-am rugat să pleci (*Derabia
plecaseși*) (III) 278
Derabia trezităm soare alb, grădina (*Confidență*)
(II) 14
Deramar de timp, scriindu-ți și cîntînd
(*Domniță . . .*) (II) 152

De-atunci încoace, focul străin a fost să-nceapă
(*Pe drum*) (III) 76
De ce-aș fi trist, că toamna tîrzie mi-e frumoasă?
(*De ce-aș fi trist?*) (III) 255
Decembre, ca un paradis (*Drum în iarnă*) (I) 69
De ce stîrniși țărîna și viu m'ai zămislit
(*Rugăciune*) (II) 195
De ce te uiți așa, cînd seara vine (*Alba*) (II) 181
De ce ție zarea azi atît de goală (*Inscripție pe
coif*) (III) 40
Deci, m'ai ucis copiii, și țiam ucis părinții (*Jale*)
(III) 97
De cînd mă știi, am luat asupra mea (*De cînd mă
știi*) (II) 212
De cînd m'ai pus capul pe genunchi, mi-e bine
(*Înviere*) (II) 67
De cînd nu mai trece streina (*Așteptare*) (III) 274
De cîte vremuri țîl tot ții închis (*Sfîntule*) (I) 179
De cum s'a ivit lumina (*Iscoada — P r i s a c a*)
(IV) 173
De cu noaptea, cîte toate (*Serenadă*) (I) 212
De fiecare început de an (*Mesajul*) (IV) 267
De hramul Sfîntului Anton (*Apocalips*) (II) 203
De la conac, mătușa aiurită (*Fugara*) (III) 182
De la Jii, în drum, încoace (*De la Jii, în drum*)
(II) 258
De multe ori ția fost rușine (*De multe ori*)
(II) 239
De ne-ar ajunge numai icoana ce o lasă
(*Stînze scînteii*) (I) 106
Deodată, colonelul avu un gînd al lui
(*Cocoru Alecu — 4*) (III) 127
De-o viață mă tot îngropi (*Marele Cioclu*) (IV) 272
Depart, prin suflet, prin zare (*În golf*) (I) 159
De pe podul rîului (II) 77
De prin adîncul nopții vin cocorii (*Întoarcere în
țărîndă*) (I) 38
De prin vîrful pomilor (*Vaca lui Dumnezeu*) (II) 19

De suflet îți atîrnă cerceii ca de boltă
(*Tue sufletul...*) (III) 261

Deșteaptă-te în sufletul meu, soare (*Răsruce*) (III) 252

De zeci de vieți îl cheamă (*A venit*) (II) 109

Dezvăluși deodată ce nu știai de jos (*Împlinire*)
(III) 70

Dimineața, cînd mă scoală (*Nepăsare*) (IV) 140

Dimineața, seara, triste (*Biulbiul*) (I) 85

Din nou străbate iarna, întocmai ca-n trecut
(*Din nou*) (I) 110

Din pietre sterpe și uscate (*Chemarea*) (I) 35

Dintre vrăjmașii tăi mai nempăcat (*Strigoii pribeag*)
(IV) 247

Dintr-un balcon începe prelung, atunci pierdut
(*Din balcon*) (III) 292

Din vălul nopții rupi o stea (*Răzbunare*) (I) 158

Din vremile bătrîne, cinstit, copilăros (*Rînduiala*)
(III) 100

Doamne, fă-i bordei în soare (*Cîntec de adormit*
Mîșura) (I) 11

Doamne, vreau să-ți mulțumesc (*Colind...*) (II) 99

Doi copii s-au dus de mîna (*Doi copii s-au dus*)
(II) 123

Doi îngeri albi porniră din veac, de prin Tării
(*Solie pierdută*) (II) 177

Doi unchieși pitici (*Colindă de Crăciun*) (IV) 148

Domnul a chemat odată (*Judecata*) (IV) 25

Domnul, Dumnezeuul mare (*Cîntec de boală*) (II) 117

Dormi la fereastra visului meu, țară (*Întîmpinare*)
(I) 121

Dormi, sufletul meu? te-ai culcat? (*Dormi?*)
(II) 78

Dormiți, dormiți! (*Binecuvîntare*) (I) 55

Dorm în umbră legănată lebezile-n puf de undă
(*Caligula*) (I) 104

Două capre cu trei iezi (*Două capre*) (II) 31

Două scîdfii cu urechi (*Darurile*) (IV) 167

Dragă mamă, dragă mamă (*Buna Vestire*) (I) 146

Dragii mei, o să mă joc odată (*Dea vași*
ascuns...) (I) 189

Drumui lung din Jii încoace (*Drumui lung*)
(II) 257

Drumui lung pînă la Jii (*Da, e lung*) (II) 255

Duc pămînt pe tălpi (*Mai mult pămînt*) (II) 73

Dulăii! așteaptă cu ochii în pom (*Serenada*) (II) 201

Dumitru țărănoiul, dulgher și lăutar (*Răzurătutul*)
(III) 118

Durerea mea de vineri duminicai mai dulce
(*Durerea mea...*) (II) 72

E advocat vestit, dar cam peltic (*E advocat*)
(III) 148

Eașa ieftină la mine (*Vicleim*) (IV) 243

E cățelandrul meu cuminte (*Bursuc*) (III) 264

Ecourile-acestea, pentru tine (*Ecourile-acestea*)
(III) 279

E de lege creștină (*Candori*) (I) 219

El a venit în rîul lui de care (*Șatra*) (I) 227

El, singuratic, duce către cer (*Belșug*) (I) 50

Eu domnișoară-nnaltă, subțire și trecută (*Duduia*)
(III) 132

E parcă un făcut ca, nimănu (*Inscripție pe un*
flacon de cristal) (III) 41

E pardosită lumea cu lumină (*Vînt de toamnă*)
(I) 20

Erai o gîscă și tu, ca gîștele, mă rog
(*Gîsca inspirată*) (IV) 63

Erai o scamă-n haos, plutită la-ntîmplare (*Copil din*
flori) (III) 89

Erau în casă omul, femeia și copilul (*Erau trei*)
(II) 278

Era un porc, țiro spui și dumitale (*Dihania*)
(IV) 56

Eu sînt acel pe care l-am visat (*Miez de noapte*)
(I) 143

E trist diaconul Iakint (*Mîhniri*) (I) 22

Esti, cărturare, mîndru, destoinic și dibaci
(*De ziua cărturarului*) (IV) 251
Ești viteaz, te știi, și ai fost (*Bilete de papagal — 3*)
(IV) 249
E țara răscolită (*Stane, căpitane*) (III) 184
Eu, Domnule Ministru, m'am silit (*Raport de
prefect*) (III) 164
E un palat cum altul nu-i (*Țara mea*) (IV) 226
E vorba de pădurea, din fabule, Cutare
(*Cerbul și fîntarii*) (IV) 78
E zarvă'n tribunalul militar (*Lipsesc morminte*)
(III) 121
E zarvă, zbucium, grijă în guvern (*Flămînzării*)
(III) 171

Fata noastră e bolnavă (*Lingoare*) (I) 148
Făclii și candelă la rînd (*Făclii*) (I) 174
Făptură'ndurătoaremprejuru-mi în fiecare ceas
întreagă (*Cîntec la fereastră*) (III) 258
Fără te ști decît din presimțire (*Psaln*) (II) 170
Făste, suflete, copil (*Creion*) (IV) 95
Fă-ți datoria pînă'n capăt, bine (*Inscripție de
bărbat*) (III) 42
Femeile, copiii și toți ai lor veni ră
(*Cocomu Alecu — 3*) (III) 126
Fetele, albinele (*Miere și ceară*) (II) 17
Frăția n-îi temeiu (*Temeiu n-îi frăția*) (III) 104
Frontul, slava mea enormă (*Bilete de papagal — 1*)
(IV) 249
Frunza cînd moare (*Frunză palidă, floare galbenă*)
(II) 97
Fulg limpede și pur (*Zăpadă*) (I) 156
Fumu-i gros și abia te văd (*Doină pe nai*) (III) 140
Ghem de spini și țepi uscate (*Arici, arici, bogorici*)
(IV) 138
Ghici ghicitoarea mea (*Ghicitoarea*) (II) 23
Ghicitoarea știi că-ți place (*Ghicitoare*) (IV) 137

Gîndinduste, secundă cu secundă (*Năluca*) (III) 276
Gîndirea vine de la sine (*Vine de la sine*) (III) 272
Grădina se chemase Paradis și Rai (*Paradisul —
Adam și Eva*) (IV) 216

Hai mărgelă! la mărgelă! (*Bilci în Aldebaran*)
(II) 114

Hai, păsăruici, veniți din streșini multe...
(*Păsăruică*) (III) 263

Hoitul de subț piatra mea (*Epitaf*) (IV) 269

Îa luat moșului din gură (*Moștenire*) (II) 104

Iarna blajină (II) 49

Iată, iarna vine albă (*Viscolul*) (III) 58

Iată, blestemul s'implinit (*Seceta mare*) (II) 219

Iată, cuprins în singura lumină (*Potirul mistic*)

(I) 125

Îaud bătînd în poarta încuiată (*Țîrlă*) (II) 148

Îa uităte acuma la mîna lui, făcută (*Mîna lui*)

(III) 80

Iese-o vatră și se varsă (*Iese vatra*) (II) 119

Ies morții... (*Morții*) (I) 225

Înfinit! Înfinit! (*Rugă de seară*) (I) 150

Înima mîe drumul cu ploile (*Cîntec din fluier*)

(I) 187

Înternele, Parchetul și Vodă'n tîlc cu ele (*Punga*)

(III) 134

Îubirea noastră a murit aici (*Oseminte pierdute*)

(I) 96

Îubitul meu, de cînd lipsesc de-acasă (*Scrisoare —*

Din țară'n țară) (III) 159

Îuțindu-și caii către sat (*Ucișă'ntoaca*) (I) 215

Îzbînda strînse-alături vitejii la festin (*Sonet de*

izbîndă) (I) 164

Îi țes țării, pe gherghef (*Doină*) (III) 145

Îl simți cum te pîndește din pînza lui de aur

(*Păianjerul negru*) (IV) 72

Îmbrăcați în straie de iască (*Har*) (I) 171
Îmi atîrnă la fereastră (*Incertitudine*) (I) 193
Îmi intră moartea în vatră și nu mă pot păzi
(*Moartea în vatră*) (II) 273
Îmi pare rău că Dumnezeu, pe toți (*Îmi pare rău*)
(II) 185
Îmi voi ucide timpul și visurile, deci (*Nehotărîre*)
(I) 68
Împărăția-i strînsă în patruzeci de care (*Generații*)
(I) 230
În altar sfîrșesc și încep (*Inscripție pe paraclis*) (III) 25
În anii nouă sute șapte (*Cuvînt înainte*) (III) 115
În beciul cu morții, Ion e frumos (*Ion Ion*) (I) 209
În căciuli de stuh și paie (*Cîntec de buduroi*)
(IV) 170
Încă o dată Făt-Frumos (*La treabă*) (II) 262
În ceața groasă (*Pui de gă. . .*) (I) 200
În cer (*Ceasul de apoi*) (I) 237
În cutia de sîdef și aloi (*Nu e*) (II) 88
În dăsași, pe umăr, vărurmeu Păcală (*Balada maeș-
trilor*) (IV) 40
În frig și noroi (*Cina*) (I) 203
Îngerul meu își mai aduce aminte (*Heruwin bolnav*)
(I) 46
În grădina în care scriu (*Creion*) (II) 18
În lumina lunii moale, sa (*Podoabe*) (II) 45
În mine se deșteaptă, o întreagă omenire (*Rugă de
vecernie*) (I) 138
În pădurea cu furnici (*Țara piticilor — Țara
piticilor*) (IV) 178
În perdeaua de atlas (*În perdea*) (II) 54
În satele și văile din Jiu (*În satele și văile*)
(II) 254
În seara ceea piatra își luase nfașurarea (*Aleluia!*)
(I) 241
În seara sură, care începe (*Ștepele*) (II) 169
Întîi, cînd s-a culcat (*Un vis urît*) (IV) 70
Întîlnite în virful crucii (*Miez de noapte*) (I) 44

Întreaga noapte au cîntat din sute (*O noapte*)
(I) 238
Între drumuri și castani (*Pisanie*) (II) 192
Între flori de chiparoasă (*Horă în grădină*) (II) 134
Între iezii din cireadă (*Iada*) (IV) 147
Între oi și între măgari (*Gîri-Gîri*) (IV) 145
Între o magazie goală (*Horă în bădătură*) (II) 135
Între o țară care a fost (*Horă de băieți*) (II) 129
Între o viață de o durată (*Inscripție pe ușa poetului*)
(III) 32
Între o vreme, la început (*Cuiul*) (IV) 42
Între o zi, pe înserat (*Prefață — Țara
piticilor*) (IV) 176
Între o zi, prin asfințit (*Tîlharul pedepsit —
Prisaca*) (IV) 174
Între un județ de miazănoapte (*Între un județ*)
(II) 253
Între un lac alb de lumină (*Între un lac*) (II) 122
În țară, două soiuri de boieri (*Boierii*) (III) 172
În zidul vechi uliți, un ochi de geam cu stor
(*Rue de Saint-Pierre*) (II) 151
Își împlini voința cumplitul crunt efort (*Triumful*)
(I) 119
Jucînd în zarea mea, paița (*Păianjenul*) (II) 184
Jupînul dascăl, pe catedră stînd (*Fabulă inversă*)
(IV) 87
Lacăte, cine te-a închis (*Descîntec*) (I) 39
La ce folos că mi strălucești, tu, soare (*În deșert*)
(III) 202
La cotețul lui Dulău (*Înimă de cîine*) (IV) 141
La flacăra, păzită să nu ție fure vîntul
(*Flacăra păzită*) (III) 73
La gaura veciei, simțindu-te de mult (*Eu, umbra*)
(III) 79
La Iliescu în curte, la conac (*Coconu Alecu — 2*)
(III) 124

La Mitropolie'n fașă (*Doină din frunză*) (III) 146
La oraș, pentru animale (*Flora lui Esop*) (II) 127
La Paris, între pahare (*Foaie verde la Paris*)
(IV) 255
La patul vecinului meu (*Cîntec mut*) (I) 223
La toate lucarnele și balcoanele (*De Paști*) (II) 16
Lăși văzut cumva pe Zdreanță (*Zdreanță*)
(IV) 130
Le-am scris cu unghia pe tencuială (*Flori de
mucigai*) (I) 199
Luigi zidarul se ntorcea tîrziu (*Gravură veche*)
(III) 267
Luna ninge chiparișii (*Cetate medievală*) (II) 189
Luna plină, draga mea (*Coșarul alb*) (II) 197
Luna s'a suit în zare (*Luna s'a*) (II) 116
Luna toată a postit (*Mîngîieri*) (III) 56
Luna umblă printre case (*Creion*) (I) 162

Mahalaua cu cocoși (II) 215
Mai dăruit cu aur și podoabe (*Cîntec*) (III) 251
Mai mult, tu nu vei mai vedea (*Doliu*) (I) 60
M'am apărat zadarnic și mă strecor din luptă
(*Cîntare*) (I) 47
M'am zămislit c'în basme cu șapte frunți și șapte
(*Portret*) (I) 128
M'a strigat la gard un om (*Vrăbiile*) (II) 37
M'au apăsât bătrînii și tinerii și cei (*Răzbunare*)
(IV) 225
M'au întrebat, dar au și scris (*M'au întrebat*) (II) 246
Măgarul, călărit de un unchiaș (*Gura lumii*) (IV) 66
Mă ia de braț și'n automobil (*Idealist*) (IV) 231
Mă uit în cer, mă uit în pămînt (*Mă uit*) (I) 185
Mă uit la flori, mă uit la stele (*Mă uit la flori*)
(II) 167
Mă uit la tine, șubred vas de lut (*Dacica*) (II) 120
Mergînduși Domnul drumurile sfinte (*Cei doi orbi*)
(I) 165

M'am împlîntat lopata tăioasă în odaie (*Între două
nopti*) (I) 103
M'aprinsei și eu o vatră (*Hîrtrul*) (IV) 236
M'ia umblat în pădăie (*O lăcustă*) (II) 28
Mitropolitul cînd l'a botezat (*Cristelnița*) (IV) 266
Mîinile bătrînei mele (*Cinci cîrlige*) (IV) 165
Mîna Maicii Scintila de la ușe (*Maica Scintila*)
(I) 169
Morți în crucea nopții? Nu cred (*Morți în crucea
nopții*) (I) 94
Munte'ndreptat cu piscul în Tărie (*Muntele
Măslinilor*) (I) 16

'Nainte de'a lăsa condeilul să zacă (*Epitaf*) (I) 100
N'am auzit-o, parcă, de mult... (*Ploaie*) (I) 167
N'a mîncat și n'a băut (*Epitaf*) (IV) 254
N'ar fi mai scumpă vremea sleindu-se'n tăcere
(*Stihuri*) (I) 154
N'au mai rămas prea multe de'nvins și de știut
(*Restituiri*) (I) 108
N'e-am întrebat adesea, cioclovină (*Cancelarul*)
(IV) 270
Neavînd de lucru'n cîmp (*Inscripția inscripțiilor*)
(III) 7
Nemaiputînd să-și rabde nici tăcerea (*Tu*) (II) 193
Nenea Acul, șața Așa (*Acul și Așa*) (IV) 49
Neprețuind granitul, o, fecioară! (*Jignire*) (I) 81
Nevinovați ca îngerii, se'ntreabă (*Cauza cauzelor*)
(III) 153
Niciodată toamna nu fu mai frumoasă
(*Niciodată toamna...*) (I) 45
Nici o silabă'ntreagă nu se rostea pe lume (*Nici o
silabă'ntreagă*) (III) 67
Niște javre de căței (*Căței și păduchii*) (IV) 89
Noaptea întinde scoarțe, plocate și covoare (*Icoană*)
(I) 88
Noi moștenim acest tărîm (*Noi moștenim*) (II) 252
Nu am nici pietre, nici metale (*Nu am...*) (II) 83

Nu era încă nouă sute șapte (*O răzbuflare*) (III) 192
 Nu îi fie de deochi (*Frageda*) (II) 85
 Nu mai zăresc, și-aș sta să mai ascult (*Nu mai zăresc...*) (II) 161
 Nu-nchide ochii, nu adormi (*Priveghere*) (I) 177
 Nu-nțirzia pe lucruri, frate (*Înțelepciune*) (II) 162
 Nu-nțelegeam ce se gîndeau să spuie (*Nu-nțelegeam*) (II) 250
 Nu-s așa de fioros (*Bilete de papagal — 5*) (IV) 250
 Nu spune nimăruia ce știi și ce-ai văzut (*Nu spune*) (III) 282
 Nu știe sprinteneala suavei domnișoare (*Inscripție în pantoful logodnicei*) (III) 37
 Nu știu ce-mi vine (*Streche*) (I) 204
 Nu știu cine, pe furiș (*Vîntul*) (II) 47
 Nu te teme de cuvinte, cel cu degete-n urechi (*Nu te teme*) (I) 192
 Nu-ți cer un lucru prea cu neputință (*Psalm*) (I) 54
 Nu-ți voi lăsa drept bunuri, după moarte (*Testament*) (I) 9
 Nu v-am sădit și nu v-am cercetat (*Nu v-am sădit*) (II) 94

○ altă taină, limba, nu știe cum răsare (*Din taine*) (III) 93
 Obrajii tăi mi-s dragi (*Creion*) (I) 43
 ○ carte proastă, dar legată-n piele (*Volumul și crîmpeiul*) (IV) 47
 Ochii tăi s-au pus pe slove și cuvinte (*Mireasa*) (II) 62
 ○ cine-ar zice că pe-ai ci (*Sfîrșitul toamnei*) (I) 129
 ○ furnică mică, mică (*O furnică*) (II) 40
 Ogor pustiu și neumblat (*Ogor pustiu*) (II) 230
 ○ lacrimă-și căzu pe mină (*O lacrimă*) (II) 165
 ○ lăcomie crîncenă, nebună (*Omule*) (II) 226

○ mie de neamuri te-au strîns cu zăbavă (*Inscripție pe Biblie*) (III) 13
 Omul zici ca născocit (*Clocitoarea*) (IV) 64
 ○ palmă grea i s-a lipit pe gură (*La popice*) (I) 207
 ○ prește-și alăuta, lăutare (*Creion*) (III) 294
 ○ regulă te-ndeamnă să nu scrii (*Viii și morții*) (IV) 227
 Orice supus al regelui lor (*Munca*) (I) 231
 Orînduirea firii a sorocit să-i fie (*Inscripție de femeie*) (III) 43
 — «○ să-ți povestesc din cer» (*Bășica de săpun*) (IV) 10
 ○ să-ți spui un basm cu copacii goi (*Cîntec din frunză*) (I) 172
 Osînda nu se schimbă, e pe viață (*Haruri*) (III) 289
 Ospiciu de nebuni și-un cimitir (*Două nopți*) (II) 269
 ○ sută, cum spusei (*Cămașa de nuntă*) (III) 130
 ○, tu aceea de-altădată (*Psalmul de taină*) (I) 116
 ○ urare strămoșească (*Urare la nuntași*) (III) 54
 ○, vino, fluture, te lasă (*Pușin*) (I) 74

Pacea e-n țară, pacea în afară (*Vodă-Tepeș*) (I) 101
 Păiața lui se-arată mereu cu altă mască (*Inscripție pe un craniu*) (III) 29
 Parcar fi căzut din cer (*Secera*) (III) 52
 Pasările negre taie (*Pasările cerului*) (IV) 168
 Păianjenul visării parcar sui cu frică (*Cînd s-ar opri secunda*) (II) 154
 Pămîntul antic s-a civilizat (*Evoluții*) (I) 72
 Pămîntul, țarina, bucatele (*Cuprinsul*) (II) 211
 Păretele de var, de lîngă pat (*Păretele de var*) (II) 229
 Păstrează lacrimile în urcioare (*Păstrează*) (II) 158
 Pășunea mea tu să fii (*Mirele*) (II) 60
 Pe-Alecu Iliescu partidul liberal (*Cocoru Alecu — 1*) (III) 123

Pe cîmpul palid, în sulfină (*Dragoste*) (II) 65
 Pe dîmbul luncii noastre, stau înșirate-o mie (*Cinci sute de coșciuge*) (II) 271
 Pe drumul mut al marilor stihii (*Inscripție pe Ararat*) (III) 30
 Pe icoana împărătească (*Inscripție de catapeteasmă*) (III) 24
 Pentru că am auzit (*Transfigurare*) (IV) 242
 Pentru că n-a putut să te-nțeleagă (*Psalms*) (I) 68
 Pe-o foaie de izmă îngustă (*Doi frumoși*) (II) 35
 Pe o piatră, subt un pom (*Pe o piatră*) (IV) 115
 Pe pietrișul roșu-n parc (*Inscripție pe paravan*) (III) 9
 Pe subt cerul plin de salbe (*Noapte de an — Colinde*) (IV) 155
 Pină'n sfîrșit, să nu uiți măreața sărbătoare (*Pină atunci*) (III) 69
 Plin de cite racile (*Epitaf*) (IV) 235
 Plugule, cin' te-a născocit (*Plugule*) (I) 15
 Poate-ai auzit de-o țară... (*Horă de ucenici*) (II) 131
 Poate că este ceasul, de vreme ce scoboară (*Poate că este ceasul*) (I) 57
 Poema ce-o visez trăsare (*Poema*) (III) 287
 — « Poftește, intră, Doamnă » (*Dalila*) (III) 223
 Pomul pe care Domnul îl oprise (*Păcatul — Adam și Eva*) (IV) 219
 Porniră și norii (*Prigoana*) (I) 28
 Poți tu să-mi spui, șoptind, ca într-o poveste (*François Villon*) (II) 166
 Pribeag în șes, în munte și pe ape (*Psalms*) (I) 80
 Prin iarmaroc (*Sfîntul*) (I) 233
 Prin Rai copiii-au dus-o foarte bine (*Porunca — Adam și Eva*) (IV) 218
 Prin singurătatea lui brumar (*Tîrziu de toamnă*) (I) 17
 Prințesei mici îi pare bine (*Domnița*) (II) 21

Prin undele holdei și cîmpi de cucută (*Blesteme*) (I) 140
 Pustiile goale (*Convoiul*) (I) 229

Regatul Danemarcei a început să fie (*Hamlet*) (III) 209
 Regele și oamenii lui cu chică și barbă (*Nostalgii*) (I) 236
 Rîndunicile, păreche (*Cuibul*) (IV) 134
 Robul neputînd, pe vremuri, să crîcnească, frînt în jug (*Fabula*) (IV) 7
 Ruga mea e fără cuvinte (*Psalms*) (I) 48

S-a culcat peste mine o fiară (*S-a culcat o fiară*) (II) 236
 S-a hotărît! Boierul arată cu cravașa (*Coconu Alecu — 5*) (III) 128
 S-a întors cercetătoarea (*Paza bună — Prisa ca*) (IV) 173
 Sare parcă pe jărătic (*Pui de greier*) (IV) 146
 S-aștept să vie viața cu coșurile pline (*S-aștept?*) (III) 262
 S-a tot întins din luncă-n sat (*Pe răzătoare*) (III) 117
 S-au prins tovarăși buni cu rînduiala (*Consolări*) (IV) 34
 Să fac numărătoare (*A, E, I, O, U*) (III) 82
 Să fi rămas din rude-ngropați niscăi nepoți? (*Convoiul sicrielor*) (II) 272
 Săgetătoarea căutătură (*Zăbavă*) (II) 25
 Să vedem, ar putea graiurile mele (*Să vedem...*) (II) 84
 Scula asta are mare căutare (*Inscripție pe tobă*) (III) 28
 Seara stau cu Dumnezeu (*Denie*) (II) 30
 Se-ncolăcea destinul, ca șarpele, pe noi (*Seară de mai*) (III) 265

Se nălță fumul de tămâie (*Iosif al Ungro-Vlahiei*)
(I) 86
Se potolise spaima. Din casa sfărmată (*Paznicul*)
(II) 280
Se povestește că aveam un rege (*A fost, na fost?*)
(IV) 271
Sfîrrr! Francul azvîrlit de bobîrnac în sus
(*Sici, bei*) (I) 222
Singurătatea mîe întotdeauna (*Pasul dulce*)
(III) 260
Singure vin lucrurile din trecut (*Singure vin*)
(II) 75
Sînt greu cum era grea Fecioara (*Sarcină sacră*)
(II) 207
Sînt informat că indivizi suspecti (*Telegramă
cifrată*) (III) 165
Sînt un schit de blăni și doage (*Pisanie*) (II) 205
Sînt un școlar, întîrziat în vreme (*Din peșteri*)
(III) 273
Sînt vinovat că am rîvnit (*Psalm*) (I) 24
Spuneai ceva? Spuneam ceva? Se pare (*Spuneai
ceva?*) (III) 281
Spuză fierbinte, drumul fierbinte (*Spuză fierbinte*)
(II) 232
Statuia zveltă și însemnînd, se pare (*Înviere*)
(I) 12
Stăi, călăreț! (*Ora tîrzie*) (III) 19
Stă singuratec cîinele. De pază (*Stă singuratec*)
(II) 149
Stihuri, zburăți acum din mîna mea (*Epigraf*)
(I) 195
Străbatem iarăș parcul, la pas, ca mai nainte
(*Toamna*) (I) 89
Streină? Și streină! Venise de departe (*Streină*)
(III) 280
Stupul lor de pe vilcea (*Stupul lor — Prisa ca*)
(IV) 172
Subt povîrnișul caselor de șîță (*Schivnicie*) (I) 157

Sufletule, iată stihuri fără chip (*Iată, sufletule...*)
(II) 71
Sufletul meu e cîine credincios (*Cîinele sufletului*)
(II) 187
Sufletul meu își mai aduce aminte (*Arheologie*)
(I) 63
Sufletul mîe un leagăn de păpuși (*Mărturie pe
vicoară și arcuș*) (II) 172
Sufletul tău e parc, de stîlpi, la rînd (*Interior de
schit*) (I) 136
Sunați de seară ca într-o dimineață (*Clopoțele*)
(II) 191

Șchiopătînd la ușa mare (*Urare*) (II) 26
Și-a făcut înghițitoare (*Epitaf*) (IV) 264
Și-a mai trecut o vreme, și zeci de vremi, și sute
(*A mai trecut o vreme*) (III) 106
Și-a răzimat scară (*De dincolo*) (I) 182
Șopîrlele verzi și cenușii, din chiparoși (*Căsnicie*)
(II) 64

Taci. Nu te mișca (*Denie cu clopote*) (I) 135
Tacîmurilor, linguri, furculițe și cuțite (*Natură
moartă*) (IV) 32
Tare sînt singur, Doamne, și pieziș! (*Psalm*)
(I) 36
Te-ai oprit într-un cais (*Nici nui pasă*) (II) 38
Te-am ridicat pe-o coastă cu izvoare (*Inscripție pe
o casă de țară*) (III) 10
Te cînt și-acum din depărtare (*Din drum*) (I) 13
Te drămuiesc în zgomot și-n tăcere (*Psalm*) (I) 62
Te iată iarăș singur, în luntrea cît o scoică
(*Fiara mării*) (I) 51
Te-nvață toți deșteptii, scriind, cea poezie (*Bilete
de papagal — 7*) (IV) 250
— « Te rog de-atîta vreme, și nu ține de zăbavă
(*Focul și lumina*) (III) 239

Te urmăresc prin veacuri, prin vârste și milenii
(*Umbra*) (III) 65

Tiara, grea pe frunte, de aur gros bătut
(*Mitra lui Grigorie*) (I) 91

Tînjesc pe nedelete (*Mise sete*) (III) 277

Toarce supărat (*Horă de șoareci*) (II) 136

Toată ziua, toată noaptea treaz (*Deșertăciune*)
(III) 284

Toate (*Cuvinte stricate*) (II) 87

Toate stelele care au trecut (*Toate stelele*) (II) 76

Tocindu-ți plumbul pe hîrtie (*Didactică*) (IV) 36

Tot ceasul îmi aduce un dar și-o jertfă nouă
(*Heruic*) (I) 122

Totdeauna cîte două (*Perechi*) (IV) 139

Tot o sarică măncape (*Tot o sarică*) (II) 74

Tot sufletu-i un clopot mișcat în vînt pe toarte
(*Voci*) (I) 161

Toți au fost un timp. Eu sînt (*Inscripție
pe biserică*) (III) 26

Trece ca o pînză, desfăcut din trîmbe (*Drumul cu
povești*) (IV) 159

Treci peste tine, ca peste un drum închis
(*Ora rece*) (III) 18

Trecînd ciocoiul, ieri, prin arătură (*Trecînd
ciocoiul*) (III) 163

Trecînd pe puntea-ngustă (*Creion*) (I) 78

Trecutul acela e-al meu (*Inscripție în dosul unui
portret*) (III) 35

Trei cuvinte viața-ntreagă (*Inscripție în inel*)
(III) 38

Tu ești asemeni celui care (*Suiș*) (I) 160

Tu ești? I-am întrebat. Că mi se pare (*Mi se
pare...*) (II) 174

Tu miroși ca marmura și apa din fîntînă
(*Ingenunchiere*) (II) 61

Tună-n cer. Se surpă, poate (*Tună*) (II) 44

Tu nu ești frumusețea spiralelor candido (*Tu nu
ești frumusețea...*) (I) 126

Tu, pentru stîrpitura cuo slujbă peste oale (*Luptă
și război*) (III) 99

Tu taci, tu te-ai ascuns, tu pieri (*Tu taci*) (II) 155

Tu ți-ai strecurat cîntecele în mine
(*Morgenstimmung*) (I) 33

Țăpos ca un cui (*Lache*) (I) 213

Țărani, femei, pe drumul de Periș (*Mormîni în
drum*) (IV) 265

Țesînd mătasea, în urzeală (*Un cîntec*) (I) 180

Ți-ai cam greșit, Alteță, cariera (*Alteță*) (IV) 268

Ți-am povestit și ți-am adus aminte (*Ce vrei?*)
(II) 281

Ții firea ta de la pămînt (*Bărăganul*) (I) 175

Ți-l vîr în brîu, păstrează-l treaz în teacă
(*Inscripție pe un cușit*) (III) 17

Ți-ontorc pe dos și față și nu mă pot supune
(*Să ți-o sărut*) (III) 81

Uite-l, vine Bulibașa (*Uite-l, vine*) (IV) 240

Uite-ți trecutul în palmă... Te gîndești...
(*Timpuri*) (I) 173

Un altul zise: — «Oameni, ca să-nțelegeți bine
(*Un altul zise*) (III) 102

Un arendaș de țară, dintre mie (*Vacile*) (III) 174

Un avînt nestăpînit (*Doină pe fluier*) (III) 136

Un biet plugar, odată, să-l suflă, să-l dai jos
(*Trișca*) (IV) 74

Un colț de țară urcă lin Carpații (*Un colț
de țară*) (III) 161

Un croitor zăcea bolnav (*Comoara*) (IV) 44

Undăntinsă, val cu val (*Marină*) (I) 21

Unde fugi, nebună oarbă (*Urechelnița*) (II) 32

Un lazaret clădit în papainoage (*Un lazaret*)
(II) 276

Un om fusese-o frunză și numai om cu om (*Om
cu om*) (III) 88

Un om umbla să bage-n casă (*Scîndura*) (IV) 52

Un păianjen, ca un neg (*Seara*) (II) 13
Un plop uscat și lângă plop o școală (*Un plop uscat*) (II) 150
Un samsar, odinioară (*Biblioteca*) (IV) 59
Urîndu-se singur în stihii (*Adam și Eva — Adam și Eva*) (IV) 215

Vecinul meu a strâns cu nendurare (*Psalms*) (I) 131
Veniră pîlcuri, de Florii (*Cîrip*) (II) 15
— «Vezi cum îți dă cu tifla omul din colț, vecine (*Balada înghițitorului*) (IV) 68
Viață de foc! ce faci în vatra noastră?
(*Inchinăciune*) (I) 123
Vin, iată-le, tot de la sine (*Reminiscențe*) (II) 199
Vino joc de vorbe goale (*Creion*) (I) 32
Vino-mi tot tu'n fereastră, stea'n fundul lumii vie
(*Vino-mi tot tu...*) (I) 112
Vîntul nostru mic mă cruță (*Vînt străin*) (II) 111
Vîntul strigă: nu-i răspunde (*Pui de vînt*) (II) 102
Vrăbii casnice, știute (*Casa cu vrăbii*) (IV) 125
Vrei tu să fii pămîntul meu (*Logodnă*) (II) 58
Vrui, cititorule, să-ți fac un dar (*Cuvînt*) (II) 7
Vultûrul prigonit de vînt (*Șoim și fată*) (IV) 11

Zămislită nu se știe pentru ce mîhnirii noastre
(*Apă trecătoare*) (I) 152
Zăresc în mine șesuri și temelii de munți (*Natură moartă*) (III) 269
Zboară coasa prin trifoi (*La cosit*) (III) 53
Zi albă, zi ușoară, de zăpadă (*Ziua albă*) (II) 146
Zi cu zi, îmi faci cadou (*Giuaere*) (II) 42
Zilele albe, iată, au început să plece (*Toamnă de suflet*) (I) 184
Ziua cenușie, vinătă și tristă (*Ziua cenușie*) (II) 147
Ziua de ieri sa ținut după mine, crezînd (*O zi*) (I) 176
Zgomotul de lanțuri multe (*Galere*) (I) 206
Zmeu', dog de vînătoare (*Zmeu'*) (IV) 120

Abece (IV) 109
Acul și Ața (IV) 49
Adame (III) 84
Adam și Eva (IV) 215
Adam și Eva (*Urîndu-se singur în stihii*) (IV) 215
Adormita (III) 49
A, E, I, O, U (III) 82
A fost, n-a fost? (IV) 271
A fost o noapte oarbă (III) 108
Agate negre (I) 92
Ai văzut? (II) 208
Alba (II) 181
Aleluia! (I) 239
Alfabetul (IV) 112
Altar la Putna (III) 268
Altă dată (II) 248
Alteță (IV) 268
A mai trecut o vreme (III) 106
A murit Aurica (II) 217
Apă trecătoare (I) 152
Apocalips (II) 203
Arenda (III) 176
Arheologie (I) 63
Arici, arici, bogorici (IV) 138
Aripi mici (IV) 166
Așteptare (III) 274
Au trecut... (II) 179
A venit (II) 109

Baba Moartea (II) 214
Baba-n sat (III) 61
Balada înghițitorului (IV) 68
Balada măștrilor (IV) 40
Bănuțul (IV) 135
Bărăganul (I) 175
Bășica de săpun (IV) 10
Belșug (I) 50
Biblioteca (IV) 59
Bilete de papagal (IV) 249
Binecuvîntare (I) 55
Biserica din gropi (I) 113
Biulbiul (I) 85
Bivolul de jar (II) 234
Bilci în Aldebaran (II) 114
Blesteme (I) 140
Boierii (III) 172
Buna Vestire (I) 146
Bursuc (III) 264
Buruiană, nu știu care (II) 95

Caligula (I) 104
Cancelarul (IV) 270
Candori (I) 219
Casa cu vrăbii (IV) 125
Cauza cauzelor (III) 153
Cămașa de nuntă (III) 130
Căsnicie (II) 64
Cătunul (II) 260
Cățeii și păduchii (IV) 89
Ceasul devapoi (I) 237
Cei doi orbi (I) 165
Cei fi și tu? (IV) 244
Cel ce gîndește singur (III) 110
Cenușa visărilor (I) 31
Ce plîngi? (II) 156
Cerbul și țînțarii (IV) 78
Cetate medievală (II) 189

Ce vrei? (II) 281
Chemarea (I) 35
Chemarea înnăltării (III) 77
Cina (I) 203
Cinci cărlige (IV) 165
Cinci pisici (II) 33
Cinci sute de coșciuge (II) 271
Cine fuge? (IV) 252
Cîrip (II) 15
Cîinele sufletului (II) 187
Cînd ei se bucură (II) 240
Cînd sar opri secunda (II) 154
Cînd veniră (II) 244
Cîntare (I) 47
Cîntec (III) 251
Cîntec de adormit Mișura (I) 11
Cîntec de boală (II) 117
Cîntec de buduroi (IV) 170
Cîntec de faur (IV) 238
Cîntec de seară (III) 254
Cîntec de somn (IV) 107
Cîntec din fluier (I) 187
Cîntec din frunză (I) 172
Cîntec la fereastră (III) 258
Cîntec mut (I) 223
Cîte puhoai! (II) 261
Clocitoarea (IV) 64
Clopotele (II) 191
Coconu Alecu (1) (III) 123
Coconu Alecu (2) (III) 124
Coconu Alecu (3) (III) 126
Coconu Alecu (4) (III) 127
Coconu Alecu (5) (III) 128
Colind (II) 99
Colindă de Crăciun (IV) 148
Comoara (IV) 44
Confidență (II) 14
Consolări (IV) 34

Convoiul (I) 229
Convoiul sicrielor (II) 272
Copilă (II) 159
Copul din flori (III) 89
Coșarul alb (II) 197
Creion (*Făste, suflete, copil*) (IV) 95
Creion (*În grădina care scriu*) (II) 18
Creion (*Luna umblă printre case*) (I) 162
Creion (*Obrajii tăi miș dragi*) (I) 43
Creion (*Vino joc de vorbe goale*) (I) 32
Creion (*Opreșteți alăuta, lăutare*) (III) 294
Creion (*Trecînd pe puntea îngustă*) (I) 78
Crezi basmul... (II) 175
Cristelnița (IV) 266
Crucea veche (II) 101
Cucoana mare (III) 179
Cuibul (IV) 134
Cuiul (IV) 42
Cultură (III) 157
Cuprinsul (II) 211
Curgeți, vinturi (II) 242
Cuvinte stricate (II) 87
Cuvînt (II) 7
Cuvînt înainte (III) 115

Dacica (II) 120
Da, e lung (II) 255
Dalila (III) 221
Dar ochii tăi? (III) 85
Darurile (IV) 167
De-abia plecaseși (III) 278
De ajun (III) 57
De-a vșați ascuns... (I) 189
De ce aș fi trist? (III) 255
De cînd mă știi (II) 212
De Crăciun (II) 51
De dincolo (I) 182
De la Jii, în drum (II) 258

De multe ori (II) 239
Denie (I) 30
Denie cu clopote (I) 135
De Paști (II) 16
De pe podul rîului (II) 77
Descîntec (I) 39
Desen romantic, zgîriat pe o amforă veche
(II) 182
Despărțire (I) 115
Deșertăciune (III) 284
De ziua cărturarului (IV) 251
Didactică (IV) 36
Dihania (IV) 56
Dimineața (I) 221
Din balcon (III) 292
Din drum (I) 13
Din nou (I) 110
Din peșteri (III) 273
Din taine (III) 93
Doi cocoși (III) 47
Doi copii sau dus (II) 123
Doi frumoși (II) 35
Doină (III) 145
Doină din frunză (III) 146
Doină pe fluier (III) 136
Doină pe nai (III) 140
Doliu (I) 60
Domnița (II) 21
Domniță... (II) 152
Dor dur (I) 64
Dormi? (II) 78
Două capre (II) 31
Două nopți (II) 269
Dragoste (II) 65
Drum în iarnă (I) 69
Drumuri lung (II) 257
Drumul cu povești (IV) 159
Duduia (III) 132

Duhovnicească (I) 144
Durerea mea... (II) 72

E advocat (III) 148
Ecurile-acestea (III) 279
Epigraf (I) 195
Epilog (III) 203
Epitaf (*Hoinul de sub piatra mea*) (IV) 269
Epitaf (*Nainte de-a lăsa condeiul să zacă*) (I) 100
Epitaf (*N-a mâncat și nu băut*) (IV) 254
Epitaf (*Plin de câte racile*) (IV) 235
Epitaf (*Și-a făcut înghițitoare*) (IV) 264
Erau trei (II) 278
Eu, umbra (III) 79
Evoluție (III) 178
Evoluții (I) 72
Ex libris (III) 11

Fabula (IV) 7
Fabulă inversă (IV) 87
Facerea lumii — Balet pe șapte silabe (IV) 96
Făcătură (II) 113
Făclii (I) 174
Fătălăul (I) 217
Fetele mele (IV) 163
Fetica (*P r i s a c a*) (IV) 175
Fiara mării (I) 51
Flacăra păzită (III) 73
Flautul descântat (IV) 15
Flămânzenii (III) 171
Flori de mucigai (I) 199
Foaie verde la Paris (IV) 255
Focul și lumina (III) 237
Frageda (II) 85
François Villon (II) 166
Frunză palidă, floare galbenă (II) 97
Frunze pierdute (III) 271
Fugara (III) 182

Galere (I) 206
Generații (I) 230
Ghicitoare (IV) 137
Ghicitoarea (II) 23
Giuvaere (II) 42
Giri/Gîri (IV) 145
Gîsca inspirată (IV) 63
Glorie (II) 279
Graiul nopții (I) 83
Gravură (I) 76
Gravură veche (III) 267
Greierele (IV) 127
Gura lumii (IV) 66

Haide (II) 56
Hamlet (III) 207
Har (I) 171
Haruri (III) 289
Heruvic (I) 122
Heruvim bolnav (I) 46
Hîtrul (IV) 236
Hora lui Esop (II) 127
Horă de băieți (II) 129
Horă de șoareci (II) 136
Horă de ucenici (II) 131
Horă în grădină (II) 134
Horă'n bătătură (II) 135
Hoțu' (IV) 118

Iada (IV) 147
Iarbă trează (II) 93
Iarna blajină (II) 49
Iată, sufletule... (II) 71
Icoană (I) 88
Idealist (IV) 231
Iese vatra (II) 119
Incertitudine (I) 193
Inimă de căine (IV) 141

Inscriptia inscripțiilor (III) 7
 Inscriptie (III) 16
 Inscriptie de bărbat (III) 42
 Inscriptie de catapetasmă (III) 24
 Inscriptie de femeie (III) 43
 Inscriptie în dosul unui portret (III) 35
 Inscriptie în inel (III) 38
 Inscriptie în pantoful logodnicei (III) 37
 Inscriptie pe Ararat (III) 30
 Inscriptie pe Biblie (III) 13
 Inscriptie pe biserică (III) 26
 Inscriptie pe coif (III) 40
 Inscriptie pe mormânt (III) 22
 Inscriptie pe o casă de țară (III) 10
 Inscriptie pe oglinda mare (III) 39
 Inscriptie pe o pânză de barcă (III) 27
 Inscriptie pe o poartă de conac (III) 21
 Inscriptie pe o ușe (III) 15
 Inscriptie pe paraclis (III) 25
 Inscriptie pe paravan (III) 9
 Inscriptie pe părătele chiliei (III) 33
 Inscriptie pe steag (III) 31
 Inscriptie pe tobă (III) 28
 Inscriptie pe un craniu (III) 29
 Inscriptie pe un cuțit (III) 17
 Inscriptie pe un flacon de cristal (III) 41
 Inscriptie pe un inel (III) 23
 Inscriptie pe un pahar (III) 12
 Inscriptie pe un portret (III) 14
 Inscriptie pe ușa poetului (III) 32
 Interior de schit (I) 136
 Ion Ion (I) 209
 Iosif al Ungro-Vlahiei (I) 86
 Iscoada (P r i s a c a) (IV) 173

 Îmi pare rău (II) 185
 Împlinire (III) 70
 Închinăciune (I) 123

În deșert (III) 202
 Îngenunchiere (II) 61
 În golf (I) 159
 În perdea (II) 54
 În satele și văile (II) 254
 Întâmpinare (I) 121
 Întoarcere (II) 145
 Întoarcere în țărână (I) 38
 Între două nopți (I) 103
 Într-un județ (II) 253
 Într-un lac (II) 122
 Înțelepciune (II) 162
 Înviere (*De când miază pus capul pe genunchi, mie
bine*) (II) 67
 Înviere (*Statuia zveltă și-nsemnând, se pare*) (I) 12

Jale (III) 97
 Jignire (I) 81
 Joc de chiciuri (II) 52
 Joc de creion (IV) 132
 Judecata (IV) 25

Lache (I) 213
 La cosit (III) 53
 La popice (I) 207
 La stele (III) 71
 La treabă (II) 262
 Lin... (III) 257
 Lingoare (I) 148
 Lipsesc morminte (III) 121
 Logodnă (II) 58
 Lucefer! (III) 286
 Lumină lină (I) 40
 Luna s-a (II) 116
 Luptă și război (III) 99

Mahalaua cu cocoși (II) 215
 Maica Scintila (I) 169
 Mai mult pământ (II) 73
 Mai sus (III) 87
 Marele Cioclu (IV) 272
 Marină (I) 21
 Mău întrebat (II) 246
 Măgăoaia (II) 270
 Mărturie pe vioară și arcuș (II) 172
 Mă uit (I) 185
 Mă uit la flori (II) 167
 Meiul (IV) 142
 Melancolie (I) 14
 Mesajul (IV) 267
 Miere și ceară (II) 17
 Mîse sete (III) 277
 Miez de noapte (*Eu sînt acel pe care li-am visat*)
 (I) 143
 Miez de noapte (*Înălțăm vîrful crucii*) (I) 44
 Miracol (III) 270
 Mireasa (II) 62
 Mirele (II) 60
 Mi se pare... (II) 174
 Mitra lui Grigorie (I) 91
 Mîhniri (I) 22
 Mîhniri de tînăr cărturar (IV) 28
 Mîna lui (III) 80
 Mînăstire (I) 66
 Mîngîieri (III) 56
 Mița (IV) 143
 Moartea-n vatră (II) 273
 Morgenstimmung (I) 33
 Mormînt în drum (IV) 265
 Morții (I) 225
 Morți în crucea nopții (I) 94
 Moștenire (II) 104
 Munca (I) 231
 Muntele Măslinilor (I) 16

Natură moartă (*Tacîmurilor, linguri, furculițe și
 cuțite*) (IV) 32
 Natură moartă (*Zăresc în mine șesuri și temelii
 de munți*) (III) 269
 Năluca (III) 276
 Născocitorul (III) 74
 Neguțătorul umilit (II) 210
 Nehotărîre (I) 58
 Nepăsare (IV) 140
 Nici nu-i pasă (I) 38
 Niciodată toamna... (I) 45
 Nici o silabă ntreagă (III) 67
 Noaptea (III) 48
 Noapte de an — Colindeș (IV) 155
 Noi moștenim (II) 252
 Nostalgii (I) 236
 Nu am... (II) 83
 Nu e (II) 88
 Nu mai zăresc... (II) 161
 Nunta (III) 91
 Nu-nțelegeam (II) 250
 Nu spune (III) 282
 Nu te teme (I) 192
 Nu v-am sădit (II) 94

O furnică (II) 40
 Ogor pustiu (II) 230
 O lacrimă (II) 165
 O lăcustă (II) 28
 Om cu om (III) 88
 Om de pământ (II) 106
 Omule (II) 226
 O noapte (I) 238
 Ora rece (III) 18
 Oraș medieval (I) 30
 Ora țirzie (III) 19
 O răzbunare (III) 192

Oseminte pierdute (I) 96
 O zi (I) 176

Parada (II) 9
 Paradisul (A d a m și E v a) (IV) 216
 Pasărilor cerului (IV) 168
 Pasărilor de fier (II) 267
 Pasul dulce (III) 260
 Paza bună (P r i s a c a) (IV) 173
 Paznicul (II) 280
 Păcatul (A d a m și E v a) (IV) 219
 Păianjenul (II) 184
 Păianjenul negru (IV) 72
 Părețele de var (II) 229
 Pășăruică (III) 263
 Păstrează (II) 158
 Pătru al Catrinții (III) 187
 Pedeașa (A d a m și E v a) (IV) 220
 Pe drum (III) 76
 Pe o piatră (IV) 115
 Pe ploaie (I) 26
 Pe răzătoare (III) 117
 Perechi (IV) 139
 Pia (I) 53
 Pisanie (*Dă-mi durere și prigoană*) (II) 196
 Pisanie (*Între drumuri și castani*) (II) 192
 Pisanie (*Sînt un schit de blăni și doage*) (II) 205
 Pizma (II) 206
 Pînă atunci (III) 69
 Ploaie (I) 167
 Plugule (I) 15
 Poartă cernită (I) 41
 Poate că este ceasul (I) 57
 Poema (III) 287
 Poetului necunoscut (III) 293
 Podoabe (II) 45
 Pomul (IV) 162
 Portret (I) 128

Porunca (A d a m și E v a) (IV) 218
 Potcovarii (I) 166
 Potirul mistic (I) 125
 Prefață (Ț a r a p i t i c i l o r) (IV) 176
 Prietenie (III) 95
 Prietenul (III) 266
 Prietenul sufletesc (IV) 233
 Prigoana (I) 28
 Prințul (I) 71
 P r i s a c a (IV) 172
 Priveghere (I) 177
 Psalm (*Aș putea vecia cu tovărășie*) (I) 18
 Psalm (*Ca să teating, țiriș pe rădăcină*) (I) 163
 Psalm (*Călăreș șea, de-a fuga pe vînt, ca Făt-Frumos*) (III) 288
 Psalm (*Făr-a te ști decît din presimțire*) (II) 170
 Psalm (*Nuși cer un lucru prea cu neputință*) (I) 54
 Psalm (*Pentru că ma putut să te-nțeleagă*) (I) 68
 Psalm (*Pribeag în șes, în munte și pe ape*) (I) 80
 Psalm (*Ruga mea e fără cuvinte*) (I) 48
 Psalm (*Sînt vinovat că am rîvnit*) (I) 24
 Psalm (*Tare sînt singur, Doamne, și pieziș!*) (I) 36
 Psalm (*Te drămuiesc în zgomot și în tăcere*) (I) 62
 Psalm (*Vecinul meu a strîns cu nendurare*) (I) 131
 Psalmistul (III) 295
 Psalmul de taină (I) 116
 Pui de găi... (I) 200
 Pui de greier (IV) 146
 Pui de vînt (II) 102
 Punga (III) 134
 Putina cu clei (IV) 54
 Puțin (I) 74

Rada (I) 234
 Raport de prefect (III) 164
 Răscruce (III) 252
 Răspuns la telegramă (III) 167
 Răzbunare (*Din vîlul nopții rupi o stea*) (I) 158

Răzbunare (*Mău apăsai bătrînii și tinerii și cei*)

(IV) 225

Răzvrătitul (III) 118

Reminiscențe (II) 199

Replică la răspuns (III) 169

Restituiri (I) 108

Rînduiala (III) 100

Romanță (IV) 245

Rue de Saint-Pierre (II) 151

Rugăciune (II) 195

Rugă de seară (I) 150

Rugă de vecernie (I) 138

S-a culcat o fiară (II) 236

Sarcină sacră (II) 207

S-aștept? (III) 262

Satan (I) 98

Satul ei? (III) 191

Să țiu sărut (III) 81

Să vedem... (II) 84

Schivnicie (I) 157

Scîndura (IV) 52

Scrisoare (III) 283

Scrisoare — Din țară'n țară (III) 159

Seara (II) 13

Seară de mai (III) 265

Secera (III) 52

Seceta mare (II) 219

Serenada (II) 201

Serenadă (I) 212

Sfîntul (I) 233

Sfîntule (I) 179

Sfîrșitul toamnei (I) 129

Sici, bei (I) 222

Singure vin (II) 75

Smaranda (III) 50

Solie pierdută (II) 177

Sonet de izbîndă (I) 164

Spuneai ceva? (III) 281

Spuză fierbinte (II) 232

Stane, căpitane (III) 184

Stă singuratec (II) 149

Steaua'n iarbă (II) 34

Stepele (II) 169

Stihuri (I) 154

Stinse scînteii (I) 106

Streche (I) 204

Streină (III) 280

Strigoi pribeag (IV) 247

Stupul lor (*Prisaca*) (IV) 172

Suiș (I) 160

Șatra (I) 227

Șoim și fată (IV) 11

Telegramă cifrată (III) 165

Temeiul nîi frăția (III) 104

Testament (I) 9

Timpuri (I) 173

Tinca (I) 210

Tîlharul pedepsit (*Prisaca*) (IV) 174

Tîrlă (II) 148

Tîrziu de toamnă (I) 17

Toamna (I) 89

Toamnă (II) 48

Toamnă de suflet (I) 184

Toate stelele (II) 76

Tot o sarică (II) 74

Transfigurare (*Cu toate că iam spus că nu vreau*)
(II) 55

Transfigurare (*Pentru că am auzit*) (IV) 242

Trecînd ciocoiul (III) 163

Trișca (IV) 74

Triumful (I) 119

Trufașul (III) 94

Tu (II) 193

Tună (II) 44
Tu nu ești frumusețea... (I) 126
Tu taci (II) 155

Țara mea (IV) 226
Țara piticilor (IV) 176
Țara piticilor (*În pădurea cu furnici*) (IV) 178
Ție sufletul... (III) 261

Ucigă/ștoaca (I) 215
Uite!, vine (IV) 240
Ultimul ordin de la Interne (III) 201
Umbra (III) 65
Un altul zise (III) 102
Un cântec (I) 180
Un colț de țară (III) 161
Un critic (IV) 229
Un lazaret (II) 276
Un plop uscat (II) 150
Unui prieten mic (IV) 117
Un vis urât (IV) 70
Urare (II) 26
Urare la nuntași (III) 54
Urechelnița (II) 32

Vaca lui Dumnezeu (II) 19
Vacile (III) 174
Vicleim (IV) 243
Viii și morții (IV) 227
Vine de la sine (III) 272
Vinoșmi tot tu... (I) 112
Viscolul (III) 58
Vînt de toamnă (I) 20
Vînt străin (II) 111
Vîntul (II) 47
Voci (I) 161
Vodă Țepeș (I) 101

Volumul și crîmpeiul (IV) 47
Vraciul (I) 133
Vrăbiile (II) 37

Zăbavă (II) 25
Zăpadă (I) 156
Zdreanță (IV) 130
Ziua albă (II) 146
Ziua cenușie (II) 147
Zmeu' (IV) 120

CUPRINS

FABULE

<i>Fabula</i>	7
<i>Bășica de săpun</i>	10
<i>Șoim și fată</i>	11
<i>Flautul descântat</i>	15
<i>Judecata</i>	25
<i>Mîhniri de tînăr cărturar</i>	28
<i>Natură moartă</i>	32
<i>Consolări</i>	34
<i>Didactică</i>	36
<i>Balada maeștrilor</i>	40
<i>Cuiul</i>	42
<i>Comoara</i>	44
<i>Volumul și crîmpeiul</i>	47
<i>Acul și Ața</i>	49
<i>Scîndura</i>	52
<i>Putina cu clei</i>	54
<i>Dihania</i>	56
<i>Biblioteca</i>	59
<i>Gîsca inspirată</i>	63
<i>Clocitoarea</i>	64
<i>Gura lumii</i>	66
<i>Balada înghițitorului</i>	68
<i>Un vis urît</i>	70
<i>Păianjenul negru</i>	72
<i>Trișca</i>	74
<i>Cerbul și fișării</i>	78
<i>Fabulă inversă</i>	87
<i>Cățeei și păduchii</i>	89

COPILĂREȘTI

Creion	95
Facerea lumii — Balet pe șapte silabe	96
Cîntec de somn	107
Abece	109
Alfabetul	112
Pe o piatră	115
Unui prieten mic	117
Hoșu'	118
Zmeu'	120
Casa cu vrăbii	125
Greierele	127
Zdreanță	130
Joc creion de	132
Cuibul	134
Bănușul	135
Ghicitoare	137
Arici, arici, bogorici	138
Perechi	139
Nepăsare	140
Inimă de câine	141
Meiul	142
Mișa	143
Gîri-Gîri	145
Pui de greier	146
Iada	147
Colindă de Crăciun	148
Noapte de an — Colindet	155
Drumul cu povești	159
Pomul	162
Fetele mele	163
Cinci cărlige	165
Aripi mici	166
Darurile	167
Pasărilor cerului	168
Cîntec de buduroi	170

Prisaca	172
Stupul lor	172
Iscoada	173
Paza bună	173
Tîlharul pedepsit	174
Fetica	175
Țara piticilor	176
Prefață	176
Țara piticilor	178
Adam și Eva	215
Adam și Eva	215
Paradisul	216
Porunca	218
Păcatul	219
Pedeapsa	220

ADDENDA

Răzbunare	225
Țara mea	226
Viii și morșii	227
Un critic	229
Idealist	231
Prietenul sufletesc	233
Epitaf (Plin de cîte racile)	235
Hîtrul	236
Cîntec de faur	238
Uiteți, vine	240
Transfigurare	242
Vicleim	243
Cei fi și tu?	244
Romanță	245
Strigoi pribeag	247
Bilete de papagal	249
1 (Frontul, slava mea enormă)	249
2 (Cemi tot vorbești de geniu și talent)	249
3 (Ești viteaz, te știi, și-ai fost)	249

4 (Cînd traduci, pare că scrii)	249
5 (Nus așa de fioros)	250
6 (Are-o fire minunată)	250
7 (Tenvață toți deșteptii, scriind, ce-i poezie)	250
<i>De ziua cărțurărului</i>	251
<i>Cine fuge?</i>	252
<i>Epitaf</i> (Nu mîncat și nu băut)	254
<i>Foaie verde la Paris</i>	255
<i>Epitaf</i> (Șira făcut înghițitoare)	264
<i>Mormînt în drum</i>	265
<i>Cristelnița</i>	266
<i>Mesajul</i>	267
<i>Alteță</i>	268
<i>Epitaf</i> (Hoitul de subt piatra mea)	269
<i>Cancelarul</i>	270
<i>A fost, nu fost?</i>	271
<i>Marele Cioclu</i>	272

Tabla alfabetică a poeziilor

după primul vers	279
după titlu	303

